



မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာ့

မမသဒ္ဓါဗောင်

မောင် နှင့် အတူ



BURMESE
CLASSIC

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုပတ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၇ ဇန်နဝါရီလ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅) ရွှေပဒေသာစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆုလက် အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိရေး အုပ်ချုပ်ရေး	- ၁၇၀၀ ကျပ် - ၅၀၀. အုပ်

BURMESE
CLASSIC

မမသဒ္ဒါမောင်

မောင်နှင့်အတူ...

မမသဒ္ဒါမောင်
မောင်နှင့်အတူ... / မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၇ ။
၂၉၅ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီမီ။
(၁) မောင်နှင့်အတူ...

၁၉၅. ၈၃

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

ဆက်တီထက် ခြေထောက်တင်ပြီး (တင်ယှဉ်ခွေ၍) ထိုင်ကာ မျက်နှာကို စုပုပ်ထားလိုက်မိပါ၏။ မျက်နှာတွင် ချိုးထားတာနှင့်ပဲ နဖူးကြောတွေ တင်းလာသလို စုထားရသည့် နှုတ်ခမ်းလည်း အတော်ညောင်းလှပါပြီ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိခဲ့မှာ ထိုင်နေပါသည့် အန်တီလေးက မျက်ရိပ်ပြနေပေမယ့် 'မောင်' ကမျက်နှာကို မပြင်မိပါ။

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မကြုံဖူးသည့်အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရတာပါပဲ။ သူများတကာအဖေတွေများ သမီးဖြစ်သူကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ဝေးစွာ ချစ်သူထားမှာကိုတောင် အင်မတန် ဝန်လေးတတ်ကြတာပါ။

မေသဒွါမောင်

သားနှင့်ပတ်သက်လျှင် အမေ၊ သမီးနှင့်ပတ်သက်လျှင် အဖေဆိုပြီး နှမြောတွန့်တိုတတ်တာ သဘာဝပင် မဟုတ်ပါလား။

အဖေဆိုတာ-ရွေးမကုပ်ပင် welcome လုပ်ပေးချင်ကြပြီး သမက်ကိုဖြင့် လှည့်ပင်မကြည့်ချင်ကြပါလေ။ ခုတော့ဖြင့် မဟုတ်ပြီ 'မောင်' ဖေဖေ 'ဦးမိုးမြင့်' တစ်ယောက် သိပ်ပြီး သဘာဝမကျာသည့် အလုပ်ကို လုပ်နေလေပြီ။ ဒီတစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို နှမြော တွန့်တိုခြင်းမရှိပါဘဲ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ အစီအစဉ် ဆွဲနေခြင်းပါပဲ။

“စူပပ်ပြီး ကောက်ပြမနေနဲ့ မိမောင်။ နင်နဲ့တော့ ခက်ပါ တယ်”

“ဒီလောက် အများကြီးပုံထားတဲ့ဟာ မောင်က ဘယ်လို ရွေးရမှာလဲ”

“တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်း ရွေးပေါ့။ ဘယ်သူက ဘာ အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတာ ငါ အလွတ်ကျက်ထားတယ်၊ မေးချင် တာသာမေး”

ကောင်းပါလေ့၊ မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ ဒီဦးနောက်က အသုံးချ လို့ အဆင်ပြေပါ။ ဆက်တိစားပွဲထက် ဗီပြထားပါသည့် အမျိုးသားတို့ ၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းစာတ်ပုံတို့က 'မောင်' ကို လျှောင်ရယ်ပြနေသယောင် ထင်ရလေ၏။ ဖေဖေ၏ တစ်သွေးတစ်သံ တစ်မိန့်ကို သေမလောက်

မောင်နှင့်အတူ...

၇

ကြောက်ရပါသည့် ဖေဖေညီမ 'ဒေါ်ဆွေဇင်မြင့်' က 'မောင်' ကို အနီးကပ် ကြပ်မတ်ပြီး အစီအရင်ခံနေခြင်းပါပဲ။

ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ ဒီအဒေါ်က 'မောင်' နောက် မှာ super glue နယ် တကပ်ကပ်ဖြင့် bodyguard အဖြစ် လိုက်နေရ တတ်ပါသည်။ 'မောင်' လေးတန်းနှစ်မှာ 'မောင်' မေမေ 'ဒေါ်ဝိုးသူဇာ နွယ်' တစ်ယောက် နှလုံးရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့သဖြင့် အနီတီလေး၏ လက်ထဲမှာပင် အစောင့်အရှောက်နှင့် 'မောင်' ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ။

အခုမှ အသက်လေး (၂၁) နှစ်သာ ရှိသေးသည့် 'မောင်' က လောကကြီးအကြောင်းကို ဘာဆိုတာမှ မသိရဲသေးပါ။ ကမ္ဘာပတ် ခြေဆန့်ခြင်း မလုပ်နိုင်လျှင်တောင်မှ လူတွေအကြောင်း၊ စီးပွားရေး အကြောင်းတွေကိုတော့ လေ့လာသိရှိချင်ပါသေးသည်။ ပြီးတော့ 'မောင်' ဝါသနာပါသည့် Designer အလုပ်ကိုလည်း တွင်တွင်ကျယ် ကျယ်လေး လုပ်ချင်ပါသေး၏။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်ကို ဘယ်မှမထွက်ရပါဘဲ အိမ်ထဲ ကုန်နေရတာလောက် ပျင်းစရာကောင်းတာ ဘာမှမရှိတော့ပါ။ ဒီလိုချက်ရတယ်ဆိုတဲ့ ချက်နည်း၊ ပြုတ်နည်း၊ မုန့်ဖုတ်နည်း၊ ပေါင်း နည်းမုန့်သမျှ အိမ်မှာ ဆရာမခေါ်ပြီး သင်ရပါ၏။ ဒီလိုပြင်ရပါ့တယ် ဆိုသည့် အလှပြင်နည်း၊ အိမ်အလှဆင်နည်းတွေ။ ဒီလိုချင်ရပါသည်

၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ဆိုသည့် အချုပ်အလုပ် အတို၊ ပန်းထိုးမှန်သမျှကိုလည်း အိမ်မှာပင် ဆရာဖြင့် သင်ခဲ့ရတော့ အပြင်လောကကြီးနှင့် ‘မောင်’ က ကင်းကွာ နေရတာ မဟုတ်ပါလား။

ကျောင်းတက်စဉ်ကတည်းက ဘွဲ့ယူဖြစ်သည်အထိ ဒီအဒေါ် နှင့်အတူ မူကြိုကျောင်းသူနယ် ကြိုပို့လုပ်ပြီး သွားလာခဲ့ရတာပါ။ အပြင်မှာ ဝယ်စရာရှိသည်ဆိုမှ (တစ်ခါတလေ) အပြင်ထွက်ခွင့်ရခဲ့ပြီး အိမ်တွင်းပုန်းနှယ် နေခဲ့ရလေ၏။ အားလုံးပြီးမြောက်ကျွမ်းကျင်ပြီ ဆိုသည့်အခါကျ အိမ်ထောင်ပြုရမည်တဲ့လေ။

ကောင်းပဲ။ သင်လာတတ်လာသမျှ ပညာရပ်တွေကို ရေ မြောင်းဆဲသာ ပစ်ချလိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။ အဲဒါတွေ ငွေကုန်မိ သင်ခဲ့ပြီးမှ အိမ်ထောင်ကျစေချင်မှဖြင့် ဘာလို့ သင်ခိုင်းခဲ့သေးလဲ ဆိုတော့ ... ‘မောင်’ အသက် (၂၀) ပြည့်အောင် စောင့်ခဲ့တာတဲ့ လေ။

စိတ်ကြီးနဲ့ငါနဲ့ ပေါင်းပြီးညစ်ရပါလား ‘မိုးမြင့်မောင်’။

“ဖေဖေ အစီအစဉ်က စနစ်မကျတာ အန်တီလေး မသိဘူး လား”

“ဘာအစီအစဉ် မကျတာလဲ”

“Senior အလိုက်ပဲ စီလေ့ရှိတာမျိုး မဟုတ်လား။ အန်တီ

မောင်နှင့်အတူ... ၉

လေးဖြင့် အိမ်ထောင်အရင်မကျသေးဘဲနဲ့ မောင့်ကို အတင်း ယောက်ျား ယူစေချင်ရတယ်လို့”

“ဟဲ့! ရှုး! ... တိုးတိုးပြောစမ်းပါ”

“တိုးတိုးပြောလည်း ဒီစကားပဲဟာ”

“တူမတူတာဟဲ့။ ငါ့အသက်က (၄၀) ကျော် အပျိုဟိုင်း ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ဒီအရွယ် ဘတ်ရွဲကြီးကို ဘယ်လိုယောက်ျားက မျက်စိကျပါ့မလဲ။ နင့်လို နုနုထွတ်ထွတ်လေးမှ ယူချင်ကြမှာပေါ့ မိမောင်ရဲ့”

“(၄၀) ဆိုတာ ဘာများကြီးသေးလို့လဲ။ ပြီးတော့ အန်တီ လေးက ဒီလောက်အရွယ်တင် နုဖတ်နေသေးတဲ့ဟာ အသက် (၄၀)မှ ဘဝစကြတာပါဆို”

“အမယ်လေးနော် ... အခုမှပဲ ဘုန်းကြီးရှေ့ စာချပြနေ ပြန်ပါပြီ။ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“အန်တီလေးပဲ ပြောဖူးတယ်လေ။ ယောက်ျားဆိုတဲ့အမျိုးက မိန်းမမြင်ရင် ထိချင်၊ တို့ချင်၊ ဖဲ့ချင်၊ ဖက်ချင်ကြတာချည်းပဲဆို။ ကန်တော့ပါရဲ့ ဖေဖေကလွဲလို့”

“ဟဲ့! ... တိုးတိုးပါဆိုနေမှ”

“အခုမှ တိုးတိုးလုပ်မနေနဲ့။ နင်မဟုတ်မဟက်ဘွဲ့ သင်ထား

ပေးလို့ ကလေးခေါင်းထဲမှာ ပေါက်ကရတွေပဲ ရှိနေတာ။ အသုံးမကျတဲ့ ညီမ”

ဖေဖေက အလုပ်ပြန်လာပြီး ရေချိုးပြီးပြီဆို အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းမှာ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောနေပါသည့် ‘မောင်’ တို့ တူအေးရဲ့ရှေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။ အသံကျယ်ကျယ် ပြောနေရာမှ အန်တီလေးပါ အသံပျောက်သွားပါသည်။ အမှန်တော့ ‘မောင်’ က တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ ဖေဖေနှင့် အန်တီလေးအပေါ်မှာ နွဲ့ဆိုးတော့ ဆိုးတတ်ပါ၏။ သိပ်တရားလွန်ကြီးမျိုး မဟုတ်သဖြင့် ဖေဖေက အလိုလိုက်လေ့ရှိပါသည်။

သို့သော် ဤသို့သော အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာဖြင့် ‘မောင်’ ကို နည်းနည်းမှ အလျှော့မပေးချင်ပါလေ။ အရင်က ဘာဆိုဘာမှ ဆူပူပြောဆိုတာမျိုး မလုပ်ခဲ့သည့် ဖေဖေက ခုတစ်လော စိတ်တို စိတ်ဆတ်နေပြီး ‘မောင်’ အသက် (၂၁) နှစ်ပြည့်ကာနီးတော့မှ ဒီကိစ္စကို ပြောလာခြင်းပါပဲ။

“ဆွေလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောတာပဲ ကိုကိုရဲ့။ ကိုကိုသမီးကိုက ခေါင်းမာပြနေတာပါ”

“နင်က နင်အပျိုကြီးဖြစ်တာနဲ့ပဲ ငါ့သမီးကို အပျိုကြီးဖတ်သွင်းနေတာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ပြောရဆိုရ ခက်နေတာပေါ့”

“ခုမှ ဖုတ်ပူမီးတိုက် လုပ်လာရတာကရော ဘာသဘောနဲ့လဲ။ မိမောင်ကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ရင်လည်း စောစောကတည်းက ရည်းစားလေး ဘာလေး ထားခွင့်ပြုခဲ့မှပေါ့”

“အဲဒါ မဟုတ်တာက စပြောပြီး။ စိတ်အလိုလိုက်ပြီး အပျော်ရည်းစားထားတာ ဘာများကောင်းကျိုးရှိလို့လဲ။ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်ဘဲ တွေ့ရာလူ ကောက်ယူမှတော့ လမ်းဘေး ငတောင်းစားရတဲ့တဝဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ မိန်းမထမိန်းမ ခိုစားပြီး အလုပ်မလုပ် လက်ကြာမတင်းတဲ့ကောင်မျိုးတော့ ယူဖို့ စိတ်မကူးလေနဲ့ မိုးမြင့်မောင်။ ငါ အမွေဖြစ်တံ့ပစ်မှာ”

“မောင် ဘာပြောမိလို့လဲ ဖေဖေရဲ့”

“နင်လည်း အတူတူပဲ။ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ အရှက်မရှိ ချဉ်းထမ့် မစဉ်းစားနဲ့”

“ဒီအသက်ထက်ပိုင်းကျိုးမှ ဘယ်ယောက်ျားက မျက်စိကျပါ တော့မလဲ။ ပြောပုံကိုက သူပဲ မိမောင်ကို ထိန်းဖို့ခေါ်ထားပြီး”

“နင် လျှာမရှည်ပါနဲ့။ ငါသာ အချိန်မီမခေါ်ခဲ့ရင် ခုဆို နင် မှဆိုးမဖြစ်နေလောက်ပြီ။ သားတွဲလောင်း၊ သမီးတွဲလောင်းနဲ့ ဈေးတောင်း ခေါင်းရွက်ပြီး ရွာရိုးကိုးပေါက် ဈေးလျှောက်ရောင်းနိုင်လို့ဟာ ပြော။ တိုက်ပေါ်မှာ မိုးလုံလေလုံ ဆီဦးထောပတ်စား ခြေထောက်

၁၂ မေသဒ္ဓါမောင်

မြေမထိဘဝနဲ့ နေရတာ ကံကောင်းတယ်မှတ်”

“ဟုတ်ပါပြီ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ငါ့ကို မတင်နဲ့။ သမီးကို လာထိန်းခဲ့ရလို့ ဒီကိုရောက်ရတာ။ သမီးကို ကျေးဇူးတင်”

‘မောင်’ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ပြောင်းပြန်တွေ့ချည်းပါပဲ။ တကယ်ဆို ‘မောင်’ ကို ထိန်းခဲ့ပါသည့် အန်တီလေးကိုမှ ကျေးဇူးတင်သင့်တာ မဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ဖြင့် အဒေါ်ဖြစ်သူက ‘မောင်’ ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့လေ။ ဖေဖေကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ချေပြီ။

“တင်ပါတယ်၊ တင်ပါတယ်။ ကဲ!... ကျေးဇူးရှင်လေ။ စိတ်ကြိုက်ရွေးပါတော့၊ လင်တော်မောင်ကို”

“ဘာလဲ... ခုထိ တစ်ယောက်မှ မရွေးရသေးဘူးလား”

“ကိုကိုသမီး ဂျီးများနေတာလေ”

“ဂဂျီဂျောင် ကျမနေနဲ့ မိုးမြင့်မောင်။ တခြားကိစ္စတွေ အလိုလိုက်ချင်လိုက်ပေးမယ်။ ဒီကိစ္စမှာတော့ အလိုမလိုက်နိုင်ဘူး။ ဒီလောက် စံချိန်မီ ဆန်ကာတင်ရွေးချယ်ထားပေးတာ အယောက် (၂၀) ကျော်ကို ရွေးစမ်းပါလေ့”

“ဒီထဲကပဲ ယူရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

မောင်နှင့်အတူ... ၁၃

“မောင်မှ မကြိုက်တာ ဖေဖေရဲ့”

“Do (or) Die ပဲ မိုးမြင့်မောင်။ ဒီထဲက ဦးစားပေးပြီး သဘောကျတာ (၅) ယောက်ရွေး။ ရွေးပြီးရင် တစ်ပတ်ကို တစ်ယောက်တွေ့ကြည့်ရမယ်”

“ငါးယောက်စလုံး ယူရမှာလား”

“ဘာ!... မိမောင်နော်။ ငါ့ကို ရွံ့ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

“မောင်က ဘယ်လိုရွေးရမှာလဲ ဖေဖေရယ်။ တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူး ရင်မခုန်ပူးသေးဘဲနဲ့”

“လူချင်းပေးတွေ့မယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ။ ရင်က ခုန်ချင်မနေနဲ့။ ရင်ခုန်လို့ ဗိုက်မဝဘူး။ ငွေရှာနိုင်မှ ဗိုက်ပြည့်မှာ”

“အင်းလေ... အဲဒါကြောင့် မောင်က”

“စီးပွားလုပ်မယ်လို့ ထုတ်မပြောနဲ့။ ငါ့မှာ အစီအစဉ်ရှိပြီး သား။ ငါက သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင် ဒါပဲကြိုက်တယ်။ ဒီကောင်လေးတွေနဲ့ တွေ့ပြီးရင် ကုမ္ပဏီမှာ ခဏထင်လုပ်ရမယ်။ ခဏပဲ ယောက်ျားမယူခင်အထိပဲလုပ်ရမှာ။ ဒါပဲ ငါ ဗိုက်ဆာပြီ ဆွေဇင်မြင့်”

ကုမ္ပဏီမှ ပြန်လာတာ နောက်ကျနေပြီမို့ ညစာစားချိန် နောက်ကျနေပါပြီ။

‘မောင်’ နှင့် အန်တီလေးက ဆာနှင့်သဖြင့် မားပြီးပြီမို့

အန်တီလေးက ဖေဖေအတွက် ညစာပြင်ပေးရန် အိမ်အောက်ထပ်သို့ လိုက်ဆင်းသွားလေ၏။ အပေါ်ထပ်မှာ 'မောင်' တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ကြည့်ပါဦး။ ရွေးချယ်လူတွေကလည်း size အစုံ၊ colour အစုံပါ။ H 'some (ချောတာလေး) ရွေးမလား။ Gentleman (ယောက်ျားပီသတာလေး) ရွေးမလား။ Smart (သပ်ရပ်ပြီး ခန့်တာလေး) ရွေးမလား။ Smile (မျက်နှာပြုံးချိုတာလေး) ရွေးမလား။ Innocent (အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ကလေးဆန်တာလေး) ရွေးမလား။ Health and Strong (ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ပြီး သန်မာသူ) ကို ရွေးမလား။ Proud (မာနကြီးတာ) မျိုး ရွေးမလား။ Kind (ကြင်နာတတ်တာ) မျိုးရွေးမလား။ Mercy (သနားညွှာတာတတ်တာမျိုး) ရွေးမလား။ Angry (ဒေါသဖြစ် စိတ်ဆိုးလွယ်သည့် ဂျစ်ကန်ကန်မျိုးပဲ) ရွေးချမလား။

မျက်နှာနှင့်ကိုယ်နေဟန်ထားကိုပင် မြင်ရသဖြင့် တစ်ပုံပြီး တစ်ပုံ ပြန်ချလိုက် ကောက်ကိုင်လိုက်ဖြင့် ရွေးမရ ဖြစ်နေသည်က 'မောင်' ပါပဲ။ စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။ ဒီလူတွေကတော့ 'မောင့်' ထက် အနည်းနဲ့အများ အသက်ကြီးကြသည့် လူတွေချည်းပါပဲ။

ဘယ့်နှယ်လုပ်ရပါ။ ကိုယ်နဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျား

တစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) အများစုစိတ်နေစိတ်ထားကို တစ်စုံတစ်ရာ မသိပါဘဲ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရမှာလား။ ငယ်စဉ်က တက်ခဲ့ရတော့လည်း မိန်းကလေးကျောင်း။ တက္ကသိုလ်တက်ရပြန်တော့လည်း အဝေးသင်မေဂျာသာ ယူခဲ့ရတာမို့ သူငယ်ချင်းပင် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မရှိခဲ့ပါလေ။

ငယ်ငယ်ကစည်းက ကျောင်းအတူတက်ခဲ့ပါသည့် ဘောလုံးမှ သူငယ်ချင်း 'အေမီကျော်' ဆိုတာကလည်း တကယ့်ပေါက်ကျော်မမို့ ရည်းစားထားဖို့ စိတ်မရှိခဲ့ပါဘဲ လစ်လျူလစ်သလို 'မောင့်' ပါးကို ရွတ်ခနဲ နှမ်းဖို့လောက်သာ စိတ်ကူးရှိခဲ့သူပါ။

သူမကိုယ်သူမ 'ကျော်' ဟုပြောတတ်သလို 'မောင်' သည်လည်း 'မောင်' ဟုပင် ပြောကျင့်ရှိခဲ့သဖြင့် မသိလျှင် ယောက်ျားလေးတွေနှယ် အထင်ခံခဲ့ရတာပါလေ။ 'ကျော်' က တကယ်ပင် ယောက်ျားလေး အဝတ်အစားကို နှစ်သက်ပြီး ဆံပင်ကိုပင် ခပ်တိုတိုပင် ထားခဲ့သူပါ။

'မောင်' ကသာ ဖေဖေအလိုကျ ဆံပင်အရှည်ကြီးကို မဖြတ်မတောက်ဘဲ ကရိုကထခံ၍ ထားခဲ့ရသလို အဝတ်အစားကိုလည်း လုံလုံခြုံခြုံ ဖြစ်မည့် ခပ်ရှင်ရှင်း (မျက်စိမရှုပ်ရ) ကိုသာ ဝတ်ခဲ့ရလေသည်။ အိမ်မှာနေရင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး one set quater pants မျိုး

၁၆ မောင်မောင်

ဝတ်လျှင်တော့ ဖေဖေ မဆူပါချေ။ သို့သော် အပြင်ထွက်လျှင်တော့ လုံချည်ကိုသာ ဝတ်ရပါ၏။ ယနေ့ခေတ် အတိုအပြတ် အဖော်အဟိုက် ဆိုတာတို့ကို 'မောင်' ရော 'ကျော်' ပါ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဝတ်ဖြစ်ခဲ့ ကြပါချေ။

မူ ညှပ်ဝဲလာရပါ၏။ အသက် (၂၁) နှစ်လေးနှင့် အိမ် ထောင်ပြုလို့ ရပါမလား။ တကယ်ဆို (၂၅) နှစ်လောက်မှ ယူလို့ရချင် ပါသည်။

ဖေဖေက ဘာလို့များ 'မောင်' ကို အိမ်ထောင်အမြန်ပြုစေဖို့ တိုက်တွန်းနေရတာပါလိမ့်။ 'မောင်' အသက် အရမ်းငယ်ပါသေးတယ် နော်။

အချစ်ဆိုသည့်အရာက ဘာများလဲ။ ဖြူလား မည်းလားပင် မသိ။ ပူလား အေးလားပင် ဘာဆို ဘာမှမသိသေးပါဘဲ စောစော စီးစီး အိမ်ထောင်ကျမှာကိုတော့ မလိုလားပါချေ။ ဘယ်တော့မှဆို ဖေဖေအဆုံးအမ အခုဆိုအိမ်နဲ့အောက်မှ 'မောင်' ရော၊ အန်တီလေးပါ မလူသော မလွန်သာဖြင့် မရုန်းထွက်နိုင်သေးပါလေ။

အချစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိချင်ပါသေး၏။

ရင်ခုန်ခြင်း၏ အရသာကို 'မောင်' ခံစားကြည့်ချင်ပါသေး သည်။

မောင်နှင့်အတူ... ၁၇

သူစိမ်းတစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်ကူးအိမ်မက်တွေထဲ ပျော်ဝင် စီးပျောရင်း လှပသည့် အိမ်မက်တို့ဖြင့် ရှင်သန်ခွင့်ရချင်ပါသေးသည်။ သို့သော် 'မိုးမြင့်မောင်' ၏ ဘဝကဖြင့်။



အခန်း (၂)

Breakfast ဝိုင်းမှာ အသံမထွက်ဘဲ မိသားစုသုံးဦး မနက်စာ စားနေကြပါ၏။ ဖေဖေက ကုမ္ပဏီသွားရမှာမို့ အတွေးတွေ ပြည့်နေသဖြင့် 'မောင်' ကိုပြောရန် သတိမရပါ။ ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းပူပူနယ်ထားတာကို ငရုတ်သီးငါးပိကြော်ဖြင့် စားရင် ကော်ဖီသောက်လျက် စီးပွားရေးကျန်ယံကို စားပွဲထက်တင်ကာ ဖတ်နေလေသည်။

ဖေဖေအကျင့်က မနက်စောစော ဗိုက်ပြည့်အောင်စားပြီးမှ တစ်နေ့တာအလုပ်အတွက် ခွန်အားဖြစ်သည်တဲ့လေ။ ဒီတော့ 'မောင်' တို့အိမ်မှာ မိုးလင်းလျှင် မုန့်လေးတစ်ချပ်၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် တင်း

မောင်နှင့်အတူ... ၁၉

တိမ်ရတာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဆပ်ကြော်၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်၊ ကတ်ကြေးကိုက်၊ မုန့်ဟင်းခါး စသည်ဖြင့် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ချက်စားရပါ၏။ ပြီးတော့ 'မောင်' က ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက အပြင်စားအသုပ်တို့၊ ဖီးထုပ်တို့ အချို့အချဉ်တွေကို စားခွင့်မရှိခဲ့ပါချေ။

အဲဒီလောက်အထိ စည်းစနစ်ကျလွန်းပါသည့် ဖေဖေအထိန်းအကွပ်အောက်မှာ ပြားပြားဝပ်နေခဲ့ရလေ၏။ ဗိုက်ဆာလျှင် ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ်၊ အရည်တစ်ခုသောက်၊ ပေါင်မုန့် Jam သုပ်နှင့် စားလျှင်စား ဒါမှမဟုတ် cake နှင့် တွဲစားရပါသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ခေါက်ဆွဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကြာဆပ်ဖြစ်ဖြစ် ပြုတ်တာ၊ သုပ်တာကို စားခွင့်ရလေ၏။

“ဒီနေ့ ဘာအစီအစဉ်ရှိသလဲ မောင်”

“ရှင်”

“မနက်စာ ထိုင်စားရင်း ခေါင်းထဲ ဘာတွေနေလဲ။ အချိန်ကို အလဟဿ မဖြစ်စေနိုင်လို့ ဖေဖေပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဖေဖေပဲ လူငါးယောက်ရွေးဆို”

“ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

“အေး အဲဒီဇာတ်ပုံကို သက်သက်စိဖယ်ထားလိုက်၊ ကျန်တဲ့

၂၀ နေ့ မေသဒ္ဓါမောင်

ပုံတွေ မဝဲပစ်လိုက်နဲ့ဦး။ ဒီထဲက သဘောမကျရင် ပြန်ရွေးချဉ်းမှာ။
ကြားလား၊ မိဆွေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို”

‘မောင်’ နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ ဖေဖေမေမေနှစ်ယောက်ပေးမယ့်
ဒီအသက် (၅၀) ဦးနှောက်က ဘာလို့များ ခုထိ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလွန်း
နေသေးပါလိမ့်။ ‘မောင်’ တို့သာ ဟိုမေ ဒီမေဖြစ်ပြီး အလုပ်လစ်ဟင်း
တာမျိုး ဖြစ်တတ်တာပါ။ ဖေဖေဆိုလျှင်ဖြင့် မနက်မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်
အထိ လုပ်ရမည့်စာရင်းယေးက အချိန်ပြည့်ပါပဲ။

ဒီအဖေကို ‘မောင်’ မည်သို့မျှ လိုက်မီမည် မထင်ပါချေ။
အခုလည်း အိမ်မှာ အပျင်းထူပြီး အိပ်နေတာကို ကြိုသိနေသည့်အလား
ဘာ plan ရှိလဲဆိုပြီး မေးတော့တာ မဟုတ်လား။ အမှန်တော့
‘မောင်’ ရွေးချယ်ရမည့် လူ (၅) ဦးကို အခုထိ မရွေးချသေးပါချေ။
ဖေဖေမေးတာကို ဒေါက်ခနဲ မဖြေနိုင်ပါက စောစောစီးစီး အငေါက်ခံရ
မှာ စိုးလို့ ဖြေလိုက်မိတာပါပဲ။

“နောက်ကော ဘာရှိသေးလဲ”

“အင်း ဘာမှ သိပ်မရှိပါဘူး။ မောင် ထိုးလက်စသွယ်တာကို
ဆက်တိုးရမှာပဲရှိတယ်”

“အဲဒါဆို အလုပ်ကိစ္စ နည်းနည်းလေ့လာရမယ်”

“အလုပ်ကိစ္စ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စီမံရေးရာဌာနမှာ ခဏဝင်လုပ်ရမယ်လို့
ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာလုပ်တာလဲဟင်”

“ဘာမှ မခက်ခဲဘူး။ အသစ်ဝင်လာမယ့် ဝန်ထမ်းတွေကို
ဘွဲ့တို့၊ ပညာရေးတို့ Certificate တွေကြည့်ပြီး ဘယ်သူ့ကို ဘယ်
ဌာနမှာထားရမယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ လူဘယ်နှစ်ယောက်လိုလို့ ဖြည့်ရ
မယ်ဆိုတာကို ခန့်ခွဲရုံပဲ”

“ဟင်! မောင်မှ မလုပ်တတ်တာ”

“အဲဒါကြောင့် လေ့လာခိုင်းနေတာပေါ့။ မျက်စိကို ကျယ်
ကျယ်ဖွင့်ပြီး အပြင်လောကကို မြင်တတ်အောင်ကြည့်မှပေါ့၊ မိုးမြင့်
မောင်၊ သမီးကို အိမ်ထဲပိတ်ထားပြီး မျက်စိသူငယ် နာသူငယ်နဲ့
နံတုံတုံ၊ ထူ တူတူလေး ဖေဖေမွေးထားတာ မဟုတ်ဘူး။ Com-
puter ဖွင့် Internet သုံး စူးစမ်းလေ့လာမှပေါ့”

“ဖေဖေ မဟုတ်တာတွေ မကြည့်ရဘူးဆို”

ဖေဖေမျက်လုံးက ‘မောင်’ ထံ စူးဆန် ရောက်လာလေ၏။
ထင်္ကေကို လက်စသွယ်နေပြီး စကားပြောဖို့ အချိန်ကတင်လို့ရနေလေပြီ။
“မောင်” တော့ သေတော့မှာပါပဲ။ ရည်းစားထားတတ်မှာမို့ဆိုပြီး

‘မောင့်’ တစ်သက် (အန်တီလေးလည်းအတူတူ) ဘာရုပ်ရှင် ဘာအမွေမှ ကြည့်ခွင့်မရခဲ့ပါ။ TV ဖွင့်ချိန်တိုင်း ဘုန်းဘုန်းတွေ တရားပေးသည့် အချိန်နှင့် Up to Date News တွေ လွှင့်သည့်အချိန်မှာသာ ကြည့်ခွင့်ရခဲ့ပါ၏။

ဒါကိုပင် အပြင်မထွက်ချေ အိမ်တွင်းပုန်း နံတံတံ ထူတူတလေး မဟုတ်ဘူးတဲ့လား။ သူများတွေလို နိုင်ငံခြားမင်းသားတွေကိုလည်း မသိရ။ Korea မင်းသားလေးတွေလည်း မကြည့်ချေ။ Model boy ချောချောလေးတွေလည်း ငမ်းခွင့်မရခဲ့သည့် ‘မောင်’ ပါပဲ။ သီချင်း နားထောင်လျှင်တောင် စိတ်ကူးယဉ်တတ်မည်ဆိုပြီး နားထောင်ခွင့် မရပါ။ ဤသို့ ကံဆိုးခဲ့ရသည့် ‘မောင်’ ပါပဲ။

အပြင်ထွက်ရင် Bill board ထောင်ထားတာကို မြင်မှသာ ခြေထောက်! ဒါ ‘မျိုးကြီး’ လား။ ‘လေးဖြူ’ လား။ ‘ခိုင်သင်းကြည်’ လား။ ‘သက်မွန်မြင့်’ လားဟု မြင်ရ သိရတာပါလေ။ အခု ‘မောင်’ တို့ အသက်အောက်မှ တက်လာသည့် မင်းသား၊ မင်းသမီး အဆိုတော်ပေါက်စ မှန်သမျှ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေမှန်းကို လုံးဝ မသိတာပါပဲ။

ဒီတော့ အဲဒါကို တုံးတာဟု မပြောလျှင် ဘယ်သူ့ကို သွားပြောမှာပါလိမ့်။

“ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေကြည့်ရင် ဘာများ ဗဟုသုတရလို့လဲ။ ထုတ်လွှင့်နေတဲ့ series တွေကအစ သတ်တာ၊ ဖြတ်တာ မဟုတ်ရင် ရည်းစားလု၊ လင်လု၊ သူများမယားကြာခိုတဲ့ မဟုတ်မဟပ် ဇာတ်လမ်းတွေချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် မကြည့်ရဘူးလို့ ပြောထားတာပေါ့။ သမီး ဖတ်ဖို့ ငယ်ပေးထားတဲ့စာအုပ်တွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ ဖတ်ရ တော်ရောပေါ့။ မူခင်းတွေ law တွေသိထားရင် လူလိမ်လူယုတ်မာတွေကို ငါ့သမီးရှောင်တတ်ပြီး၊ ဒါပဲ ကျန်တာမလိုဘူး။”

တွေ့လား၊ ဖေဖေက အဲဒီလို အဖေမျိုးပါ။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အပြင်လှလျား လှလျား ထွက်ပြီး ရွှေဖြန့်သည့် shopping ဆိုတာကို ခွင့်မပြုသလို (အုတ်တံတိုင်၊ တစ်ဝက်၊ သံတိုင်တစ်ဝက် လေရအောင်ကာထားပါသည်) ခြံထဲမှာ လူမြင်အောင် လမ်းသလားတာကိုလည်း မနှစ်ခြိုက်ပြန်ပါ။ အထူးသဖြင့် အိမ်လည်ပြီး အတင်းပြောတာကို လုံးဝမကြိုက်ခြင်းပါပဲ။

‘ကျော်’ ကိုတော့ အိမ်ထဲဝင်ခွင့်ပြုပါ၏။ ပြီးတော့ ‘ကျော်’ ဖေဖေ ‘ဒေါက်တာကျော်သက်’ နှင့်လည်း သူငယ်ချင်းတွေမို့ လူကြီးချင်း စိတ်တွေကြတာလည်း ပါပါသည်။ ‘ကျော်’ မေမေ အန်တီ ‘ဒေါ်ဒေါ်’ ကလည်း ခြံထဲမှာ ပန်းပင်စိုက်ပြီး စီးပွားရှာကာ အမွှေအေးချမ်းသည့်သူပါ။ ‘ကျော်’ သာ ယောက်ျားလျာလေးဖြစ်ပြီး ‘မောင့်’

ကို သိပ်ချစ်သည့် သူငယ်ချင်းမို့ ပေါင်ခွင့်ရခြင်းပါလေ။

အိမ်ကို ဝင်ထွက်ရင်း စကားပြောကြပေမယ့် 'ကျော်' က 'မောင်' ကို အကျိုးမဲ့စေမည့် သူမျိုးမဟုတ်ပါ။ စိတ်က ယောက်ျားလေး ဆန်သဖြင့် ရည်းစားတွေ ဘာတွေ ထားမိစေရန် ဆွယ်တာ၊ ငြားယောင်ဆိပ်သွင်းတာမျိုး မလုပ်တတ်သဖြင့် ဖေဖေ စိတ်ချတာလည်း ပါလေသည်။ ဒီတော့ 'မောင်' ကို တိုးတိုးတိုင်ပင်ဖော်ဆို၍ 'ကျော်' တစ်ယောက်သာ ရှိလေသည်။

“ဖေဖေ”

“ပြော”

“ကျော်က ကြီးကြီးအိမ်ကို သွားဖို့ရှိတာ။ အဲဒါ မောင်ကို လိုက်ဖို့ခေါ်ထားတယ်။ လိုက်သွားလို့ရမလားဟင်”

“သိပ်မကြာဘူးဆိုရင်တော့ သွားလေ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ မှာထားတာတွေလုပ်ဖို့ မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်!”

“ဪ မေ့တော့မယ်၊ ဟိုမှာ စက်ဘီး၊ လျှောက်မစီးနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ၊ မောင်မှ စက်ဘီးမနင်းတတ်တာ”

“သမီးမနင်းတတ်လည်း ဟိုပေါက်ကျော်မက နင်းပြီးခေါ်မှာလေ။ နောက်ကပဲမီးမီး၊ ရွှေကပဲနင်းနင်း ချော်လဲရင် နှစ်ယောက်စလုံး”

နာရမှာ။ ဖေဖေပြောတာ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခန္ဓာကိုယ်ကို ဒဏ်ရာအာမာရွတ်မထင်အောင် နေတတ်မှပေါ့”

ဟိုက်! ဖေဖေပြောပုံက လူရောင်းစားတော့မည့်အတိုင်းမို့ အန်တီလေးမင် ပြုံးမိသွားပါတယ်။ အမှန်က 'မောင်' နာမှာ၊ ကျင်မှာ၊ ဒဏ်ရာရမှာကို စိုးရိမ်ပူပန်၍ ပြောမှန်း သိနေပါသည်။ ရှောရှောရှူရှူ ခွင့်ပြုတာပဲ တော်ပါသေးရဲ့၊ ခိုးချုပ်ထိ မလည်ရင် ပြီးတာပါပဲနော်။

“သမီးအပြင်သွားတယ်ဆိုပြီး အိမ်မှာ အပျင်းထူဖို့ မကြုံနဲ့ မိဆွေ။ ရွှေထားတဲ့မာတ်ပုံထဲက ကောင်လေးတွေရဲ့အိမ်ကို ဆက်သွယ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးထားပါ။ သူတို့ အားမယ့်ရက်ကို သမီးနဲ့ တွေ့လို့ရအောင်လို့ စကားလှအောင် တြည့်ပြောလိုက်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

အဘယ်မျှ ထောင့်စေ့အောင် ညွှန်ကြားတတ်သည့် ဖေဖေ ပါလိမ့်။ သားရေး၊ သမီးရေးကိစ္စကို ယောက်ျားကြီးတန်မယ့် အခုလို စီစဉ်ပေးနေတာကဖြင့် မျက်နှာပူစရာပါ။ ဟိုဘက်က လူတွေကလည်း ဖေဖေအရှိန်အဝါဖြင့် 'မောင်' ကို လက်ဆက်ပေးချင်၍ ကမ်းလှမ်းထားကြပုံပါလေ။

၂၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“မောင်ရေ!”

“ဟော!... စောစောစီးစီး ရောက်လာပါပြီ”

“ဪ... လေးလေး အလုပ်သွားသေးဘူးကိုး”

“လာလေကျော်... ဘာစားမလဲ”

“ဟင့်အင်း... ကျော်အိမ်မှာ စားလာခဲ့ပြီးပြီ အန်တီလေးရဲ့။

ကြီးကြီးဆီ နေသိပ်မပူခင်သွားမလားလို့ အဲဒါလာခေါ်တာ။ လေးလေး လွှတ်ပါတယ်နော်”

“အေးပါ။ ကျော်နဲ့ဆို လေးလေးစိတ်ချပါတယ်”

‘ကျော်’ က အိမ်ဘေးမှပတ်ကာ နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဖေဖေထံမှ ခွင့်တောင်းတာမို့လည်း ‘ကျော်’ ကို ကျေနပ်သွားပုံပါ။ ‘မောင့်’ သူငယ်ချင်းလေးက သိပ်ပြီး ဟော့ရမ်းတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ လူကြီးမိတာကို ခိုသေတတ်သူပါလေ။ ဒါကြောင့်လည်း ‘ကျော်’ ကိုပါ ဖေဖေက သမီးလိုပင် ချစ်တာပဲ ဖြစ်လေ၏။

“ဘာနဲ့သွားမှာလဲ”

“Taxi နဲ့ပါ လေးလေး”

“အေးအေး”

‘ကျော်’ အိမ်က ကားနှင့်မောင်းသွားလျှင် ရပါလျက် ဖေဖေ စိတ်ပူရပေဦးမည်။ ပါးနပ်ပါပေ ‘အေမီကျော်’။ အဲဒီလိုမျိုးမှာဖြင့်

မောင်နှင့်အတူ... ၂၇

‘မောင်’ က ဖေဖေအကြောကို သိပ်နားမလည် အကဲမခတ်တတ်ပါလေ။ ဖေဖေက အလုပ်သွားရန် ပြင်ဆင်တော့မှာမို့ ထမင်းစားခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

“မောင်”

“အင်း”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ညစ်နေတယ်ကျော်ရေ”

“ဆေးလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ဘာလဲ... လေးလေးက ယောက်ျားပေးစားဖို့ ပြင်နေပြီလား”

“ဟင့်!... ဒါလည်း သိလိုက်တာပဲလား”

“သိတာပေါ့၊ ငါ့ဖေဖေလည်း ပြောနေတာပဲဟာ”

“ဟယ်!... ကျော်ပါ ယောက်ျားယူရမှာလား”

“ဘာ!... ဟား ဟား ဟား ဟား၊ ဘယ်က ယူရမှာလဲ မောင်ရား၊ ကျော်ပုံစံက ဘဲတွေအကြိုက်မျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ငါ့ဘော်ဒါကတော့ ဟာသပဲ”

“ငါသွားပြီ မိဆွေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

အန်တီလေးက ပြောလည်းပြော၊ ပြောရင်း ဖေဖေနောက်သို့

၂၁ မောင်မောင်

လိုက်ကာ အိမ်ရှေ့အထိ လိုက်ပို့ပေးလေ၏။ ခါတိုင်း ‘မောင်’ လုပ်နေ ကျဖြစ်ပေမယ့် ဒီမနက်တော့ ‘ကျော်’ ရောက်နေသဖြင့် အစားလုပ်ပေး ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ‘မောင်’ အဝတ်လဲရမှာမို့ ‘ကျော်’ ပါ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းဆီ လိုက်တက်လာလေ၏။

“မောင်ကို ကုသပေးပါဦး ကျော်ရယ်၊ ရွေးမရလို့ အဆုခံနေ ချပြီ”

“နင်ယူရမယ့်လူကို ငါက ဝိုင်းရွေးပေးစရာလား”

“အကြံဉာဏ်လေး ဘာလေး ပေးပေါ့လို့”

“ကြည့်လည်းပြောပါ မောင်။ ကျော်က မောင်လို ချောချော လှလှ ကောင်မလေးတွေပဲ သဘောကျတတ်တာ၊ ကောင်လေးတွေ ကို မကြိုက်ဘူး”

“သေတော့မယ်”

‘ကျော်’ က တဟားဟားရယ်ပြန်လေ၏။ ‘မောင်’ အင်္ကျီလဲ ဝတ်နေစဉ် မှန်တင်ခုံထက်ရှိ ဓာတ်ပုံတွေကို ‘ကျော်’ က ယူကြည့်နေ လေသည်။ မျက်နှာထက် ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်နေသည်မို့ ‘မောင်’ ကို စိတ်ထဲမှ လျှောင်ရယ်နေမှန်း သိနေပါ၏။ ‘မောင်’ နှင့် ‘ကျော်’ က စိတ်ကောက် စိတ်ဆိုးတာမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူးပါ။ အကယ်၍ ‘မောင်’ စိတ်ဆိုးမိလျှင်လည်း ‘ကျော်’ က မရမက ချောမြို့ အလျှော့

မောင်နှင့်အတူ... ၂၂ je

ပေးကျင့်ရှိသောကြောင့် အဆင်ပြေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဒီထဲက ငါးပုံရွေးရမှာလား”

“အင်း”

“Style မတူတာ အရင်ရွေးလိုက်မယ်လေ၊ Ok လား”

“ပြီးတာပဲ”

“နင် ချက်ချင်းကြီးတော့ ခေါင်ညိတ်လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး မှတ်လား မောင်”

“ညိတ်စရာလား”

“ဒါဆိုလည်း ဒီ ငါးယောက်နဲ့ အရင်တွေ့ကြည့်လိုက်ပေါ့”

ဦးနှောက်ခြောက်နေသည့် ‘မောင်’ ကိစ္စကို ကြားဝင်ဖြေရှင်း ပေးသည့် ‘ကျော်’ ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်မိပါ၏။ ရွေးပေးထားသည့် ဓာတ်ပုံတွေကို စာအိတ်ထဲ သီးသန့်ထည့်ပေးထားလိုက်ရလေသည်။



အခန်း (၃)

‘ကျော်’ ဖေဖေ၏အစ်မ ကြီးကြီး ‘ဒေါ်ကြည်ဌေး’ ၏အိမ် ရှိရာသို့ Taxi ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ကြီးကြီးကြီးက သစ်ပင်စားပင်တို့ ဖြင့် အရံရံသာညှိ ခြံကျယ်ပါ။ ခြံထဲမှာ စက်ဘီးလျှောက်ပတ်စီရအောင် လည်း လမ်းက အကွေ့အကောက် အဖြောင့်ဖြင့် ရှင်းလင်းသဖြင့် ‘ကျော်’ က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီမှာပင် စက်ဘီးစီးသင်ခဲ့တတ် ခဲ့တာပါ။ ‘မောင်’ မှာသာ ဖေဖေ ဆူပူထားခဲ့သဖြင့် ခုထိ နောက်က နေ ခုန်တက်ပြီး ထိုင်စီးရတာတောင်ကို မတတ်ဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

“ကြီးမေချေ!”

“ဟေ! ... ငါ ခြံထဲမှာဟေ့၊ မိကျော်တို့လား၊ လာကြ ... လာကြ”

Taxi ကို ခြံမှာပင် ရပ်ခိုင်းခဲ့ပြီး ခြံထဲသို့ လမ်းလျှောက်ဝင် လာခဲ့ပါ၏။ ခြံထဲမှာ သရက်သီးခူးတာကို စောင့်ကြည့်ပြောနေပါသည့် ကြီးကြီးရှိရာသို့ လှမ်းခဲ့ပါသည်။ အလုပ်သမားတွေကို လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြောနေပါသည့် ကြီးကြီးက ‘ကျော်’ ဖေဖေလို ခပ်ပြည့်ပြည့် ခန္ဓာကိုယ် နှင့်မို့ လှမ်းမြင်လိုက်ရပါ၏။

“ဘာစားခဲ့ကြသလဲ”

“အဆာပြေတော့ စားခဲ့တာပေါ့ ကြီးမေချေ။ မေမေက ကြီးမေ ဖို့ အများကြီးပဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

“ဘာတွေလဲ”

“ငါးရဲ့ခြောက်တွေရော၊ သရက်သီးသနပ်ရော အစုံပဲ”

“အေး... အေး။ သမီးတို့ပြန်ရင် အသီးတွေ သယ်သွားကြ ပေါ့”

“သရက်သီးတွေ မှည့်ကုန်ပြီလား”

“ဝင်းနေလို ခူးရပြီလေ။ ဒီအချိန်မခူးရင် မိုးရေဝင်ပြီး ပျက်ပြီး ကုန်တော့မှာ”

“ကျော်က အစိမ်းပဲကြိုက်တာ ကြီးမေချေ။ မေသကြားနဲ့

၃၂ မေသဒ္ဓါမောင်

ဆားနဲ့ပဲနယ်နယ်၊ ငန်ပြာရည် ငရုတ်သီးမှုန့်စပ်စပ်နဲ့ပဲ စားရ စားရ
good ပဲ”

“ထိုင်ကြလေ၊ မတ်တတ်ကြီးရပ်မနေနဲ့”

“ကျော် ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပေးပါမယ် ကြီးမေ”

“... အေး”

ကြီးကြီး အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် ‘ကျော်’ က အလိုက်တသိဖြင့်
တိုက်ပုလေးထဲဝင်ကာ ယူလာသည့် ဆွဲခြင်းဖြင့် ပစ္စည်းတွေ သွားသိမ်း
ပေးလေ၏။ ‘မောင်’ က တကောက်ကောက်မလိုက်ချင်သဖြင့် ခြံထဲရှိ
ကွပ်ပျစ်မှာပင် ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။ “ခါချင်ကိုက်မည်” ဟု ကြီးကြီး
သတိပေးလိုက်သောကြောင့်လည်း သရက်သီးခူးနေသည့်နားမှ နည်း
နည်းဝေးဝေးမှာ လာထိုင်နေခြင်းပါလေ။

“အေးအေးဆေးဆေးပဲ မဟုတ်လား၊ ကြီးမေ သီးစုံပဲကုလား
ဟင်း ချက်ထားတယ်။ ငါ့ခြောက်ပါလာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ မီးဖုတ်ပြီး
ဆီဆမ်းပေးမယ်”

“ငါးပိထောင်းနဲ့မှ ကောင်းမှာ ကြီးမေရဲ့”

“ရှိပါတော်၊ ရှိပါ။ ပုစွန်ငါးပိကို ပုစွန်ခြောက်များများနဲ့
ထောင်းထားပါရဲ့”

“သုံးပန်းကန်လောက် တီးပစ်လိုက်မယ်ကွာ၊ ရှယ်ပဲ”

မောင်နှင့်အတူ... ၃၃

‘ကျော်’ က ကြီးမေနှင့်စကားပြောပြီးနောက် ‘မောင်’ ရှိရာဆီ
လျှောက်လာနေပါ၏။ ‘ကျော်’ ပုံစံလေးက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလိုက်တာ
နော်။ စိတ်တွေ ဘယ်လောက်များပေါ့ပြီး ရှင်းလိုက်မလဲ။ ‘မောင်’
မှာသာ stress တွေများပြီး လူက ပိုပိန်လာသည့်နယ်ပါ။

“မောင်”

“အင်း”

“ပျင်းနေပြီလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ပျော်ရအောင်လို့ ဒီကို တမင်ခေါ်လာတဲ့ဟာ၊ စက်ဘီး
လျှောက်စီးရအောင်”

“ဟင်!... မဖြစ်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ပေပေက မစီးရဘူးတဲ့”

“လေးလေးက နင် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်မှာစိုးလို့ စိတ်ပူပြီး
မစီးခိုင်းတာပါ မောင်ရာ။ ငါ ဂရုစိုက်ပြီးနင်းရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး
နေဦး။ စက်ဘီးသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

အိမ်သော့ရှိ ဂိုဒေါင်ထဲသို့ သွားပြန်လေ၏။ အုတ်နံရံမှာ
မြေပြောင်ပြောင်၊ သဲဖြူဖြူလေးတွေရှိသဖြင့် ‘မောင်’ က အနပ်ချွတ်၍

နင်းလျှောက်နေပါသည်။ ဒီလို မြေနားညီညီလေးကို 'မောင်' အရမ်း သဘောကျပါ၏။ မြေဖဝါးနှင့် ထိမိ... ညီ 'အရသာလေးကိုက ခံစားလို သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်လား။

“ခေါ်တဲ့ကုမ္ပဏီတွေက အများကြီးကွ။ ငါ ဘယ်ကို form တင်ရမန်းကို မသိတော့ဘူး”

ခပ်ညီညီအသံ (ယောက်ျားလေးသံ) ကို ရုတ်တရက် ကြား လိုက်ရသဖြင့် လူက ဆတ်ခနဲ သတိဝင်သွားရပါသည်။ ဘယ်ကလာ သလဲဟု ဘေးဘက်ကို ကြည့်လိုက်မိပေမယ့် ခြံထဲမှာ (ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေသည့်) ကြီးမေဇာ် အလုပ်သမားတွေမှလွဲ၍ တခြား မည်သူမျှ ရှိမနေပါချေ။

“အခြေအနေကောင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီကိုရွေးပေါ့ ကိုကြီးရ”

“နာမည်ကြီးကုမ္ပဏီတွေက လူသေချာစစ်ခေါ်တာဆိုတော့ မရဘဲ ပြုတ်မှာစိုးလိုပါ ညီညီရာ”

ဟော!... တစ်ယောက်က 'ကိုကြီး' နောက်တစ်ယောက်က 'ညီညီ' ဆိုပြီး ပြောပုံကိုက နွေးထွေးမှုရှိလေစွ။ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုနှက်နေသံထွက်နေသဖြင့် တစ်ဖက်ခြံမှမန်း သိလိုက်ရပါသည်။ မစပ်စုတတ်ပါသည့် မောင်က အုတ် (၁၂) ပေါက် အပေါက်သေးသေး လေးတွေကြားမှ တစ်ဖက်ခြံကို ချောင်းကြည့်လိုက်ပါ၏။

အလိုလေး! အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းဖြင့် သစ်ပင်ကိုင်းတို့ကို တပြောင်းပြောင်း ခုတ်ထစ်နေပါသည့် ဗလခပ်တောင့်တောင့်ခန္ဓာကိုယ် ကြောင့် လန့်သွားရပါသည်။ ရွှေသံခွဲခွဲနှင့် ညစ်ပတ်နွမ်းနယ်ပုံမပေါက် ပါဘဲ လုပ်လေ့လုပ်ထ လေ့ကျင့်ခန်းမျိုးဖြင့် သက်သောင့်သက်သာ ပြုမှုနေပုံပါ။ Body structure ကတော့ ထိပ်တန်းပါပဲလား။

ဒါဖြင့် မျက်နှာကရော သိလိုစိတ်ဖြင့် မြေချားထောက်ကာ မျက်နှာနေရာကို ခိုးကြည့်မိပြန်လေ၏။ အားပါး! ယောက်ျားလေးဖြစ် ပြီး အသားကမညီဘဲ ဖြူသန့်ကာ မျက်နှာက ကြည့်ကောင်းနေတာပါ။ သိပ်အချောစားကြီးလည်း မဟုတ်ဘဲ ကြည့်ပျော်ပျော်ရပ်မှာမှ နှုတ်ခမ်းမွေးရိတ်ထားပါသည့် ခပ်စိမ်းစိမ်း (နှုတ်ခမ်းမထူမပါးထက်ရှိ) နေရာကို 'မောင်' အလိုလို သဘောကျမိသွားရပါသည်။

ကြည့်ကောင်းလိုက်တာနော်။

“ဟိတ်!... ဘာချောင်းကြည့်နေတာလဲ”

“အမယ်လေး!”

ရုတ်တရက် အုတ်တံတိုင်းအပေါ်မှ ပေါ်လာပါသည့် ကောင် လေးကြောင့် လန့်ဖြန့်ကာ လဲကျလေတော့၏။ ဖိနပ် (ကတ္တီပါဖိနပ် အနက်) လေးကို ကိုင်ထားမိတာကြောင့် လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားပြီး မျက်နှာရဲသွားရလေသည်။ ရုတ်တရက်ကောင်းလိုက်တာနော်။ လူ

၃၆ မမသဒ္ဓါမောင်

မသိအောင် ချောင်းကြည့်မိကာမှပဲ တည့်တည့်ကြီးမိရတယ်လို့။

“ကိုကြီးကို ဒီမှာ ချောင်းကြည့်နေတယ်ဗျို့”

“ဘယ်မှာကြည့်လို့လဲ”

မရဲတရဲဖြင့် ပြန်ချေပသံက တုန်တုန်ရင်ရင်ပါပဲ။ တစ်သက် နှင့်တစ်ကိုယ် မဟုတ်တာ မလုပ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ရှက်နေမိတာကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူရှက်အင်းသွားရတော့တာပါ။ အငယ်တော့ အငယ် ပေါ့။ သို့သော် ဒီချာတိတ်လေးကလည်း ယောက်ျားလေးပဲ မဟုတ် လား။

“မြောင်ငြင်းနေတယ်ဟေ့”

“မင်းနော် မဟုတ်ဘဲမပြောနဲ့၊ ဒီမှာ မောင်က လမ်းလျှောက် နေတာကို”

“ဟုတ်လို့လား၊ စောစောက မျက်စိနှစ်လုံးကို သေချာမြင် လိုက်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးလို့ဆို”

“ဘာလဲ... ကိုကြီးကို ကျိတ်ခိုက်သွားလား၊ ပြောပေးမယ် လေ”

ကြည့်စမ်း! ကိုယ့်ထက်အကြီးကို ဒီလိုပဲ စနောက်ရပါ သလား။ လဲကျနေရာမှ ထရင်လိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာကပ်နေပါသည့်

မောင်နှင့်အတူ... ၃၇

သဲမှုန်တို့ကို လက်ဖြင့် ခါထုတ်လျက် သန့်စင်လိုက်ရပါ၏။ မိနပ်ကို လည်း ကောက်၍ သဲခါလျက် ခြေထောက်မှာ ပြန်စွပ်လိုက်ရပါသည်။

“ဟာ!... ဆံပင်ရှည်ကြီးကိုတော့ ကြိုက်တယ်ဗျာ”

“အံ့မာ... ကြိုက်စရာလား၊ မင်းတော့နော်”

“လဲမလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ညီအစ်ကိုကြီးနဲ့ မမ ဆံပင်ရှည်နဲ့လေ။ ဒီလောက်လောက် ကုတ်ဝဲလေးဖြတ်ပြီးပေး”

“မပေးနိုင်ပါဘူး။ ဘာလို့ပေးရမှာလဲ”

“ညီထွေး ပြုတ်ကျမယ်လေ”

“ကြားလား၊ ခေါ်နေပြီ။ အသံကို ကြိုက်တာလား၊ လူကို ကြိုက်တာလား”

“ကြည့်!”

နှုတ်ခမ်းကို အသားကိုက်ထားမိပါ၏။ ကိုယ့်ထက်ငယ်လွန်းပါ သည့် ကောင်လေး၏ စနောက်ခြင်းကြောင့် ဒေါသဖြစ်ရလည်းအခက် စိတ်ဆိုးရလည်းအခက်ပါ။ ‘ကျော်’ က ဘာလို့မလာသေးတာလဲ၊ ကြည့်ရတာ စက်ဘီးကို ဆီထိုးရတာ၊ လေထိုးရတာ၊ မူလီခေါင်းကျပ် ရတာတို့ လုပ်နေတာ ထင်ပါရဲ့။

“မမအေမိရဲ့ သူငယ်ချင်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

“တိုင်ပြောမယ်”

“မင်းနော်”

“ဟင်း... ဟင်း၊ မမအေမိမှာ ဒီလိုသူငယ်ချင်းမျိုးရှိတာ အံ့သြစရာကြီး။ ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းလား၊ အချစ်တော်လား”

“ဘာလဲ အချစ်တော်”

“မိန်းကလေးအချင်းချင်း အတူတွဲတာကိုပြောတာလေ။ ကြိုက်ကြတာကို ဆိုလိုတာ။ ဒါလေးတောင်မသိဘူးလား”

“အို!... မဟုတ်တာ။ ကျော်က မောင့်အချစ်ဆုံး ငယ်သူ ငယ်ချင်းဟဲ့”

“ဪ... အချစ်ဆုံးလား”

“ကြည့်!”

“ကြည့်နေတာပဲလေ။ အရမ်းလှတယ်။ မမောင်ရဲ့မျက်လုံး လေးရော၊ မျက်ခုံးလေးရော၊ နှာတံလေးရော၊ နှုတ်ခမ်းလေးရော၊ လည်တိုင်လေးပါ သိပ်လှတာပဲ။ ကိုက်စားချင်စရာလေး”

“နာဘူး”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

တမင်တာကာ စနောက်နေမှန်းသိပါတ်။ ကောင်လေးပုံစံက အခုမှ (၉) တန်း၊ (၁၀) တန်းခန့်သာရှိသေးပုံပါ။ ဒီလိုအရွယ်လေးက ‘မောင်’ ကို မရိုမသေ စစရာလား။ သူ့ခိုးလှူမိဆိုသလို ‘မောင်’ ကလည်း ‘မောင်’ ပါပဲ။ သူ့အစ်ကိုကိုမှ သွားချောင်းကြည့်လိုက်မိတာကို။ သေလိုက်ပါတော့ဟယ်။

“မိတ်ဆက်ပေးရမလား”

“မသိချင်ပါဘူး”

“အခုမှရှက်ပြီး မူမနေပါနဲ့။ ကိုကြီးကို ခိုက်ရင်ခိုက်တယ်၊ ကြိုက်ရင်ကြိုက်တယ် ရှင်းရှင်းပေါ့။ ဒီခေတ်မှာ ယောက်ျားလေးတွေ ရှားနေတာ မသိဘူးလား”

“မသိဘူးဟယ်”

“ကိုကြီးနာမည်ကလေး”

“မသိချင်ပါဘူးဆို”

“ထူးသံစွာဦးတဲ့ မှတ်ထားနော်”

“မသိဘူး... မသိဘူး”

“မမီးစာရင်မှာ မှတ်ထားပေးမယ်လေ။ မမောင်ကို နံပါတ် တစ်လို့”

“ဟိုကောင်ညီညီ၊ ရေခဲနို့ ထမင်းစားမယ်ဆိုတာ လေပေါ်

၄၀ မမသန္တမောင်

နေပြန်ပြီ။ ပြီးရင် စာလုပ်တော့လေ”

“ဟုတ်! ...လာပြီ ကိုကြီး။ နံပါတ်တစ် မမောင်နော်၊ တကတ”

ကောင်လေးက ပြုံးစိမ့်ဖြင့် ‘မောင်’ ကိုလက်ပြကာ ပျောက်သွားလေတော့၏။ နံပါတ် (၁) နေရာမှာ မှတ်ထားပေးမယ်တဲ့လေ။ ‘မောင်’ မှာဖြင့် ဟိုလူ ငါးယောက်ကို ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာ သွားတွေ့ရမလဲဆိုတာ ပူပန်နေရတာမှပဲ။ လူကို နောက်တစ်ယောက် ထပ်ပေးနေသေး။ ‘ထူးသစ္စာဦး’ တဲ့။ နာမည်က အဆန်းပါပဲလား။

“အဲမယ် ... ဘာတွေသဘောကျပြီး ပြီးနေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“လာလေ၊ စက်ဘီးတစ်ပတ်စီးကြရအောင်။ ခဏနေကြီးမေက ထမင်းစားကြမယ်တဲ့”

‘ကျော်’ ရပ်ပေးထားပါသည့် စက်ဘီးနောက်မှထုတ်ထိုင်ကာ လိုက်စီးဖြစ်လေ၏။ ဖေဖေ သေချာမှာထားပါလျက် လုပ်မိတာ ဒါပထမဦးဆုံးပါပဲ။ သဘာဝလေ တဖြုဲဖြုဲလေးတိုက်ခတ်တာကို လေညင်းခံရင်း နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြလေ၏။

တကယ်ပါ။ အဲဒီနေ့က အမှတ်မထင် ချောင်းကြည့်ခဲ့မိသည့်

မောင်နှင့်အတူ... ၄၁

လူတစ်ယောက်က ‘မောင်’ ဘဝထဲကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ‘မောင်’ မသိခဲ့ပါချေ။ သူနှင့် ‘မောင်’ က ဘယ်လိုမှ ဆုံစည်းစရာအကြောင်းမှ မရှိတာကို။

သို့သော် ကံကြမ္မာဆိုသည်က လူသားတို့ ကြိုတင်မသိနိုင်သည့် အကြောင်းအရာတို့ကို ပဉ္စလက်ဆန်စွာ လှည့်စားတတ်တာလေ။ ‘ထူးသစ္စာဦး’ ဆိုသည့် သာမန်လူရည်သန်လေးကို ‘မိုးမြင့်မောင်’ စိတ်ဝင်စားခဲ့မည်ဟု ‘မောင်’ ဘယ်ထင်မှတ်ခဲ့ပါ့မလဲ။



အခန်း (၄)

ဖေဖေ အလုပ်ကပြန်လာပြီပို့ မိသားစုလေးယောက်သား ညစာထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်ရပါ၏။ ဖေဖေက ဆန်ပွဲရုံမှာ မန်နေဂျာ အလုပ်လုပ်နေပြီး မိသားစုဝင်ငွေ လောက်ငှအောင် ရုန်းကန်နေရပါ သည့် အိမ်ထောင်ဦးစီး 'ဦးတင်ထူး' ပါ။ မေမေက ခြံဝင်းလေးထဲမှာ စားသောက်ပင်လေးတွေစိုက်ပြီး အိမ်၏ မီးဖိုချောင်စားရိတ်ကို ထိန်း ပေးသလို ရပ်ကွက်ထဲမှ အဝတ်အထည်တို့ကိုလည်း ချုပ်ပေးသည့် စက်ချုပ်ကျွမ်းကျင်သည့် အိမ်ရှင်မ 'ဒေါ်လေးသစ္စာ' ပါ။

သူတို့မှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသာရှိပြီး သူက အငယ်တန်း

သောင်နှင့်အတူ... ၇၇

အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့လက်မှတ်ကို မနည်းကြီး ကြိုးစားပြီးရထားသည့်သူပါ။ လက်ရှိ အလုပ်ဝန်ရန် ကြိုးစားရှာနေတုန်းဖြစ်ပါ၏။ ညီညီက သူ့ထက် (၅) နှစ်ခန့်ငယ်ပြီး ယခုမှ အထက်တန်းတက်နေသည့် 'ညီသစ္စာထွေး' ပါပဲ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က လိမ္မာရေးခြားရှိသလို မေမေသည် လည်း ခြစ်ချုပ်ရွှေတာတတ်သဖြင့် ရိုတာလေးနှင့် တင်းတိမ်ရောင်ရဲ နေတတ်သည့် မိသားစုလေးပါလေ။

မေမေပြင်ဆင်ထည့်ပေးလိုက်သည့် ထမင်းပန်းကန်း၊ ဟင်း ပန်းကန်တို့ကို လင်ပန်းထဲထည့်သည်ကာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း (တုရားခန်း လည်း ဖြစ်သည်) နေရာ စားပွဲဝိုင်းလေးထက် သယ်လာခဲ့ပါ၏။ ကြွေပန်းကန်လေးချပ်ကို အရင်နေရာချလိုက်ပြီး ကန်စွန်းရွက်ကြော်၊ ကြက်ဥကြော်၊ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်၊ တို့စရာပန်းကန်တို့ကို အလယ် မှာ တင်လိုက်ပါသည်။

မေမေက ပဲနီလေး ကြာဆံဟင်ချိုကို ပန်းကန်လုံးကြီးထဲ ထည့်ကာ အောက်မှ ကြွေပန်းကန်ခံထားလျက် သူ့ကိုပေးလိုက်ပြီး (ထမင်းပေါင်းအိုးထဲမှ) ထမင်းပူပူကို ကြွေရည်သုတ်ထမင်းအုပ်ထဲသို့ ခပ်ထည့်ကာ သယ်လာပေးလေ၏။ ညီညီက လက်ဖက်ခြောက်ခတ် ထားပါသည့် ရေနွေးလင်ပန်းကို ဧည့်ခန်းဆက်တိစားပွဲထက်မှ သူ့က ထမင်းစားပွဲဘေးရှိ ကြမ်းပေါ် အသာချထားလိုက်ပါသည်။

“အဖေကြီးရေ”

“လာပြီ လေးရေ”

ပျဉ်ထောင်တစ်ထပ်အိမ်လေးရေရှိ ကျောက်စည်ထဲ သူ ရေ ဖြည့်ပေးထားတာကို ချိုးပြီးနောက် ဖေဖေက အိပ်ခန်းထဲ အဝတ်ဝင် လဲကာ ပြန်ထွက်လာစဉ် မေမေက ထမင်းအုပ်ထဲမှ ထမင်းအိုးကို ပန်းကန်တွေထဲထည့်ပြီးနေလေပြီ။ ဖေဖေ ထိုင်လိုက်မှသာ သူတို့ ညီအစ်ကိုက မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“သားကြီး အလုပ်အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့”

“လျှောက်ထားတာတော့ အစုံပဲ ဖေဖေရယ်။ ဘယ်ကမှ မခေါ်ကြသေးဘူး”

“အေးလေး Interview ခေါ်ရင် အချိန်မတိုက်ဖို့ပဲလိုတယ်”

“သားငယ်က စာကျက်တာ သိပ်ညှပ်မနက်စေနဲ့လေ။ မနက် စောစောထကျက်မှ ပိုဉာဏ်ရွှင်တဲ့ဟာ။ သား ကိုကြီးဆို ည (၁၁) နာရီအိပ်ပြီး မနက် (၄) နာရီ ထကျက်ခဲ့တာ ခုထိ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“အစ်ကို ထည့်စားနော်”

“အေးပါ”

မေမေက ကြက်ဥကြော်တစ်စိတ်နှင့် ကန်စွန်းရွက်ကြော်

နည်းနည်းစီကို ဖေဖေပန်းကန်ထဲ ဦးဖယ်လျက် ထည့်ပေးလေ၏။ မေမေ အရင်စားမှသာ သူတို့ညီအစ်ကို ထမင်းစားကြပါသည်။ အိမ်မှာ စည်းကမ်းတကျ စားနေကြဖို့ လွှင့်ပစ်ရသည့် အစားအသောက် တို့ မရှိသလောက်ပါပဲ။

“အဟင်း”

“ဘာရယ်တာလဲ သားငယ်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း ကိုကြီးကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေတာ အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

သူက မလုံမလဲဖြင့် မျက်နှာကို ဘယ်လက်ဖြင့် ပွတ်သပ် လိုက်မိပါသည်။ ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးရေကျလူးထားတာများ ကွက်တိ ကွက်ကြား ဖြစ်နေပါသလား။ မှန်မကြည့်မိတာမို့ ညဘက်ကြီး သရဲပုံ ပေါက်နေပြီထင်ပါရဲ့။ မေမေက သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကို ငယ်စဉ်ကတည်းက သနပ်ခါးတုံးသွေးလူးပေးခဲ့တာမို့ အကျင့်ဖြစ်ခဲ့ရ ပါ၏။ ကြီးလာတော့မှ အပြင်ထွက်လျှင် သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းစကြ သဖြင့် ညအိပ်ခါနီးတော့ နေ့စဉ် လူးဖြစ်လေသည်။

“ကိုကြီးကိုရယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ နေ့လယ်က မမကို ရယ်မိ တာ”

၄၆ မမသမ္မိမောင်

“ဘာလဲ... ကြီးကြီးဌေးတူမ ရောက်လာလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သားရယ်တာ မမအေမီရဲ့သူငယ်ချင်းကိုပါ”

“ကိုယ့်ထက်အကြီးကို ရယ်စရာလား၊ သားငယ်နော်”

“ရယ်ရတယ် မေမေရဲ့။ မမောင်က ကိုကြီး ထင်းခွဲနေတာ ကို အုတ်ခဲ ကြားလေးထဲက ခိုးကြည့်နေတာကိုးဗျ”

“ဟဲ့!”

“ကြွကြွဖန်ဖန် ညီရာ”

“ဪ... တကယ်ပြောတာ။ ညီလည်း မိသွားရော မျက်နှာလှလှလေးက ရှက်ပြီးရဲသွားတာ ပန်းသီးလေးနဲ့တောင် တူသေး”

“ဟယ်... သူများမျက်နှာကို ဘယ်နှယ် ပန်းသီးနဲ့နှိပ်ရတာလဲ”

“သားတို့ကို ဖေဖေမှာထားပြီးသားနော်၊ ပညာမမဲ့၊ အလုပ်အတည်တကျ မရသေးဘဲ ရည်းစားမထားရဘူးလို့၊ သူများသားသမီးကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားနိုင်အောင် အရင်ကြိုးစားကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေရဲ့”

“သားငယ်က ဒီနှစ်ဆယ်တန်း၊ ပိုအရေးကြီးတယ်၊ သားကြီးတုန်းက D လေးလုံးတောင် ပါတာနော်၊ မမေပါနဲ့”

မောင်နှင့်အတူ... ၄၇

ညီညီက သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောနေရင်းမှ ဇက်ပုသွားလေ၏။ ညစာစားပြီးစဉ် ဖေဖေက ဒီနေ့ထုတ် သတင်းစာဖတ်ရင်း ရေခွေးကြမ်းနှင့် ကြုံသကာ စားနေပါသည်။ မေမေက အပ်ထည်တွေ လက်ချုပ်လိုက်ပေးတာ၊ ကြယ်သီးတပ်တာတို့ကို ဖျာထက် ထိုင်လျက် ဆက်လုပ်နေပါ၏။ ညီညီကတော့ သူတို့အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ စာစကျက်နေလေပြီ။ သူက ဆေးစရာ ပန်းကန်အပေတွေ၊ အိုးအပေတွေကို မေမေ့ကိုယ်စား ဆေးကြောပေးနေမိပါ၏။

သိပ်ကြီးမပြည့်စုံသည့် မိသားစုမှ သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး မည်သည့်အပြင်ကျူရှင်မှ မယူခဲ့ရပါ။ သူ့အလှည့်တုန်းကဖြင့် နားမလည်တာရှိပါက ဆရာ ဆရာမတွေ အိမ်အထိ လိုက်မေးတန်မေး၊ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ အချင်းချင်း ရှင်းပြပေးပြီး ပညာလှယ်ခဲ့ကြတာပါ။ ညီညီအလှည့်မှာဖြင့် သူက စာပြန်ပြပေးနိုင်တာ မဟုတ်လား။

ပန်းကန်စင်မှာ အိုးတွေခွက်တွေ တင်ကာ မှောက်ပြီးနောက် လက်သုတ်ဝတ်ဖြင့် လက်သုတ်ရင်း နောက်ဖေးတံခါးကို ဂလန်ထိုး၍ ပိတ်လိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်ကိုပါ ပိတ်လိုက်၏။ ညှော်ခန်းကို ပြန်တွက်လာခဲ့ပြီး မေမေ လက်ချုပ်လိုက်ပေးနေသည့်နားသို့ လျှပ်စစ်အိမ်ကို အောက်ဆွဲချနီးစေကာ ဖျာပေါ် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

၄၁ မေသန္တိမောင်

“ဇက်ကြောဆွဲပေးရမလား မေမေ”

“နေပါစေ သားရယ်။ သားလည်း တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းနေတာ။ သွားနားချေတော့”

“ဖေဖေ့ကိုရော”

“ဒါ သားရော။ မင်းအမေ ညအိပ်ခါနီး ဖေဖေ့ကိုနှိပ်ပေးပါတယ်။ လေး ညောင်းရင်လည်း ဖေဖေပဲ ဇက်ကြောဆွဲပေးတာ။ အပြန်အလှန်ပေါ့”

“အင်း... အဲဒီလိုတွေ နှိပ်တာ၊ နင်းတာ လုပ်ရင် သားငယ်ကို သမီးလေးပဲ ဖြစ်စေချင်တာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“မေမေပဲ သားရရင် သမီးရတယ်ဆို”

“အံ့မယ်... မထင်နဲ့ သားရေ၊ ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေက ငွေဖြုန်းဖို့၊ လည်ပတ်ဖို့ပဲ တတ်ကြတာ။ အိမ်မှုကိစ္စနဲ့ ယောက္ခမကို ပြုစုဖို့ဝေလာတေးပါပဲ”

“ကျွန်တော်က အလိမ္မာ အိမ်ပါ ရှာယူမှာပေါ့ မေမေရဲ့”

“အေး... အလိမ္မာနဲ့ အိမ်ကိုပါလာ မလာတော့ မသိဘူး။ သားသာ မိန်းမအိမ်ကို ပါမသွားစေနဲ့”

“စိတ်ချပါ ဖေဖေရဲ့။ ဝိုင်းကောင်းကျောက်မိ မိန်းကလေးမျိုး

မောင်နှံအတွဲ... ၄၂

ရှာမှာပါ”

“ခွဲကတော့ မသေးဘူးဟေ့။ မယူဘူးလို့ တစ်ချက်တောင် မငြင်းပါလား”

“ဟာဗျာ ဖေဖေကလည်း”

သို့မိတကွေ့ ရယ်ကြသဖြင့် သူ အနည်းငယ်မျှ ရှက်သွားရပါ၏။ ချစ်သူမရှိသေးပါဘဲ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးပြောမိတာကို ညီညီ စာကျက်တာကို စောင့်ကြည့်ရဦးမှာမို့ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ သူတို့အိပ်ခန်းက ဖေဖေတို့အိပ်ခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်ကာ ခုတင်နှစ်လုံးကို နံရံနှင့် တစ်ဖက်စီကပ်ထားပါ၏။ သူ့ခုတင်က ဧည့်ခန်းနံရံနှင့်ကပ်ပြီး ညီညီခုတင်က နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်ဘက်မှာပါ။

ခုတင်နှစ်လုံးအလယ်မှာ စားပွဲအဖြစ်ရှိကာ ခုံက ကျော့မို့မပါသည့် သစ်သားခုံနှစ်လုံး ရှိပါ၏။ ခုတင်မှာထိုင်၍လည်း စာလုပ်လို့ရတာမို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးထိုင်ရန် မလိုပါလေ။ ညီညီက Bio တျက်နေသလို လက်မှလည်း သက်ဆိုင်သည့် စာနှင့်ပုံကို ဆွဲနေလေ၏။ လေဝင်စေရန် ပြတင်းလိုက်တာကို ဆွဲဖွင့်ကာ ခုတင်ထက် သူထဲအိပ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုကြီး”

“ဘာလဲ”

“နောက်ကို အလုပ်လုပ်ရင် စွပ်ကျယ်တော့ ဝတ်ပါဗျာ”

“ဝတ်ပါတယ် ညီရယ်။ နေက ချွေးအရမ်းထွက်လာလို့ ချွတ်ထားလိုက်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကြီးရဲ့ဗလ အယ်စတုကြီးကို မြင်သွားလို့ မမောင် ကြွေ သွားတာပေါ့ဗျ”

“နေစမ်းပါဦး၊ မမောင်လား၊ မမောင်လား”

“သူက မောင်ကလေး၊ မောင်ကနဲ့ ပြောနေလို့ မမောင်လို့ ခေါ်လိုက်ရတာပါ”

“ဟင်!... နာမည်ကလည်း အဆန်းပဲ”

“လူကလည်း ကြွေရပ်လေးအတိုင်း မှန်နေအောင် လှတယ် ကိုကိုရ။ အသားလေးက ဖြူဝင်းစိုနေပြီး ဆံပင်ကလည်း ပြောင့်ပြောင့် စင်းစင်းနဲ့ အရှည်ကြီးပဲ။ ကိုကြီးမမြင်လိုက်လို့ဗျာ။ မျက်ဝန်းညိုညိုလေး နဲ့ သိပ်လှတာ။ အဆန်းထဲက မေမဒီလှတာလောက်တော့ အပျော့ပဲ”

“အံ့မာ... မိန်းကလေးလှတာကို ကြည့်တတ်မြင်တတ်နေပြီ ပေါ့လေ။ မင်းတော့ နာတော့မယ်”

“မမောင်ကိုက ကိုကြီးအတွက် နံပါတ် (၁) စာရင်းမှတ်ပေး ထားတာပါဗျာ။ အထင်မမှားပါနဲ့”

“သူများသားသမီးကို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မမအေမိက ပေါက်ကျော်မဖြစ်ပြီး ဒီလိုသူငယ်ချင်းမျိုး ဖြစ်တာ အံ့ရောပဲ”

“စာကျက် စာကျက်၊ မင်းမမက မင်းကို စာမေးပွဲအောင် အောင် လုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်းနော်... ကိုကြီးနဲ့သာရရင် ဘာမှတောင် မခိုင်းရက်ဘဲ တစ်နေကုန် အလှထိုင်ငေးကြည့်နေမှာ မြင်ယောင်သေး”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ စောစောကလေးတင် မေမေတို့ကို သူ ပြောခဲ့မိသေးတာပါလေ။ အလိမ္မာ အိမ်ပါ မိန်းကလေးမျိုးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုပါမည်ဆိုမှ မထိရက် မတိုရက်သည့် အလှမျိုးနှင့် တစ် နေကုန်ငေးကြည့်ချင်စိတ်ဖြစ်မည့် မိန်းကလေးနှင့်မှ သူ့ကို ‘ညီညီ’ က တွဲပေးရတယ်လို့၊ ညီအစ်ကိုချင်းမို့ စနောက်တာတော့ ကိစ္စမရှိပါ လေ။

“ကိုကြီး”

“ဘာလဲကွာ စာကျက်နေတာလား၊ လေပေါနေတာလား”

“ကျက်စာပြီးသွားပါပြီ ကိုကြီးရဲ့။ အခု တွက်စာလုပ်နေတာ ပါ။ ညီ မေးစရာရှိလို့”

“ဘာမေးမှာလဲ၊ Maths လား”

“မဟုတ်ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၅၂ မေသန္တရီမောင်

မျက်စိမှိတ်ထားရာမှ သူ ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်မိ၏။ ‘ညီညီ’ က ခဲတံကို သွားဖြင့်ကိုက်ထားရင်း ယူကို လှည့်ကြည့်နေလေသည်။ နေပါဦး၊ ဒီကောင်လေး ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။ ဟိုကောင်မလေးကို မြင်ပြီးကတည်းက ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ဖြစ်လာတော့တာလေ။

“ဘာလဲ”

“ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာနစ်နာကို ရွေးရမယ် ဆိုရင် ကိုကြီး ဘာကိုရွေးမှာလဲ”

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဖလော်တွေ ခေါင်းထဲရောက်နေ တာလဲ။ အဲဒါကို ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်ပြီးမှ စဉ်းစား။ အခု စာလုပ်”

“သိချင်လို့ပါ ကိုကြီးရ”

“မသိချင်နဲ့”

ဖြစ်ချင်တာနဲ့ ဖြစ်သင့်တာတို့လား။ သူကရော ဘာကို ရွေး ဖြစ်ခဲ့ပါသလဲ။ အထက်တန်းကို ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်ခဲ့ပါလျက် သူလို ချင်သည့် ဘွဲ့မျိုး မယူနိုင်ခဲ့တာလေ။ A.G.T.I တက်ပြီး B.Tech ရသည့်အထိ ကြိုးစားခဲ့ပြီး နောက်ထပ်ဆက်တက်ဖို့ ပညာရေးက ထူးချွန်သော်ငြား မိဘတွေကိုငြိုး တစ်နေရာမှာပဲ ရပ်ခဲ့ရတာ မဟုတ် ပါလား။

မောင်နှင့်အတူ... ၅၃

လောကမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လာနိုင်တာမျိုး ရှိပါ မလား။ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကိုလိုက်ပြီး အလိုက်သင့် လုပ်ရှား ရုန်းကန်နေရတာကိုက “ဘဝ” လို့ခေါ်သည် ထင်ပါရဲ့။ ကြမ်းတမ်း သည့်စရီးလင်းကို ရုန်းကန်ရှင်သန်နေရတာမို့ မည်သို့သောမိန်းကလေး ကို သူ့ဘဝထဲ ခေါ်ရက်ပါ့မလဲ။

ဘဝက ခါးတယ် “ထူးသစ္စာဦး”။ အခုထိ Certificate လက်မှတ်လေးနဲ့ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိဘဲ နေရာတကာ အလုပ် ခေါ်သမျှကို လျှောက်လွှာလိုက်တင်နေရတာ ခြေလည်းညောင်းလှပါ ပြီ။ Form ဖို့တွေ၊ ဓာတ်ပုံဖို့တွေလည်း သောက်သောက်လဲ ကုန်နေ လေပြီ။ ခုထိ ဘယ်မှာမှ အလုပ်မရသေးတာ မဟုတ်လား။

ဘယ်မလဲ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြစ်ရာလခ။ ဘယ်မှာလဲ တောက်ပသည့် အနာဂတ်။ ဘယ်နေရာမှာလဲ ဖြောင့်ဖြိုးချောမွတ် သည့် ပစ္စုပ္ပန်လမ်း။ အားလုံးက မှုန်ဝါးဝါးတွေချည်းသာ။ ကိုယ့်ခြေ ထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ဖို့တောင်မှ ဤမျှခက်ခဲနေပါလျှင် မည်သို့ သော သူစိမ်းကို ရင်ဘတ်ထဲ အဝင်ခံလို့ ရပါမည်နည်း။

မှောက်လျက်လဲ့လိုက်မိစဉ် လရောင်ကို မျက်နှာမှမိလေ၏။ ကျောမဝီ စာမီ ညတစ်ညမှာ ဘယ်သူ့ကို လွှမ်းမန်း မသိဘဲ ရင်မာ နေမိသည်က သူပါလေ။



အခန်း (၅)

လသာဆောင်ထက်ရှိခုံမှာထိုင်ရင်း ဝရန်တာလက်ရင်းကို လက်တင်၍ မေးထောက်ပြီး ဖိုးလမ်းကြီးကို အထေးသား ကြည့်နေမိပါ၏။ ဒီညမှ လမ်းကြီးက ပြည့်ပြည့်ဝဝကို သာပြနေတာပါလား။ လှလိုက်တာနော်။ ညညလေပြည်တစ်ချက် သွေးလိုက်သဖြင့် ဒီတိုင်းချထားပါသည် 'မောင်' ဆံနွယ်တို့ လွင့်ကုန်လေသည်။

အိမ်ထဲမှာ Aircon လေးစိမ့်ပြီး အေးနေတာထက် ဤသို့ သဘာဝလေအေးအေးလေးကို 'မောင်' ပို၍ နှစ်သက်ပါ၏။ အထူးသဖြင့် ယခုလို နွေရာသီမှာ ဒီလိုလေလေးက သိပ်ကိုတန်ဖိုးရှိလွန်းတာ

ပါလေ။ 'မောင်' ကို ပေးထားပါသည့် အလုပ်တွေ ကုန်သလောက် ငြီးနေပြီမို့ ဖေဖေက သိပ်ကြီးမပြောတော့ပါ။ 'မောင်' စိတ်ရှုတ်နေမှန်းလည်း သိနေသဖြင့် ခဏတော့ လွှတ်ပေးထားသည်ထင်ပါ၏။

လမ်းကို မျက်တောင်မခတ် ငေးနေရင်းမှ ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာဘေးတစ်စောင်းက ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာလေသည်။ ရင်ထဲ ဒီတ်ခနဲ ဖြစ်ကာ မျက်လွှာကို ချထားလိုက်မိ၏။ ဘယ်လိုလဲ။ ခုတစ်လော ဤလူတစ်ယောက်၏မျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို မကြာခဏ မြင်ယောင်နေတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ရှက်လိုက်တာနော်။

“ညဘက်ကြီး ဆံပင်ဖားလျားမချရဘူး။ အင်္ကျီလက်ပြတ်နဲ့ မနေပါနဲ့လို့ ပြောလည်းမရပါလား မိမောင်ရယ်”

ရောက်လာပါပြီ 'မောင်' ရဲ့ bodyguard ကြီး။ အပေါ်ထပ် လသာဆောင်ကို ထွက်လာရင်း နှုတ်မှပြောလည်းပြောကာ လက်မှလည်း အလုပ်ကို ခပ်မြန်မြန်လုပ်သွားပါ၏။ 'မောင်' အတွက် ညဘက်သောက်ရမည့်ဆေးနှင့် ခွားနို့ပူလေးကို လင်ဗန်းထဲထည့်သယ်လာပေးသလို ဆွယ်တာအပါးစားလေးကို ဝတ်ပေးပြီး ဆံပင်တွေကိုပါ သိုးမွှေးခေါင်းစည်းကြိုးဖြင့် ခပ်ဖွဖွလေး စည်းပေးလိုက်လေသည်။

“အန်တီလေး”

“နားနီ သိပ်မပူတော့ဘူး၊ နွေးတုန်းလေး သောက်လိုက်လေ”

“ဖေဖေ ဘာပြောသေးလဲဟင်”

“ဘာပြောရမှာလဲ။ ဟိုကောင်လေးတွေနဲ့ အစဉ်အတိုင်း တွေ့ဖို့ စီစဉ်ပေးလိုက်တဲ့”

“အဲဒါမဟုတ်ဘူးလေ။ မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာများ ထူးခြားတာ ပြောသလဲသလို့မေးတာ”

“ဘာပြောရမှာလဲ။ ဘာမှမပြောပါဘူး သမီးရယ်”

အန်တီလေးက ‘မောင့်’ ဆံစလေးတွေကို သပ်တင်ပေးပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောလေ၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ‘မောင့်’ စိတ်ထဲထင်နေတာ အမှန်ပါ။ ဘာအကြောင်းအရာ အထွေအထူးမှ မရှိဘဲနှင့်တော့ ‘မောင့်’ ကို အိမ်ထောင်ကျဖို့ စီစဉ်စရာမှ မရှိတာလေ။ ဖေဖေမှာ ဘာပြဿနာရှိနေလို့ပါလိမ့်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီနှစ်အတွင်း ‘မောင့်’ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို အပူတပြင်း စီစဉ်နေတာ မဟုတ်လား။ ‘မောင့်’ ကို ဘာမှမသိရလေအောင် ဘာတွေများ ဖုံးကွယ်ထားပါသလဲ ဖေဖေ ရယ်။

“မောင်က ကလေးဆိုတော့ မသိသင့်တာမျိုး ရှိကောင်း ရှိနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီလေးတို့က မောင်နဲ့အဆင်သင့်ဆိုတော့ ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်ကြမှာ မဟုတ်လား”

“အတွေးမခေါင်စမ်းပါနဲ့ သမီးရယ်။ ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားစရာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့တော့ မောင့်ကို အမြန်ဆုံး အိမ်ထောင်ပြုနိုင်ဖို့မှာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာလဲ၊ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့မလို့လား”

“ဟယ်!... ကြံကြံဖန်ဖန်၊ မဟုတ်ကဟုတ်က”

“ဖေဖေ အိမ်ထောင်ပြုလည်း မောင်က ကန့်ကွက်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မောင့်မှာ အန်တီလေး ရှိပြီးသားပဲဟာ”

“ကိုကိုအိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆို မောင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြုမှာပေါ့သမီးရယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့အသက် (၃၀) စွန်းရုံလေးကို အခု ဒီအရွယ်ကြီးမှ ပြုစရာလား”

“အန်တီလေး သိလို့လား။ ငယ်ငယ်က မယူဖြစ်ပေမယ့် အခုမှ ထယ့်ချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဆေးပေးမီးယူဆိုလား။ ဘာလား ရှိတယ်လေ”

အန်တီလေးက ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်လေ၏။ ဒါလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူးလား။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ စီးပွားရေးအခြေအနေ ဆိုးနေလျှင်လည်း ‘မောင်’ တို့ သိရမှာပါလေ။ ဥပမာ-အကြွေးဟွ တင်နေလို့ ‘မောင်’ ကိုများ ထိုးအပ်ချင်လေသလား။

၅၈ မေသဒ္ဒါမောင်

ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဖေဖေလောက် ‘မောင့်’ အပေါ် ဂရုစိုက်ပြီး ချစ်သည့်အဖေမျိုး မရှိတော့ပါလေ။ ဦးနှောက်စားလိုက်တာ နော်။

“မောင် တကယ်သိချင်တာပါ”

အန်တီလေးထံမှ သက်ပြင်းကျိတ်ရှိက်သံ ထွက်လာလေ၏။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် တူမလေးကို စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ အတွက် နှမြောရမှာမဟုတ်ပါလား။ ဒါကို သိလျက်နဲ့ ‘မောင့်’ဘက်မှ မရပ်တည်ပါဘဲ အစ်ကိုဖြစ်သူဘက်ကိုမှ ရပ်တည်ပေးရတယ်လို့ တကယ်ဆို ဒီကိစ္စမှာ မိန်းမချင်းဆိုပြီး ‘မောင့်’ ကို ကိုယ်ချင်းစာနာ ပေးတတ်ရမှာ အမှန်ပါလေ။

“အန်တီလေးကတော့ သမီးရဲ့ကျန်းမာရေးကြောင့်လို့ ထင်တာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အားနည်းတတ်တာတစ်ခုလေးနဲ့ မောင့်ကို အိမ်ထောင်ချ ပေးသင့်ပါ့မလား။ တကယ်ဆို စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ တားတောင်တားဖြစ်ရဦး မှာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အိမ်ထောင်ပြုပြီး သားသမီးတွေ ဘာတွေ

မောင်နှင့်အတူ... ၅၉

ရလာရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးအတွက် သွေးသားပြောင်းလဲတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ”

‘မောင်’ မျက်နှာပူသွားရပါ၏။ အန်တီလေး တွက်ဆသလို လည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။ သို့သော် လူမမာနယ် ဖြစ်စေမည့် ‘မောင့်’ ကို ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် သူစိမ်းလက်ထဲ ဝကွက်အပ်ပါ့မလား။ ရောဂါက ကြီးကြီးမားမားလည်း မဟုတ်။ ကုလည်းကုသပေးနိုင်တာ လေ။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပြန်ပါ။

ကလေးတွေရမှတော့လား။ ကြိုက်သီးထလိုက်တာနော်။ လက်ဖြင့် မထပ်ရသေး (မဟုတ်သေးဘူး) ချစ်ဖြင့် မချစ်ဖူးသေးပါဘဲ အဲဒီအဆင့်ထိ ကျော်တွေးထားတာတော့ လွန်တာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေ ချမှတ်ပေးသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း ‘မောင်’ လိုက်လျှောက် ရမှာကဖြင့် ‘မောင့်’ တာဝန်ပါပဲလေ။

“ဖေဖေက မောင့်ကိုခွဲနေဖို့ ဆန္ဒရှိတယ်ပေါ့လေ”

“အို! မဟုတ်တာ။ သမီးကလည်း သမီးလက်ထပ်ပြီးမှတော့ ဒီမှာပဲ ခေါ်ထားမှာပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်မှန်း အန်တီလေးရဲ့။ အခုပဲ ဖေဖေတွေ့ခိုင်းသမျှ လူတွေက ဒိတ်ဒိတ်ကျဲတွေချည်းပဲ။ မာနတွေက ခေါင်ခိုက်နေတာ။ မောင့်ကိုကြည့်တဲ့မျက်လုံးတွေက သနားစရာချာတိတ်လေးလိုမျိုး

၆၀ နေမသမ္မိမောင်

အထင်တသေးနဲ့ ကြည့်ကြတာချည်းပဲ”

“ကွယ် ... ဒါကတော့ သမီးက သူတို့ထက် အများကြီး အသက်ငယ်တဲ့သူကိုး ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“မနက်ဖြန် သွားတွေ့ရမယ့်တစ်ယောက်နဲ့ အဆင်မပြေရင် ထပ်ရွေးချဦးမှာ မဟုတ်လား”

“အေး”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

“သမီးကလည်းကွယ်”

ပြောတော့ဖြင့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးသမီးဆိုသည့် ဂုဏ်ပုဒ် ကြီးဖြင့် တွေ့ရပါသော်ငြား လက်တွေ့မှာဖြင့် ‘မောင်’ က ပါမ္ဘာလေး သာသာပါ။ ပညာဆို၍ သာမန် ရိုးရိုး (B.A) ဘွဲ့လေးသာ ရှိထားပြီး နောက်ဆက်တွဲမှာ ဘာဆိုတာမှမရှိ။ သူများတွေလို ဘာညာ သင်တန်း အောင်လက်မှတ်တွေနှင့်အတူ ကုမ္ပဏီမှာ ဘာရာထူးဆိုသည့် အရာမျိုး လည်းမပါ။ လူတောမတိုး လူဝင်မဆုံ အိမ်ထဲအောင်းနေရပါသည့် ခပ်ထုံထုံအအ ကောင်မလေးကို သနားစရာဟု မြင်ကြတာ အဆန်းမှ မဟုတ်တာလေ။

အိမ်ထောင်ဘက်ကွဲစားမှတစ်ဆင့် ယခုလို လူငယ်ချင်းဆိုကြမှ တော့ အနည်းနှင့်အများ အထင်သေးကြမည်သာ။ ဒီအရွယ်ရောက်

မောင်နှင့်အတူ... ၆၁

တာတောင်မှ အပျော်သဘော ရည်းစားလေးတောင်မှ မရှိရှာသည့် သတ္တဝါအဖြစ် ‘မောင်’ ကို ‘မောင်’ ပင် သနားမိပြီး အားငယ်လွန်းမိ ပါသည်။

“မောင် အိမ်ထောင်မပြုချင်လို့ မဟုတ်ရပါဘူး အန်တီလေး ရယ်”

“အင်း”

“အကယ်၍ အိမ်ထောင်ပြုရင်လည်း မောင် တကယ်ချစ်တဲ့ သူ၊ မောင့်ကို နှစ်နှစ်ကာကာချစ်တဲ့သူမျိုးနဲ့ပဲ အိမ်ထောင်ကျချင်တာပါ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလိုမျိုး ကြားလူက ဖန်တီးပေးလို့ တွေ့ ဖြစ်တယ်။ အဆင်ပြေလို့ ခေါင်းညိတ်လက်ခံပြီး မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်တာ ကြီးက သိပ်မဟုတ်သလိုပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကိုယ့် အကြောင်း သူ့အကြောင်း သေချာ ဂရုစိုက်မသိပါဘဲနဲ့ ဘဝနှစ်ခု ပေါင်းစပ်ဖို့ဆိုတာက”

“မောင် သမီး”

အန်တီလေးက ‘မောင်’ ကို တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်လိုက် လေ၏။ ကလေးနှုတ်က မတန်မရာ စကားတွေထွက်တယ်လို့ ထင် လေမလား။ ‘မောင်’ ပြောတာ အမှန်တရားတွေပါ။ လူကြီးတွေ

၆၂ မမသန္တမောင်

ဖန်တီးပေးကြလို့ အခြေအနေအရ လက်ထပ်မှတော့ လူငယ်တွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက သာယာပါ့မလား။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြား အချစ်ဆိုသည့်အရာ နည်းနည်းမှ မပါပါဘဲ စီးပွားရေးဆန်ဆန် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို မည်သို့ ခေါ်ပါသနည်း။

“ ဦး ဘယ်သူ့ကိုများ ချစ်မိနေပြီလဲ”

“ဟင့်အင်း”

ခေါင်းကို ချက်ချင်းခါပြလိုက်ပါ၏။ အချစ်ရှိနေလို့ရော ချစ်ချင်သည့်လူကို မောင်က ချစ်ခွင့်ရှိပါ့မလား။ ဒီဘဝမှာ လူဖြစ်ခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် ချစ်ခွင့်မရှိသည့် လူအဖြစ်နှင့်သာ ‘မောင်’ ရှင်သန်နေခဲ့ရတာပါလေ။ ချစ်မိနေပြီလဲတဲ့။ ‘မောင်’ က ချစ်မိတဲ့သူကိုရော ဖွင့်ပြောလို့ ရနိုင်မှာတဲ့လား။ ရင်မောစရာပါလေ။

“ဒါနဲ့များ သမီးနှုတ်က အချစ်ဆိုတဲ့အရာမျိုး ထွက်လာရတာလဲ”

“တွေးမိလို့ ပြောမိတာပါ”

“အချစ်အကြောင်း မသိချင်ပါနဲ့လား သမီးရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အချစ်ဆိုတာ မီးကွယ်။ မီးဆိုမှတော့ ပူလောင်တယ်၊ လောင်မြိုက်တယ်၊ လောင်ကျွမ်းစေတယ်လေ။ သမီးရဲ့နှလုံးသားနုနု

မောင်နှင့်အတူ... ၆၃

လေးကို ဘာဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မှ မရစေချင်ပါဘူး။ အဲဒါ အန်တီလေးရဲ့ စေတနာပါ”

“ပူလောင်စေတဲ့မီး” တဲ့လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသဘာဝအရ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ထိကိုင်ကြည့်ချင်မိမှာပါ။ ထိကြည့်မှ သိမှာမဟုတ်လား။ ပူပါစေ၊ လောင်မြိုက်ပါစေ၊ လောင်ကျွမ်းချင်သလောက် လောင်ကျွမ်းပါစေတော့။ ‘မောင်’ နည်းနည်းလောက်တော့ ချစ်ကြည့်ချင်ပါသေးသည်။ ဒီလို ပြုနဲ့စာကြီး လက်မထပ်ရသေးခင် ခဏလေး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့နော်။

“မနက်ဖြန်တွေ့ရမှာက သမီးဦးဦးနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ဆရာဝန်လေးပါ”

“ဦးဦးနဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျော်ဖေဖေရဲ့တပည့်ပေါ့”

“ဒါဆို ကျော်နဲ့ ရင်းနှီးလား”

“မပြောတတ်ဘူး”

ဆရာဝန်လေးတဲ့။ ‘မောင်’ နေလို့ သိပ်မကောင်းဖြစ်တိုင်း တခြားဆရာဝန်မပြုဖြစ်ပါဘဲ ‘ကျော်’ ဖေဖေကိုသာ အိမ်ခေါ်ပြီးပြခဲ့တာပါ။ ‘မောင်’ ဘာဆေးကို စွဲသောက်ရမည်၊ ဘယ်လိုအစားအသောက်ကို ရှောင်ရမည်ဆိုတာတွေကို ‘ဦးဦး’ ကသာ အမြဲ ညွှန်ပြတတ်ပါ၏။

ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်တော့ ‘ကျော်’ ကို ခေါ်သွားဦးမှပါပဲ။

“ကျော်ကိုခေါ်သွားရင် ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား ဟင်”

“သမီးကလည်း”

“ကျော်က မောင့်သူငယ်ချင်းပဲလေ”

“ဟူ့လေ”

“ဘာကိုမတူတာလဲ”

“ဪ ဟုတ်ပါဘူး။ သမီး အဆင်ပြေမယ့်ကိစ္စမှာ ကျော်က ဝင်ရှုပ်သလို ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာလဲ ကျော်နဲ့ အဲဒီတစ်ယောက် ငြိသွားမှာစိုးလို့လား”

“ဟယ်!... ပေါက်ကရတွေ။ သူ့သမီးနဲ့ ကြိုက်နေမှတော့ စေ့စပ်ပေးလိုက်မှာပေါ့ မောင်ရယ်။ ဘယ်သူက သမီးလက်ထဲကို သူ့ဓာတ်ပုံထည့်ပေးလိုက်မှာလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ မောင် ဓာတ်ပုံရွေးတုန်းက ကျော်မြင်ခဲ့တာပဲ ဟာ။ ဒါဆို သူမသိလောက်တုန်း ဟုတ်တယ်။ မသိလို့ မောင်ရွေးတာကို ခေါင်းညှိတ်ခဲ့တာပဲဖြစ်မှာ”

တစ်ယောက်တည်းဆုံးဖြတ်ရင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်မိ၏။ ဒီ (၅) ယောက်စလုံးကို ‘ကျော်’ ကိုယ်တိုင် ရွေးပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ‘ကျော်’ သာသိနေရင် ‘ငါ ဒီတစ်ယောက်ကိုသိတယ်’ ဟု

ပြောမည်သာ။ ‘ကျော်’ က ‘မောင့်’ အပေါ် ပွင့်လင်းရိုးသားသည် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“သမီးသဘောလေ၊ သူလိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း ခေါ်သွားလို့”

“အင်း”

“ညဉ့်နက်လာပြီ အိမ်ထဲဝင်တော့လေ”

ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပါ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှည့်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ ကားမီးရောင်လက်ခနဲမြင်လိုက်ရ၍ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဦးဦး အခုမှ ပြန်လာပြီထင်ပါရဲ့။ ‘ကျော်’ က ခုထိမအိပ်သေးမိဘဲ အခြေခံသူကို ထွက်ကြိုနေလေ၏။

ရုတ်တရက် ‘မောင်’ တို့အိမ်ဘက် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည့် ‘ကျော်’ ကို လှမ်းမြင်လိုက်စဉ် လက်ပြလိုက်ပါ၏။ ‘ကျော်’ က လက်ပြန်ပြကာ Fly kiss ပင်ပေးလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် ဦးဦးနှင့်အတူ ရယ်မောရင်း တိုက်ထဲဝင်သွားလေတော့၏။

Goodnight ပါ ‘ကျော်’။



အခန်း (၆)

ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာစဉ် ‘ကျော်’ က ‘မောင်’ ခုတင်ထက် (ခုတင်ခေါင်းရင်းကိုညှိရင်း) ထိုင်နေပါ၏။ Earphone နားကျပ်ဖြင့် သီချင်းနားထောင်ရင်း ချွပ်ပင်နုနုနေလေသည်။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒါမျိုးလည်း လုပ်တတ်ပါလား။ အမြင်ကပ်လိုက်တာနော်။

“ဘာတွေနားထောင်ပြီး ပြုံးနေတာလဲ”

“ဟမ်! ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဘာသီချင်းနားထောင်နေတာလဲလို့”

“Eagle လေ၊ နားထောင်မလား”

“ဟင့်အင်း”

“သီချင်းနားထောင်ပါ မောင်ရဲ့။ စိတ်အပန်းပြေတယ်။ ဒေါသတွေ ဘာတွေ ထွက်လာရင် သီချင်းအကျယ်ကြီးအော်ဆိုပြီး ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်။ ပြီးရင် အေးချမ်းသွားရော”

“ဈေးပျံ့ဟယ်”

“တကယ်ပြောတာ”

အဝတ်စီရိယွှတ်ကာ မတ်တပ်ရပ်နေမိပါ၏။ ဘာရွေးရမည်မှန်း မသိပါ။ ခါတိုင်းဆို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးတွေ ရွေးဝတ်လေ့ရှိပေမယ့် ဤသို့ လူတွေသွားရတိုင်း အတတ်နိုင်ဆုံး ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်စေရန် ဖေဖေ အမိန့်ချထားလေသည်။ ‘ကျော်’ က နားကျပ်တပ်ထားတာကို ဖြုတ်ပြီး မေးဆတ်ပြလေ၏။

“ဘာဝတ်မှာလဲ”

“သီဘူး”

“အပြာနုလေးဝတ်လေ။ Sky blue လေ။ အဲဒါ မောင်နဲ့ ပိုလိုက်ဖက်တယ်”

“အံ့မယ်၊ ဆင်တူဝတ်ချင်ရင် ဝတ်ချင်တယ် ပြောပါနော်”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး ပြာနင်းနေလို့ ဘူးသံ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အဲဒါဆို ဖက်ဖူးရောင်လေး ရွေးဝတ်လိုက်လေ။ Ok?”

၆၈ မေသန္တရမောင်

“ပြီးရော”

“မောင်က အသားလှတော့ ဘာဝတ်ဝတ် လိုက်ဖက်ပါတယ်”

“ဒီ နေမထိ လေမထိ အသားလေး လှတာ”

ဝတ်မည့်တစ်စုံကို ထုတ်ကာ ခုတင်ထက် တင်ထားလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ ဖယောင်းပုဆိုးခင်းထားပါသည့် ကြမ်းပြင်ထက် ထိုင်ချကာ ကျောက်ပျဉ်မှာ သနပ်ခါးသွေးလိုက်ပါသည်။ ‘မောင်’ က ဘာမိတ်ကပ် အလှပြင်ပစ္စည်းမှ မကြိုက်ပါဘဲ သနပ်ခါးကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ လူးတတ်လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ပါသည့်အခါမှ မျက်ခုံးဆွဲကာ နှုတ်ခမ်းဆိုးတာကို လုပ်လေ့ရှိပါသည်။

“မောင်ကိုရတဲ့သူတော့ သနပ်ခါးဖိုးနွဲ့ မွဲတော့မှာပါပဲ”

“ချစ်ရင်တော့ အလိုလိုက်ရမှာပေါ့ ကျော်ရဲ့။ သနပ်ခါးတုံးဖိုးက တခြား cosmetic တွေလောက် ဈေးမမျှပါဘူး”

“ချစ်ရင်”

ဟော! ဖြစ်ပြန်ပြီတစ်ယောက်။ ‘မောင်’ နှုတ်မှ ဤစကား ထွက်မိတိုင်း အံ့သြသွားကြတာလေ။ ဘာလဲ။ ဒီအရွယ်ရောက်နေမှဖြင့် ဒီစကားပြောမိတာ အဆန်းလားလို့။ ‘ကျော်’ က ခုတင်ထက်မှဆင်းကာ သနပ်ခါးလူးနေသည့် ‘မောင်’ အနီး လာထိုင်လိုက်လေ၏။

မောင်နှင့်အတူ... ၆၉

“သနပ်ခါး စင်မယ်လေ”

“မောင်”

“အင်း”

“နင် ဘယ်တစ်ယောက်ကို ငြိသွားပြီလဲ”

“ဘယ်တစ်ယောက်မှ မငြိလို့ အခု ငါးယောက်မြောက်ကို သွားတွေ့ရမှာ မဟုတ်လား။ အထူးအဆန်း မေးနေပြန်ပါပြီ”

“နင့်နှုတ်က အချစ်ဆိုတဲ့စကားကို ကြားမိတာ အံ့သြလို့ပါ”

‘မောင်’ က သနပ်ခါးလူးထားတာ နည်းနည်းခြောက်ပြီမှ Puff ရိုက်ရင်း brush ဖြင့် ပြန်ညှိလိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် ဆံပင်ပတ်ထားတာကို ဖြေချလိုက်ပြီး ဘီးဖြင့် ပြီးကာ ကျစ်ဆံပြီးတစ်ချောင်တည်း ကျစ်လိုက်ပါ၏။ ခေါင်းစည်းကြိုးစည်းသည့်နေရာမှာ အပေါ်မှ လက်ကိုင်ပဝါစိမ်းစိမ်းလေးကို ထပ်စည်းလိုက်ကာ ခေါင်းထက် နားရင်းအနီး၌ ကလစ်လှလှလေးတစ်စုံကို ပန်လိုက်ပါသည်။

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း... မေးနေတဲ့ကြားထဲက လှတာပတလေး ပြင်နေပါရောလား”

“ဘာများလှလို့လဲ ကျော်ရဲ့။ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးပဲရှိတယ်။ ဘာ colour မှမမြယ်ပါဘူး”

“ကလစ်တွေ ဘာတွေတပ်တာကရော”

၇၀ မမသမ္မိမောင်

“သေသပ်အောင်လို့ပေါ့။ ဘာလဲ ... လေတိုက်လို့ ပွယောင်းပြီး သရဲရုပ်နဲ့ သွားတွေ့လိုက်ရမလား။ တော်ကြာ ဒေါက်တာ လေး လန့်ပြီး မေ့လဲသွားပါဦးမယ်”

“မောင်”

“ဘာလဲ”

“နင်တော့ ယောက်ျားရတော့မယ် ထင်တယ်”

အဝတ်အစားလဲရင်း ‘မောင်’ ရယ်လိုက်မိ၏။ ဗေဒင်ဟော စားရင်တော့ ထမင်းငတ်မယ့်ကိန်းပါပဲ။ ဗေဒက အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စီစဉ်ပေးနေတယ်ဆိုကာမှ ဤသို့ ပြောရပါသလား။ နေပူမည်စိုး၍ ထီး (အဖြူနှင့်အနက်ကွက်လေး) ကိုယူပြီး ပိုက်ဆံဒိတ်အဖြူလေးကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဗေဒင်ဟောလို့ လွဲနေပါဦးမယ်နော်။ သွားကြမယ်”

“နင် တကယ်ယူမှာလား”

“မောင်မလိုချင်ရင် ကျော်ပဲယူလိုက်လေ”

“ဘာ”

“ဦးဦးရဲ့တပည့်လေးကို စိတ်ဝင်စားနေလား”

“ဘယ်ကလာ”

“ချောချောလေး ထင်တယ်နော်”

မောင်နှင့်အတူ... ၇၁

“ဘယ်သိမှာလဲ”

“မောင်ရဲ့ကျော်တော့ မရိုးတော့ပါလားကွယ်”

“မောင်နော် ... မဟုတ်တာ မပြောနဲ့”

“မောင်ကိုယ်စား သွားတွေ့လိုက်ပါလား”

“ရပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး။ နင်နဲ့ငါက ပုံစံတော်တော် ဆင်တာကိုး”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြရင်း အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ ကြပါသည်။ လမ်းထိပ်မှာ Taxi စီး၍သွားမှာမို့ ထီးဖွင့်ဆောင်းလိုက် ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ‘ကျော်’ က ‘မောင်’ ထက် မဆိုစလောက်လေး အရပ်မြင့်ပေမယ့် ထီးကိုယူမကိုင်ပေးပါ လေး။ ‘မောင်’ ကပင် အမြဲမိုးပေးရပါသည်။

“ရှေ့ကလူတွေတုန်းကလည်း ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ သွားတွေ့ခဲ့တာပဲ လား”

“ဒါပေါ့”

“အဲဒီလူတွေ ဘာပြောသေးလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဘာ ... ဒီလိုပါပဲလဲ။ မောင်နော် ... ငါ့ကိုသာမဘောင်နဲ့”

“ဪ ... ဘာမှ တွေ့တွေ့ထူးထူး မပြောလိုပေါ့ ကျော်ရဲ့။

၇၂ မေသုခမောင်

လျှို့ဝှက်ထားစရာမှ မရှိတာ။ လူကြီးတွေ တွေ့ရှိင်းလို့ လာတွေ့ပါတယ်။ သူ့အသက် ဘယ်လောက်ပါ။ ဘာလုပ်တယ်၊ ဘာရာထူးဆိုပြီး ဒါပဲ ပြောကြတာ ဆန်းသလားလို့”

“မောင့်ကိုရော ဘာမှ ပြန်မမေးဘူးလား”

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ချစ်သူရှိလား၊ ဘာလားပေါ့”

“ကျော်ကလည်းလေ ချစ်သူရှိမှတော့ သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ စရာမှမလိုတာ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

လင်းထိပ်ရောက်ပြီဆို Taxi လှမ်းတာရင်း တက်စီးလိုက်ပါ ၏။ ညွှန်ထားပါသည့်နေရာက ကော်ဖီဆိုင်သို့သာ ဦးတည်လာခဲ့ပါ သည်။ ‘မောင်’ က ပူတာကိုမကြိုက်သဖြင့် ကားပြတင်းမှန်ကို ချိတ် ချိတ်လှုပ်လှုပ်၊ လေလိုသည့်နေရာမျိုးမှာ အသက်ရှူရ ခက်တာကို ‘မောင်’ သိပ်မှန်းတာမဟုတ်ပါလား။

“မောင်”

“အင်း”

“နှစ်ယောက်အတူတူ သွားတွေ့မှာလား”

“အင်းပေါ့”

မောင်နှင့်အတူ... ၇၃

“တော်ကြာ လေးလေးဆူရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဖေဖေခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးနေတာပဲလေ။ ဆူစရာမှ မဟုတ်တာ”

နေပါဦး။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေ့မှ ‘ကျော်’ တစ်ယောက် အမေးအမြန်းထူနေပါလိမ့်။ ဒါတိုင်းလည်း ပေါက်ပေါက်လှော်အောင် စကားများသည့်သူမို့ သိပ်မဆန်းပါ။ သို့သော် ဒီနေ့မှ ‘ကျော်’ က ထူးဆန်းနေသလိုပါလား။ စိတ်လှုပ်ရှားရမှာက ‘မောင်’ ဖြစ်ပြီး ဘယ် နယ် ‘ကျော်’ က ပျာယာခတ်နေတာပါလိမ့်။

အလို! ညတုန်းက ‘မောင်’ တွေ့မိသလို တကယ်ပဲဖြစ်နေပြီ လား။ ဦးဦးတို့အိမ်ကို ဝင်ထွက်မှုရှိပါက ဤလူကို ‘ကျော်’ လည်း တွေ့ဖူးမြင်ဖူး။ ရင်းနှီးဖူးမှာ အသေအချာပါလေ။ ဒါဖြင့် ‘ကျော်’ နှင့် ပတ်သက်မှုများရှိနေပြီလား။ ထိုသို့သော လူက ‘မောင်’ နှင့် တွေ့စရာမှမလိုတော့တာလေ။

ဘုရားရေ! ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ‘ကျော်’ စိတ်ဝင်စားနေပါ သည့် လူနှင့်တော့ ‘မောင်’ ကို ဖေဖေ ဘယ်လိုလက်ထပ်ပေးပါစေ ‘မောင်’ က ငြင်းဆန်ရတော့မှာပါလေ။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း၏ ချစ်သူကို လုယူရအောင်လောက်တော့ ‘မောင်’ မလုပ်ဝံ့ပါ။ ‘ကျော်’ ဆိုတာ မွေးလာကတည်းကနေ ‘မောင်’ နှင့် အမွှာညီအစ်မနှယ်

၇၄ မမသဒ္ဓါမောင်

ကြီးလာခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါလား။

“အမေ့!”

Phone က ရုတ်တရက်ပြည်လာသဖြင့် လန့်သွားရပါ၏။
ကားက coffee ဆိုင်ရှေ့ရောက်နေပြီမို့ ‘ကျော်’ က ကားခရုင်းပေး
ကာ အရင်ဆင်းလိုက်လေသည်။ ‘မောင်’ က နောက်မှလိုက်ဆင်းရင်း
ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ phone ကို ယူလိုက်ပါ၏။ ဖေဖေဆက်နေတာမို့
ပြောရတော့မှာလေ။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဖေဖေ”

“နေပူတယ်လေကွာ၊ ဆိုင်ထဲရောက်မှ ပြောပါလား”

“ကျော် ဝင်နဲ့ပါ။ မောင် နောက်မှလိုက်လာခဲ့မယ်”

“ပူပါတယ်ဆိုနေမှ”

“အရိပ်မှာ ပြောမှာပါ”

“ပြီးရော”

‘မောင်’ က တမင်ပင် သစ်ပင်ရိပ်မှာ ရပ်ကုန်နေခဲ့ပါ၏။
‘ကျော်’ တစ်ယောက် မှန်ထဲခါးဖွင့်၍ ဝင်သွားလေမှ phone ကို
ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ဖေဖေကိုတော့ မေးသင့်တာကို မေးရမှာပါလေ။
နေ့လယ်ထမင်းစားပြီးချိန်မို့ ‘မောင့်’ ကို phone ဆက်ပြီးမေးဖို့

မောင်နှင့်အတူ... ၇၅

စိတ်လောနေတာ ထင်ပါရဲ့။

“ဟယ်လို ဖေဖေ”

“သွားတွေပြီးပြီလား သမီး”

“အခုမှ ရောက်တာပါ ဖေဖေ”

“ဪ... အေးအေး”

“မောင် မေးစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“သူဇာတ်ပုံကို ဖေဖေ ဘယ်ကရခဲ့တာလဲလို့ပါ”

“ဒါများ သမီးရယ် ... အိမ်ထောင်ဘက်ပွဲစားဆီကပေါ့”

“ဦးဦးဆီက မဟုတ်ဘူးလား”

“ကြည့်ဖန်ဖန်၊ ဦးကျော်က သူ့အလုပ်နဲ့သူတောင်မှ မအား

တဲ့ဟာ”

“မောင့်စိတ်ထဲ ထင်နေလို့ပါ ဖေဖေ”

“ဘာကိုလဲ”

“သူနဲ့ကျော်များ ရင်းနှီးနေပြီသား ဖြစ်နေမလားလို့ပါ”

“ဘယ်သူ ကျော်နဲ့”

“အင်းလေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

၇၆ မေသဒ္ဓါမောင်

ရော်! ဖေဖေပြောနေပုံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပါပဲလား။ လူငယ်တွေကိစ္စကို လူကြီးတွေ သိမနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ‘မောင့်’ ပဲ တမင်စိုးရိမ်စိတ်လွန်ကဲနေမိတာများလား။ ‘မောင့်’ ကိစ္စ သီးသန့်ဆိုပါက ဒီလောက်စိတ်မပူမိပါဘဲ ‘ကျော်’ နှင့် ပတ်သက်နေပါက ရင်ပူစရာတို့ ဖြစ်လာချေမည်။

လူက မတ်မတ်ရပ်နေရင်းမှ ဖိုက်ခနဲ မူးဝေသွားသဖြင့် ကုက္ကိုပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကို လှမ်းကိုင်လျက် လဲမကျစေရန် ထိန်းထားလိုက်ရပါသည်။ စောစောက ကားထဲ လေလိုသွားကတည်းက မူးချင်ချင် ဖြစ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ ဖေဖေက စကားသုံးလေးခွန်းပြော၍ phone ချသွားလေတော့၏။

ဈေးဝေးတွေပါ ပြန်လာသဖြင့် နဖူးနှင့်မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပမိဖြင့် သုတ်ကာ လေကို ဝဝရှူသွင်းလိုက်ရပါသည်။ ပြီးမှ ဖိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ရှူဆေးဘူးအမြဲဆောင်လာတာကို သတိရမိသွားသဖြင့် ထုတ်၍ ရှူလိုက်မိလေ၏။ အပြင်မှာ လေတဖြူဖြူတိုက်ခတ်နေသဖြင့် မူးနောက်ရီဝေနေပါသည့် ဝေဒနာက ခဏမျှသာ ကြာလေသည်။

တော်ပါသေးရဲ့။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ‘မောင့်’ ကိုပင်ပန်းပါစေတော့။ အားနည်းတတ်သည့်ရောဂါကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ မောတာမျိုး ဖြစ်တတ်သဖြင့် သတိထားခဲ့ရပါသည်။ ဒီနေ့က နေအရမ်းပူသည့်

မောင်နှင့်အတူ... ၇၇

နေ့လယ်ခင်းအချိန်မှာမှ ဒီဒေါက်တာကို လာတွေ့ရသဖြင့် ပိုပင်ပန်းသွားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ဆိုင်မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် ဆိုင်ထဲမှာ Aircon ဖွင့်ထားသဖြင့် ရုတ်တရက် ပူနေရာမှ အေးသွားရပြန်လေ၏။ ပူတာထက်စာလျှင် အေးတာက ခံသာဦးမှာပါ။ မျက်စိကို ဝေ့ဝဲကြည့်ရင်း ရှာလိုက်မိစဉ် ‘မောင့်’ အကြည့်တို့က ထောင့်တစ်နေရာမှာ ရပ်သွားရလေသည်။

‘ကျော်’ရယ်လေ။ ထိုဒေါက်တာဆိုသည့်လူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှတိုင်ရင်း ခပ်ချိုချိုလေး ပြုံးရင်း ငေးကြည့်နေလေ၏။ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေ လဲ့နေတာက အသက်ဝင်လွန်းလှချည်လား။ သေချာပါတယ်။ သူနှင့် ‘ကျော်’ တို့ ရင်းနှီးပြီးသားဟု ထင်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ ထင်ပါရဲ့။



ကျေနပ်မိပါ။ ဤသည်ကပင် ဤသို့ဖြစ်စေရန်အတွက် တွန်းတိုက်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ထင်ပါ၏။ အန်ကယ် 'ဒေါက်တာကျော်သက်' က အိမ်ဘေးတိုက်မှ သူငယ်ချင်းရဲ့သမီးနှင့် စေ့စပ်လက်ထပ်ဖို့အတွက်ဆိုပြီး သူ၏ဓာတ်ပုံကို ပေးခဲ့ရတာပါ။

မတတ်နိုင်တော့ပါလေ။ တွေ့ဆိုတော့လည်း တွေ့လိုက်ရုံပေါ့။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောမကျရင်လည်း ပြီးသွားတာပဲလေ။ သူက အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးလို့ ချစ်သူတောင်မှ မရှာဖြစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ဒေါက်တာပြည့်ဘုန်းလှုံဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုယ်ပါ”

“ထိုင်မယ်နော်”

သူ့ရှေ့ရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ မိန်းကလေးကို တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အန်ကယ်ပြောထားတုန်းက ယဉ်ယဉ်ချောချောလေးဆို။ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေးဆန်သည့် မိန်းကလေးက သူ့နာမည်ကိုမေးပြီး လာတွေ့ရတာပါလိမ့်။ နေပါဦး လူစားထိုးပြီးများ သူ့ကိုလာတွေ့ခိုင်းလေသလား။

ဒါတော့လွန်လေပြီ။ မလာနိုင်သည့်အကျိုးအကြောင်း

အခန်း (၇)

Ice-coffee တစ်ခွက်မှာလိုက်ပြီး မှန်ချပ်တို့မှတစ်ဆင့် အပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ဆိုင်တံခါးရှိုရှာတာကို တမင်ကျောပေး၍ ထိုင်နေမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဒါမှ ရောက်လာမည့် မိန်းကလေးကို မျှော်ကြည့်နေပုံမျိုး မသက်ရောက်မှာပါ။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ တစ်သက် နဲ့တစ်ကိုယ် ဆေးရုံနှင့်လူနာတွေကြား နပန်းလုံး ဗျာများနေသည့် သူ့ကိုမှ ဒီကိစ္စကို ခိုင်းကြရတယ်လို့။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ထဲမှာလည်း မိန်းကလေး ဆရာဝန်တွေ၊ သူ့နာပြုတွေရှိနေပါလျက် သူက တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ သဘော

၈၀ မေသန္တရီမောင်

phone ဆက်ပြီးပြောရမှာပေါ့။ သူလိုလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကို ကလေးဆန်စွာ စနောက်တာတော့ မသင့်လျော်ပါချေ။ အထူးသဖြင့် သူ့ထက် (၆) နှစ်ကျော်ငယ်ပါသည့် မိန်းမငယ်လေး၏ လိုသလို လှည့်ပတ်ကစားခြင်းကိုဖြင့် သူ လုံးဝမနှစ်သက်ပါ။

“ဘယ်သူလဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးလား”

“ဘယ်လို”

“အိမ်ကို ငယ်ငယ်တုန်းက လာဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုဘုန်း (၈) တန်းလား (၉) တန်းလား ရှိနေပြီထင်တယ်”

“ဟင်!”

ကောင်မလေးက သွားတက်လေးပေါ်အောင် ရယ်လိုက် သဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးနေသည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရလေ၏။ နေပါဦး ဒီမျက်နှာလေးကို သူ ရင်းရင်းနှီးနှီးသိသိနေပါတယ်။ ဒီလောက် Clue ပေးနေပါလျက် သူ မစဉ်းစားနိုင်ရင် အတော့်ကို ညှပ်ဖျင်းလို့ပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ကို ရင်းနှီးခဲ့သလိုပါ။ အထူး သဖြင့် ဒီသွားတက်လေးတစ်ဖက်ကိုက စိတ်ထဲ ပိုနီးကပ်စွာ မြင်ဖူး နေသည့်နှယ်လေ။

“ပေါက်ပေါက်များလား”

မောင်နှင့်အတူ... ၈၁

“အဲမယ် ... မှတ်မိသားပဲ”

“အေမိက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“ဒီလိုပဲလေ ... လာလို့မရဘူးလား”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုယ်က တခြားတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖို့ ရောက်နေတာ”

“ကျော် သိပါတယ်”

“ဘာရယ်”

“ကိုဘုန်း ဘယ်သူနဲ့လာတွေ့သလဲဆိုတာကို သိတယ်လို့ ပြောတာလေ”

အလို! ဘယ်လိုကြီးပါလဲ။ ‘ဒေါက်တာကျော်သက်’ က တခြားမိန်းကလေးနှင့် တွေ့ဖို့ပြောခဲ့ပြီး တကယ်တမ်းလာတွေ့သည်က သမီးဖြစ်သူတဲ့လား။ ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ သူ နည်းနည်းမှ နားမလည် တော့ပါလေ။ စိတ်ထဲ ဇေဝဓဝါဖြစ်နေပြီး ချာတိတ်မကို အငေးသား ကြည့်နေမိစဉ် ‘အေမိကျော်’ က ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်နေလေတော့၏။ ဆက်တော့နေပါပြီ ‘ပြည့်ဘုန်းလှ’

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်”

“ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

“ကိုယ် ဘယ်သူနဲ့လာတွေ့သလဲဆိုတာ ကြိုသိထားတာလား”

၁၂ နေ့ မေသာဒွါမောင်

“ဒါပေါ့”

“ဒါဖြင့်... အဲဒီမိန်းကလေးက”

“လာပြီလေ ကိုဘုန်းရား၊ လာလေ မောင်”

ဘုရားရေ! ‘မောင်’ ဟု ချိုသာသည့် လေသံဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် သူ့ရင်ထဲ ထိတ်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီချာတိတ်မတော့ သူ့ကို အံ့သြစရာ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လုပ်ပြနေလေပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမျှား ‘မောင်’ ဟု တရင်းတနှိုး ခေါ်လိုက်တာပါလိမ့်။ သူ့ရှေ့မှာ ချစ်သူကို ထုတ်ကြွားစရာများ လိုအပ်ပါသလား။ ‘ပေါက်ပေါက်’ တို့ကဖြင့် လုပ်လိုက်မှ အဆန်းချည်းပါပဲ။

“ဒီမှာလေ ကျော်အချစ်ဆုံး မိုးမြင့်မောင်ပါ”

“ဟင်!”

ဒီတစ်ကြိမ်မှ သူ တကယ့်ကို အံ့သြကြီး အံ့သြမိသွားရတာပါပဲ။ ‘ပေါက်ပေါက်’ က နေရာမှထရင်ကာ လက်ဆွဲ၍ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါသည့် မိန်းကလေးက တကယ့်ကို ယဉ်ပြီး ချောမောလွန်းနေတာပါလေ။ ‘ဒေါက်တာကျော်သက်’ ပြောသည့်အတိုင်း အမှန်ပါပဲ။ အပြစ်ကင်းစင်လွန်းပါသည့် မျက်ဝန်းညိုတို့က သူမကို ဝိသုဒ္ဓိ ချစ်စဖွယ်လေးဖြစ်စေလေသည်။ ဒါက ‘ပေါက်ပေါက်’ ရဲ့ အချစ်ဆုံးတဲ့လား။

“ကိုယ် ပြည့်ဘုန်းလှူပါ”

မောင်နှင့်အတူ... ၁၃

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထိုင်လေ မောင်ရဲ့။ ကျော် ရှောင်ပေးရမလား ကိုဘုန်း”

“ကျော်ကလည်း”

“ကျော်ပြောသင့်တာပြောပြီးပြီ မောင်ရဲ့။ ကျော်မှမလိုတော့တာ။ နှစ်ယောက်သား အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြပေါ့”

“မောင်က ခဏနေပြန်မှာပဲကို”

“ရော်... စကားဖြင့် သေချာမပြောရသေးဘူး။ ဘယ်နှယ် ပြန်ချင်နေရတာလဲ မောင်ရဲ့။ ကိုဘုန်းက သဘောကောင်းပါတယ်၊ နော် ကိုဘုန်းရယ်”

‘ပေါက်ပေါက်’ ၏ လက်ဖျားကို တင်းတင်းဆုပ်ထားဟန်က တကယ့် မူကြိုကျောင်းသူလေးနယ်ပါလေ။ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် သိပ်မထွက်ဖြစ်ဘဲ လူကြောက်တတ်သည်ဆိုသည့်သတင်းက မှန်နေပြန်ချေပြီ။ ‘ပေါက်ပေါက်’ က လက်ကိုရှုန်းလေ၊ သူမက အတင်းပြန်ဆွဲထားလေဖြစ်နေသဖြင့် သူပင် ပြုံးမိလေ၏။ ဒီကောင်မလေး ‘ပေါက်ပေါက်’ ကို အတော်အားကိုးတယ် ထင်ပါရဲ့။

“ကျော်”

“ဘာလဲဟာ ဝါရီနေရင် နင်တို့ စကားကောင်းကောင်းပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့။ အလိုက်တသိ သွားပါရအောင်”

“တကယ်တမ်းသွားရမှာက မောင်ပါ ကျော်ရဲ့”

“ဟယ်!... ဘာကြီးလဲ”

“ကျော်တို့က ရင်းနှီးနင်းပြီးသား မဟုတ်လား။ မောင်က ဖေဖေပြောလို့ တာဝန်အရ လာတွေ့ရုံပါ ကျော်။ အခုတွေ့ပြီးပြီမို့ ပြန်လို့ဖြစ်ပါပြီ”

“နေဦး... နေဦး။ မင်းကိုယ်တို့ကို တစ်ခုခု အထင်မှားနေပြီ မိုးမြင့်မောင်။ ကိုယ်နဲ့ပေါက်ပေါက်က ငယ်စဉ်က တွေ့ဖူး သိခဲ့ဖူးတာ ထက် မပိုပါဘူး”

“ကဲ!... ကြားပြီလား”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဟုတ်လိုက်ပါ မောင်ရာ။ လိမ္မာပါတယ်။ ကိုဘုန်းက ဘယ် လောက်ချောပြီး ခန့်လိုက်သလဲ။ သေချာကြည့်။ ငါတော့ hundred percents သဘောတူတယ်။ အဟုတ်ပဲ။ ကျော် လစ်ပြီ ကိုဘုန်းရေ”

“ကျော် နေဦး။ ခက်တော့တာပါပဲ”

ဆိုင်ပေါက်ဝကို လည်ဆန့်မျှော်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပုံက သနားစဖွယ်လေးပါ။ လက်မောင်း blouse အင်္ကျီလေးကြောင့် ပို ကလေးဆန်နေသလို လည်တိုင်ရှင်းရှင်းလေးကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရပါ၏။ ဝင်းဝါသည့် အသားအရေက အတွင်းမှ သွေးကြောနီနီ

စိမ်းစိမ်းလေးတွေကို ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်သည့်နယ်ပါ။ ရွှေနှုတ်စားပြီးများ မွေးထားလေသလား ‘မိုးမြင့်မောင်’ ရယ်။

“ဘာမှာပေးရမလဲ မိုးမြင့်မောင်”

“ရေ ရေသောက်ချင်တယ်”

သူက waiter ကို လက်ပြခေါ်လိုက်ပြီး ရေအေးအေးလေး တစ်ခွက်နှင့် သူ့သောက်နေသည့် Ice-coffee မျိုးပင် မှာလိုက်ပါတယ်။ နာမည်အပြည့်အစုံ ယောက်ျားဆန်သည့် မိန်းကလေးက ယဉ်သကို လေးဖြစ်နေပြီး ‘ပေါက်ပေါက်’ ကမှ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေရတယ်လို့။ တွဲလည်း တွဲမိကြတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပါပဲ။

“ပေါက်ပေါက်လို ငယ်နာမည်မျိုးရှိလားဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“နာမည်က ခေါ်ရခက်နေမလားလို့ပါ”

“မောင်လို့ပဲ သုံးနေကျပါ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်ကလည်း မောင်လို့ပဲ ခေါ်ရမှာပေါ့လေ။ ဟုတ် လား”

ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ မျက်လွှာကိုသာ ချထားလေ၏။ ဒီနေ့ ခေတ် မိန်းကလေးတွေ ဖျတ်ဖျတ်လူး လျှပ်စီးလက်သလို နေထိုင်ကြ ပါလျက် အခုမှပဲ ဒဏ္ဍာရီစာအုပ်ထဲက မင်းသမီးလေးကို မြင်နေရ

၈၆ မေသန္တရီမောင်

သည့်နှယ်ပါလေ။ ရေဖန်ခွက်ရော ကော်ဖီပါ လာဖို့စဉ် သူမက လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ရေဖန်ခွက်ကို ထိန်းကိုင်လျက် မော့သောက်လိုက်လေ သည်။

အလို! လည်ချောင်းထဲရေစီးသွားတာကို ထွင်းဖောက်မြင်ရ လောက်အောင် သွေးကြောစင်းလေးတွေ ယှက်ပြာပြီး ဖြူဖွေးညနေပါ သည့် အသားအရောင်ရှင်လေးပါပဲလား။ ဖန်ခွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပါ သည့် လက်ချောင်းလေးတွေက ရှည်ပြီး သွယ်သွယ်လေးပါလေ။ ဘုရားရေ! တကယ့်ကို တစိတ်စိတ်ကြည့်မိအောင် လှလွန်းပါသည့် မိန်းကလေးကြောင့် ရင်ခုန်ဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့ပါသည့် သူ့ရင်ထဲမှ နှလုံး သားက တခုတ်ခုတ်ဖြင့် မြည်ဟီးလာလေတော့သည်။

မြင်မြင်ချင်းမှာပင် 'မောင်' ကို သူ ချစ်မိသွားလေပြီလား။

“ကိုယ့်အပြင် ဘယ်နှစ်ယောက်နဲ့များ မောင် အခုလိုမျိုး တွေ့ဖူးပြီလဲ”

“လေးယောက်ပါ”

“အဲဒီလူတွေထဲမှာ သဘောကျတဲ့သူ မပါသေးဘူးလား”

“ဟုတ်!”

“တကယ့်ကို တစ်ယောက်မှ သဘောမတွေ့တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မောင်နှင့်အထူး... ၉၇

ကြည့်ပါဦး။ အဘယ်မျှ ရိုးစင်းသည့် မိန်းကလေးပါပဲ။ မူရာ ဓာယာများပြီး သူ့ကို အိမ်ကလိညှို့တတ်သည့် မျက်ဝန်းမျိုးနှင့်သာ ကြည့်တတ်ကြသည့် မိန်းကလေးအများစုနှင့် ဆန့်ကျင်လွန်းလှချေ လား။ လက်ချောင်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ်ဖြင့် မသိသော တုန်ရီနေ တာက သူမ စိတ်ထဲ မည်မျှ စိတ်လှုပ်ရှားနေသလဲဆိုတာကို သိသာစေ တာပါလေ။

“ဒါဆို ကိုယ်ကရော”

“ရှင်! အဟွတ်! အဟွတ်! အဟွတ်!”

“Sorry! sorry! ကိုယ်မေးတာ လွန်သွားတယ်။ လန့်သွား သလား”

လက်ကိုင်ပဝါအဖြူလေးဖြင့် ပါးစပ်ကို အုပ်ရင်း ခေါင်းခါပြ လေ၏။ စတွေ့ကတည်းက ‘ပေါက်ပေါက်’ နှင့် သူ့ကို တစ်မျိုးထင် သွားတာက သူ့အတွက် ရင်ပူစရာပါ။ မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့လေးတွေက စကားအများကြီးပြောချင်သည့်နှယ် သူ့ကိုကြည့်လာလေသည်။ ကိုယ် တို့ ဒီထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးဖို့ လိုပြီကော ‘မိုးမြင့်မောင်’။

“မေးလို့ရမလားဟင်”

“မေးလေ မောင်ရဲ့၊ ဘာမေးမှာလဲ။ အားမနာနဲ့ မေးပါ”

“ဟိလေ”

၈၈ နေမသဒ္ဓါမောင်

စကားကို ဆက်ပြောပါ။ ခဏမျှ ရပ်ထားပါ၏။ ဘာလဲ သူ့အကြောင်းကို မေးဖို့ ဤမျှအထိ နှုတ်လေးနေရပါသလား။ ‘ပေါက်ပေါက်’ က ပွင့်လင်းသလောက် ဤကလေးမကဖြင့် စကားပြောသည့် လေသံတောင်မှ ခပ်တိုးတိုးလေးပါပဲလား။

“မောင်ကို ဓာတ်ပုံပေးထားတာလေ”

“အင်း”

“ပွဲစားကတစ်ဆင့် ပေးတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဦးဦးကိုပဲ ပေးခိုင်းလိုက်တာလားလို့ပါ”

သူ ပြုံးမိပြန်ပါ၏။ ဒါကိုတော့ သိချင်လို့ မေးခဲ့ပါသလား။ အနီကယ် ဒေါက်တာကျော်သက်က ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှမသိအောင် ဖုံးထားပေးတာပါ။ ‘ပေါက်ပေါက်’ တောင် သူ့နာမည်ကို သိလို့သာ မှတ်မိသွားတာ မဟုတ်လား။ ပွင့်လင်းတာကို နှစ်သက်သည့်သူက သူမအပေါ် ဘာကိုမှ မဖုံးကွယ်လိုပါ။ ချစ်ခြင်းမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တို့ မရှိသင့်ဟု သူ ယူဆမိပါ၏။

“မောင်က ဘယ်လိုထင်ထားလို့လဲ”

“မောင်ထင်တာ ဦးဦးကများ”

“မှန်ပါတယ်”

“ဟင်!... ဒါနဲ့များတောင် ကျော်က”

မောင်နှင့်အတူ... ၈၉

“ပေါက်ပေါက်က ဒီမှာဆိုမှ ကိုယ့်ကိုမှတ်မိသွားတာပါ မောင်ရဲ့။ သူ ဘာမှမသိပါဘူး”

“မောင် အမှန်ကိုပဲ သိချင်ပါတယ်။ ကျော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖုံးကွယ်ထားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“ကိုယ့် တကယ်ပြောနေတာပါ မောင်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆိုလည်း မောင် ပြန်ပါဦးမယ်ဒေါက်တာ။ အခုလို ဆုံတွေ့ခွင့်ပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးပါ”

“ကိုယ်ပြန်လိုက်ဖို့ပေးပါမယ်”

“အို မဟုတ်တာ”

“ပြီးတော့၊ နောက်ထပ်လည်း မောင်နဲ့တွေ့ချင်ပါသေးတယ်”

“ရှင်”

မျက်ဝန်းညှို့တို့က လဲ့လဲ့လေး လင်းလက်သွားလေတော့၏။

Thanks ပါ ‘မောင်’။



အခန်း (၈)

ညနေစောင်းမှပင် သူ အိမ်ပြန်ရောက်ပါ၏။ Night duty ဆင်းပြီးမှ သူမနှင့်တွေ့ရတာမို့ ခေါင်းကိုက်မည်ဟုထင်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာဖြင့် ရင်အေးစေသည့် အလှကြောင့် စိတ်ပါကြည်လင် လန်းဆန်းခဲ့ရတာအမှန်ပါ။ အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးပါမည်ဆိုတာကို ခေါင်းတခါခါ ငြင်းနေသဖြင့် ဆိုင်အပြင်မှ Taxi တား၍ တင်ပေးလိုက် ရလေသည်။

Phone နံပါတ်တောင်းတာကို မပေးချင်သဖြင့် နောက်မှ 'ပေါက်ပေါက်' ထံမှပင် တောင်းရပေတော့မည်။ ထပ်တွေ့ချင်ပါသေး

သည်ဟု ပြောလိုက်သော်ငြား သူမထံမှ တုံ့ပြန်မှု လုံးဝမရှိပါ။ 'ဒေါက်တာ' ဟု ခေါ်သံမှာဖြင့် လေးစားသမှုအပြည့်ရှိတာကိုတော့ သူ အလိုလိုသိနေပါ၏။ ကိုယ်တို့ ထပ်ဆုံနိုင်ဦးမှာပါနော်။

“အခုမှ ပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ သား ဒီနေ့ Date ထားတဲ့ကိစ္စ ခွဲနေတာ မာမီမေ့နေတယ်။ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ပါတယ် မာမီ”

“ကိုသက်ပြောတာ မှန်ရဲ့လား”

“အန်ကယ်ပြောတာထက်တောင်မှ ပိုပါသေးတယ်”

“တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား”

မာမီက သူ့လက်ထဲမှ သားရေအိတ်ပြားကို ယူလိုက်လေ၏။ အပေါ်တက်ရေချိုးပြီး နားချင်ပေမယ့် သူ့ကို မေးစရာတွေ အများကြီး မာမီထံမှာ ရှိနေပုံပါ။ ဧည့်ခန်းဆက်တိမှာပင် ခပ်လျှော့လျှော့ထိုင်လိုက် ရလေသည်။ အိမ်မှ ကောင်မလေးက မာမီယူလာခိုင်းသည့် ရေဖန်ခွက် တို့ယူလာပေးသဖြင့် သူ မော့သောက်လိုက်ပါ၏။ ရင်ထဲမှာ အေးသွားရလေသည်။

“တော်တော်မှလှရဲ့လား”

“ပြောပြလို့မရအောင်ကို ယဉ်ပြီးလှတာပါ မာမီ”

“အင်း... ချောတာလှတာက ပဓာနပါ။ ဦးမိုးမြင့်က သူ့သမီးကို လူတောမတိုးပုံအောင် ဂုဏ်ထားနိုင်မှတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးကို မိန်းကလေးစဉ် သင်ယူတတ်မြောက်သင့်တဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ အကုန်သင်ပေးထားသတဲ့လေ။ တော်ကောင်းတော်မယ်၊ ထက်မြက်ပုံတော့မရဘူး မဟုတ်လား”

“အနေအေးတာပါ မာမီ။ ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတာထက် ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခင်ရိုသေမယ့်ဇနီးဖြစ်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

“အလို!... မာမီသားက ဇနီးဆိုတဲ့စကားလုံးတောင် သုံးတတ်နေပြီလား။ အံ့ပါရဲ့၊ မိုးမြင့်မောင်ကို ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်သား တွေ့ခဲ့တာပါနော်”

သူ ရယ်လိုက်မိတော့၏။ အဲဒီ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်မှာပင် သူ့နဲ့လုံးအစုံက သူမရှေ့မှာ ဘုတ်ခနဲ ပြတ်ကျခဲ့တာပါလေ။ စွဲလန်းခြင်းဆိုသည့်အရာကို ဘာမှန်း ရေရေရာရာမသိခဲ့ပါသည့် ‘ပြည့်ဘုန်းလှ’ကို အာရုံထဲ တဝဲလည်လည် ဖြစ်အောင် စွဲဆောင်ဖမ်းစားနိုင်သည့် အချစ်နတ်သမီးရဲ့ ချစ်ထောင်ချောက်ထဲမှာ သူ ပိတ်မိနေတာကို မာမီသိအောင် မည်သို့ ပြောရမှာပါလိမ့်။

“ပထမအကြိမ်ဖြစ်ပေမယ့် နောက်ထပ်တွေ့ဖို့ အစီအစဉ်ရှိ

ထားနိုင်ပါတယ်”

“မဆိုးဘူးပေါ့လေ။ စကားပြော ဖော်ရွေမှုရှိရဲ့လား”

“အခုမှစတွေ့တာဆိုတော့ ရဲပုံမရသေးဘူး။ သာမန်ပါပဲ မာမီ”

“ဘာ colour ဝတ်လာသလဲ”

“Ligth-green ပါ”

မာမီ မျက်နှာရှုံ့သွားလေ၏။ စိတ်ထဲမှာ စိမ်းကားသည်ဟု တွေးမိမလား မသိပါ။ သူကဖြင့် အမြင်အေးသည်အလှဟုသာ သတ်မှတ်ခဲ့မိတာပါလေ။ မာမီတို့လူကြီးအမြင်နှင့် သူတို့လူငယ်အမြင်က အနည်းငယ်တော့ ကွဲပြားကြမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မျက်နှာထက်မှ နှစ်သက်သဘောကျမှုတို့ကို မာမီ သိနိုင်မှာပါလေ။

“စိတ်ကြည်လင်စေတဲ့အရောင် ရွေးတာတော့ထားပါ။ မာမီသားကို စိမ်းကားတဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ရင်ထဲအထိ အေးတဲ့ ရွှေရင်အေးအလှလေးပါ မာမီ”

“ကြည့်စမ်း! တစ်ခါလေးမြင်လာတာနဲ့ တစ်ချို့တည်း ပစ်ကြွေပါရောလား ပြည့်ဘုန်းလှ။ မိုးမြင့်မောင်က အဲဒီလောက်တောင်မှ မာမီသားကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်တယ်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် မာမီ။ သူ့ကိုစတွေ့ကတည်းက ချွန်တော့်

ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားက ထူးဆန်းပြီး ခုန်ခဲ့ရတာအမှန်ပါ”

မာမိက မှင်တက်အံ့သြစွာဖြင့် သူ့ကို အငေးသား ကြည့်နေပါ၏။ ‘မိုးမြင့်မောင်’ ရယ်။ ကိုယ်က မင်းကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတာကို ယုံကြည်ပါ့မလား။ ‘ဒေါက်တာကျော်သက်’ ကို ကျွန်တော်က အရမ်း ကျေးဇူးတင် ဂ အမှန်ပါ။ သမီးရင်းတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပေမယ့် ‘ပေါက်ပေါက်’ ကိုတော့ ဒီထက်မရင်းနှီးစေပါဘဲ ‘မောင်’ နှင့်မှ ဆက်စပ်ပေးရတယ်လို့၊ ‘အန်တီဒေစီ’ ကိုလည်း ကျေးဇူးအရမ်းတင်မိပါ၏။ ‘မောင်’ နှင့်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စအဝဝကို အန်တီထံမှတစ်ဆင့် မာမိ သိခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

“ဒါဖြင့် မာမိတို့ဘက်က စေ့စပ်တောင်းခံရင်းပေးရတော့မှာ ပေါ့လေ”

“လိုပါသေးတယ် မာမိ။ ကျွန်တော့်ကို သူ ပြန်မချစ်နိုင်သေးဘဲနဲ့တော့ အဲဒီအဆင့်ထိ ဖွတ်မတိုးချင်ပါဘူး”

“သားသမီးတို့က မိုးမြင့်မောင်ဆိုတာ သူ့အဖေ ဦးမိုးမြင့်ရဲ့ အမိနဲ့အာဏာအောက်မှာ ‘သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်’ ဆိုပြီး နေနေရတဲ့ ကလေးပဲကွယ့်”

“သူ့အဖေ ဖိအားပေးလို့ ခေါင်းညိတ်တာကို ကျွန်တော် လက်သင့်မခံပါဘူး မာမိ။ သူ့ရင်ထဲက ကျွန်တော့်အပေါ် လိုလို

လားလားနဲ့ ပြန်ချစ်နိုင်မှသာ ဒီကိစ္စကို ဆက်ရမှာပါ”

“အင်း... စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်နိုင်တယ် ဆိုပါတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ရေချိုးတော့မယ် မာမိ”

မာမိကိုခွင့်တောင်း၍ သူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပါ၏။ ထကယ်ဆို မာမိတို့ ရင်းနှီးသည်က ‘ပေါက်ပေါက်’ ၏ မိဘများ ဖြစ်သည့် ‘ဒေါက်တာကျော်သက်’ နှင့် ‘ဒေါ်ဒေစီ’ တို့သာပါ။ ဒယ်ဒီ နှင့်အန်ကယ်က ကျောင်းအတူပြီးခဲ့ပြီး ပါရဂူတို့ကို အတူရခဲ့တာပင်။ ဒယ်ဒီ ‘ဒေါက်တာကောင်းပြည့်’ နှင့် အန်ကယ်က သူငယ်ချင်းမို့ အန်တီထံမှ သတင်းအစုံကို မိန်းမချင်းဖြစ်သည့် မာမိ ‘ဒေါ်သင်းသင်းဆေး’ က သိခဲ့ရတာပါ။

အခု ‘မောင့်’ ဖေဖေ ‘ဦးမိုးမြင့်’ က ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း လုပ်သဖြင့် ဒယ်ဒီတို့နှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှု မရှိပါလေ။ သို့သော် အန်ကယ်နှင့် ‘မောင့်’ ဖေဖေ ‘ဦးမိုးမြင့်’ က ငယ်သူငယ်ချင်း အိမ်နီးချင်းမို့ ဒယ်ဒီထက် ပိုရင်းနှီးကြမှန်း သူ့သိခဲ့ရလေ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ‘မောင်’ နှင့် ‘ပေါက်ပေါက်’ က ညီအစ်မအရင်းတွေလို သိပ်ချစ်ကြသည့် သူငယ်ချင်းအဖြစ် ကြီးပြင်းခဲ့ကြတာပါလေ။ တစ်ယောက်ထစ်မျှစီ လှကြသည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ယှဉ်ပြီးတွေ့လိုက်ရတာတောင်မှ သူ့မျက်ဝန်းနှင့် နှလုံးသားက ‘မောင့်’ ကိုသာ မြင်ပြီး

အခုနိမ့်နိမ့်ရတာ မဟုတ်ပါလား။

အချစ်ဆိုတာ ထိုသို့ပင်ထင်ပါရဲ့။ လူတွေအများကြီး ရှိနေသည့် အနက်မှ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုရွေးပြီး မြင်သွားတတ်တာလေ။ ‘ပေါက်ပေါက်’ လည်း သူ့အလှနှင့်သူ ပြည့်စုံပါလျက် ‘မောင်’ ၏ တည်ငြိမ်ရှု့ ကန်လေးက သူ့နှလုံးသားကို သိမ်းပိုက်ယူငင်သွားတော့တာ မဟုတ်ပါလား။

ချစ်ရဲ့ အတတ်အစားလဲပြီး ညစာစားရန် သူ ဆင်းခဲ့စဉ် ဒယ်ဒီလည်း duty ပြီး၍ ရောက်လာလေပြီ။ ဒယ်ဒီကို စောင့်ပြီးမှ ညစာအတူစားကြမှာမို့ phone သုံးရင်း ရှောင်ရင်းမှာ ထိုင်စောင့်နေမိပါ၏။ ‘ပေါက်ပေါက်’ ၏ နံပါတ်ကို အနီကယိုထဲမှ သိထားသဖြင့် သူ ခေါ်လိုက်စဉ် ခဏလေးဖြင့် phone call မြည်လေသည်။

“ဟဲ့လို”

“ပေါက်ပေါက်လား”

“ထင်တယ်... ထင်တယ်၊ လူကို ဒီလိုအပူကပ်တော့မယ်ဆိုတာ။ ဘာလဲ မောင့် phone နံပါတ် လိုချင်လို့လား”

“ဗေဒင်ဟောစားလို့ရပြီ”

‘ပေါက်ပေါက်’ ရယ်လေတော့၏။ ဒီနေ့ခင်းကပဲ တွေ့လာတာ ဒီညမှာပင် ဆက်သွယ်ချင်တာတော့ သူ့ကိုလွန်သည်ဟု ထင်ကြ

ပေမည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ သူကလည်း ဒီလိုမှ မလှုပ်ရှားဖြစ်ရင် ဇာတ်အေး ဇာတ်မျှောကြီးအတိုင်း သွားရမှာကို မလိုလားလို့ပါပဲ။

“ရယ်မနေနဲ့လေ၊ မပေးဘူးလား”

“နေပါဦး၊ ပွဲစားခ ဘယ်လောက်တောင်းရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတယ်”

“တောင်းချင်တာတောင်းလေ၊ ကိုယ့်နှလုံးသားကလွဲရင်

အားလုံးပေးနိုင်တယ်”

“ဟယ်!... အပြောကရဲ့ပဲ”

“တကယ်ပါ၊ slimbag ယူမလား၊ ladie's wear ယူမလား၊ ဒါမှမဟုတ် High Heel လိုချင်လား၊ ကြိုက်တာသာပြော”

“ဟင်!... ကျော်က အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ မကြိုက်တာ သိသိကြီးနဲ့ တမင်ပြောတာမဟုတ်လား”

“တကယ်မကြိုက်ဘူးလား”

“ကိုဘုန်းဝယ်ပေးချင်ရင် walking shoe ဝယ်ပေးလေ၊ ဒိန်းကလေးဝတ် size နံပါတ် (245) ပါ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ သိပ်မလိုချင်ရှာဘူး”

“ဟင်းဟင်း... ကျော်အစ်ကိုမို့ ဒီလောက်တော့ ညှပ်ပေးချာပေါ့”

၉၀ မမသမ္မိမောင်

“Phone နံပါတ်လေးတစ်ခုနဲ့ ဒီပစ္စည်းကိုဝယ်ပေးဖို့ အပေး
အယူလုပ်တာ မတန်ဘူးထင်တယ်”

“အဲမယ်! မောင့်အတွက် ဒီလောက်လေးတောင် မပေးဆပ်
ချင်ဘူးလား”

“ဒါတော့ဒါပေါ့။ ခုထိ ဘာမှမှ မထူးသေးတာ”

“ထူးအောင်လို့ ကျော်က အရောက်ပို့ပေးနိုင်ပါတယ် ကိုဘုန်း
ရဲ့။ ကျော်ကိုသာ အားကိုးလိုက်ပါ”

ရော်! ဒီချာတိတ်မကဖြင့် ပြောင်းပြန်တွေ ပြောနေပါပြီ။
ငယ်စဉ်ကသာ ရင်းနှီးခဲ့ပေမယ့် အခု ပြန်တွေ့တော့လည်း စိမ်းသက်
မနေပါ။ ‘ကျော်’ အစ်ကိုဟူသည့် အသုံးအနှုန်းကိုလည်း သူ သဘော
ကျသွားမိပါ၏။ တကယ်ဆို သူ့လိုယောက်ျားလေးကသာ ကိုယ့်ကို
အားကိုးပါလို့ ပြောရမှာပါလေ။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနှင့် ‘မောင့်’
ကိစ္စမှာ ‘ပေါက်ပေါက်’ တို့ မိသားစုက အရောပင်မဟုတ်ပါလား။

“ဒါကတော့ အခြေအနေပေါ်မူတည်မှာပါ”

“ကျော်က ကိုဘုန်းရဲ့ခြေလှမ်းကို ရှေ့ဆုံးရောက်အောင်
တွန်းပို့နိုင်တဲ့သူနော်။ လူကို ငချွတ်လေးဆိုပြီး အချဉ်မထင်နဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ”

“Phone နံပါတ်ထက် ပိုပြီးမြန်မယ့် အခြေအနေဆို

မောင်နှင့်အတူ... ၉၁

ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်... ကိုဘုန်း နံပါတ်ရသွားလည်း လောလော
ဆယ် မောင့်ကို ဆက်သွယ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟင်!... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မောင့်အိမ်က မကြိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်”

“မောင် ဖျားနေပြီ”

“ဘာ!”

“ကိုဘုန်းကို နေပူကြီးထဲ လာတွေ့ရလို့ အပူရပ်ပြီး ဖျားနေ
ပြီလေ”

“ဟာကွာ... အဲဒါ စောစောကတည်းက ပြောပါတော့လား
ဆိတ်ပေါက်ရား၊ အခုပဲ မိုးချုပ်နေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မနက်လာပေါ့ ကိုဘုန်းရဲ့။ လူမမာအားရှိဖို့ ဓာတ်စာလေး
ဘလေး ဝယ်လာပေါ့။ မောင်က အစားအသောက်ရွေးတယ်နော်။

Cake ဆို J'donut က Butter cake, Biscuit ဆို ခပ်စိမ့်စိမ့်
cracker မျိုးပဲ စားတယ်။ ချိုတာတွေ မကြိုက်ဘူး”

“Ok”

“သစ်သီးရော သိချင်သေးလား”

“ပြောပြလေ”

“ပန်းသီး၊ စပျစ်သီး၊ လိမ္မော်သီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ဩစာသီး၊ နာနတ်သီး၊ သရက်သီး၊ သစ်တော်သီး၊ ဆီးသီးနဲ့ စတော်ဘယ်ရီ ကြိုက်တယ်။ တခြားသစ်သီးတွေ လုံးဝမစားဘူး။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးအား နည်းလို့ နဂါးမောက်သီးအနီ မကြာခဏစားရတယ်”

“ပေါက်ပေါက်”

“ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ဟင်း... ဟင်း၊ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ။ ကျော် ပြောသားပဲ။ ကျော်ကို အားကိုးပါလို့”

“သားရေ... Dinner စားကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ”

“See you ပေါက်ပေါက်၊ ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဘုန်း”

သူ phone ပိတ်ပြီးနောက် ညစာစားရန်အတွက် ထမင်းစားခန်းရှိရာဆီ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ထမင်းစားလို့တောင်မှ ဝင်ပါ့မလား။ သူချစ်တဲ့ မိန်းကလေး နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို သူက စားဝင်၊ အိပ်ပျော်နေလို့

ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲနော်။ ညစာစားပြီးနောက် အိပ်ရာဝင်စဉ် တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထက် လူးလို့မိနေမိလေ၏။

“မောင်”

ဒီလိုနဲ့ ရှေ့ဆက်သွားနေရင်တော့ ကိုယ် တကယ်ရှားသွားနိုင်ပါတယ်။

မိဘတွေစီစဉ်ပေးတာကြောင့်လို့ မတွေးဘဲ ကိုယ်တို့လူငယ်ချင်းတွေ့သလိုပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါလား။

အချစ်ကမ်းမယ့် ကိုယ့်ရဲ့လက်ကိုတော့ တဆိတ်မငြင်းလိုက်ပါနဲ့နော်။

‘မောင့်’ ရဲ့မျက်ဝန်းညို။

‘မောင့်’ ရဲ့အပြုံးနုနု။

‘မောင့်’ ရဲ့ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်နဲ့

‘မောင်’ ရဲ့ လေဆံတုံးတုံးလေးအကြားမှာ ‘ပြည့်ဘုန်းလှို’

ရဲ့နှလုံးသား အရည်ပျော်ကျခဲ့တာကို စာနာနားလည်ပေးနိုင်ရင် သိပ်ကို ကောင်းမှာပါလေ။



အခန်း (၉)

ကားကို လမ်းသွယ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့၍ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ‘ပေါက်ပေါက်’ တို့အိမ်ကို ရောက်ဖူးခဲ့သဖြင့် ဒီလမ်းကို မှတ်မိနေပါသည်။ ခက်တာက ‘မောင်’ တို့အိမ်က ဘယ်ဘက်မှာလား။ ညာဘက်မှာလား သူ သေချာမသိပါ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်က ပေါက်ပေါက်တို့အိမ်သို့ အရင်ဆုံး ဝင်ရန်ပါပဲ။

“တီ! တီ!”

ကားဟွန်သံပေးလိုက်သဖြင့် ခြံဝင်းထဲရှိ ပန်းရုံမှာ အလုပ်များ နေပါသည့် ‘အန်တီဒေါ်’ က လှမ်းကြည့်ရင်း အလုပ်သမား

ကောင်လေးကို ‘ခြံတံခါးဖွင့်စေလိုက်ပါသည်။ ‘ပေါက်ပေါက်’ နှင့် တွေ့လျှင် လက်ဆောင်ပေးပြီးတာနှင့် ‘မောင်’ တို့အိမ်သွားရန် အစီအစဉ်က ပျက်လေပြီ။ လူကြီးကိုတွေ့မှတော့ စကားပြော နှုတ်ဆက် ခိုသေသမှု ပြရတော့မှာပါ။

“ဪ ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်၊ သား မောင်ဘုန်းကို”

“ပေါက်ပေါက်ရှိပါသလား အန်တီ”

“သမီးကို အန်တီ ခိုင်းထားတယ်ကွယ်။ သွားတာကြာပါပြီ။ သိပ်မကြာခင် ပြန်ရောက်မှာပါ။ အိမ်ထဲဝင်လေကွယ်”

“မဝင်တော့ပါဘူး အန်တီ။ ကျွန်တော် ခဏပဲ စကားပြော မှာပါ”

“ကိစ္စရှိလို့လား သား”

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မရှိပါဘူး အန်တီ။ တမင်သက်သက် ဝင်တွေ့တာပါ။ အန်တီ အလုပ်ပျက်ပြီထင်တယ်”

“မပျက်ပါဘူးကွယ်၊ အပင်တွေ အားဆေးဖြန်းလက်စနဲ့ပဲ။ ဒါဆို ခြံထဲမှာပဲ စောင့်လိုက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ‘အန်တီဒေါ်’ အလုပ်ပျက်မှာမိ၍ ပန်းရုံအရိပ်ရှိနေသည့် နေရာမှာ ထားထားပါသည့် Plastic ဖိုတိုင်ခုံအပြာလေးမှာ

၁၀၄ မမသန္တရီမောင်

သွားထိုင်လိုက်ပါ၏။ ညနေစောင်း နေအေးချိန်၌ တော်ပါသေးသည်။
‘ပေါက်ပေါက်’ က ဘယ်အထိသွားနေလို့ ခုထိ ပြန်မရောက်သေးတာ
ပါလိမ့်။ အန်တီက အလုပ်ကို လက်စသတ်ကာ ခြံထဲရှိ ခေတ်ပိုက်ပိုက်
မှာပင် လက်ကို ဆပ်ပြာဖြင့် ဆေးလိုက်ပြီးနောက် အဝတ်သန့်သန့်ဖြင့်
လက်သုတ်ရင်း သူ့ထိုင်နေသည့်နေရာကို လျှောက်လာလေ၏။

“သုံးဆောင်ပါဦးကွယ်”

“အားနာစရာကြီး အန်တီရယ်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် အလုပ်
ပျက်ရပြီ”

“ပြီးပါပြီ သားရဲ့၊ ရပါတယ်”

အန်တီက အိမ်အကူကောင်မလေးကို ဖျော်ရည်ယူလာခိုင်း
သဖြင့် သူ့ရှေ့ရှိ စာမဲ့ထက်မှာ လိမ္မော်ရည်အေးအေးလေးက ရေခဲတုံး
လေးတွေနှင့် ဖျော်ထားပါသည့် ဖန်ခွက်ရောက်လာလေသည်။ အားနာ
သမှုဖြင့် သောက်ရပေဦးမည်။ ‘မောင့်’ ကို အမြန်ဆုံးတွေ့ချင်ကာမှ
ဒီမှာကြာတော့မည် ထင်ပါရဲ့။

“သမီးမောင်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လိုသဘောရလဲ သား”

သူ ပြီးနုသာ ပြီးလိုက်မိပါ၏။ အန်တီလေသံထဲမှာ ‘မောင့်’ ကို

မောင်နှင့်အတူ... ၁၀၅

အဘယ်မျှ ချစ်သလဲဆိုသည့် ကရုဏာအပြည့်နှင့်ပါပဲလား။ သမီး
ရင်ရှိတာတောင်မှ ‘မောင့်’ ကိုပါ သမီးနယ်ပင် တစ်သားတည်း
သဘောထားဖြစ်ချင်ပုံပင်။ စိတ်ထဲမှလည်း အတော်ကြည်နူးသွားရပါ
သည်။

“ပေါက်ပေါက် ပြောပြီးပြီထင်တယ်”

“ဪ... သမီးကိုတော့ ပြောပြတယ်ပေါ့လေ”

“မောင်နဲ့တွေ့တုန်းက ပေါက်ပေါက်ပါ အတူတွေ့ခဲ့ရလို့ပါ
အန်တီ”

“ကြည့်စမ်း... ဒီကလေးမကတော့ နေရာတကာ ပါလေ
ရာ ငါးစိချက်ပါပဲလား”

“လက်ဖက်ပွဲနဲ့နှိုင်းပါလား မေမေရော။ ငါးစိချက်ဆိုမှတော့
ချဉ်ငန်စပ်ကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဟော!... ပြန်ရောက်လာပါပြီ။ ဒီမှာ သမီးအစ်ကိုရောက်
နေတယ်”

“ကျော်ဆီလာတာ မဟုတ်ဘူး မေမေရေ”

“ဟာကွာ.. ဒီကို တမင်အရင်ဝင်တာပါ ပေါက်ပေါက်ရယ်”

“ဒါနဲ့ ရေတော့ပါတယ် မဟုတ်လား”

“ဟယ်!... ဘာရလဲ”

“ကိုတုန်းက အကျိုးလိုလို ညောင်ရေလာလောင်းတာလေ မေမေရဲ့။ ဒီလောက်တော့ ကျော် သဘောပေါက်ပါတယ်”

သူ တဟားဟားဖြင့် ရယ်မိလေတော့၏။ တကယ်လည်း မှန်နေသဖြင့် ငြင်းလို့မှ မရတော့တာကို။ အန်တီမှာလိုက်သည့်ပစ္စည်းတွေကို အန်တီလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် သူ့ဘေးရှိနေရာပင် နီးကပ်စွာ ထိုင်လိုက်လေ၏။ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းအတော်လေး ကြာခဲ့တာတောင်မှ သူ့အပေါ် ဒီချာတ်တိတ်မတစ်ယောက် ရင်းနှီး နွေးထွေးစွာဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့သားပါပဲ။

“ကားထဲမှာ ပါလာပါတယ်ဗျာ”

“AKS လား။ APS လား”

“အဲဒါ ဘာတံဆိပ်လဲ။ ကိုယ်က စီးလို့ပေါ့ပါးမယ့် hai xin sport shoe ဝယ်လာပေးတာလေ”

“AKS ဆိုတာ အကောင်းစားလို့ပြောတာ။ APS ဆိုတာက အပေါ့စားလို့ပြောတာဗျာ။ သိပြီလား”

“ပြောလိုက်ရင် အဆန်းပဲ”

“ကဲပြော... လိုက်ပို့ပေးရဏ္ဍာလား။ အိမ်ကို ညွှန်ပေးရုံပဲလား”

“ပေါက်ပေါက်သဘောလေ။ ကိုယ်ကတော့ ရောက်ဖို့ အဓိကပဲ”

“ဟင်း ဟင်း ... အခု လောလောဆယ်တော့ ကျော် သဘောပေါ့လေ။ နောက်အဆင့်လည်း ပြေသွားရော မောင်သဘော ဖြစ်သွားမှာ။ အဲဒီအခါ ကျော်က အလိုလိုနေရင်း ကြက်သွန်ဖြူ ဖြစ်ရော”

“ဘာလဲ ကြက်သွန်ဖြူ”

“လက်ဖက်နဲ့တွဲစားရတာလေ။ ကြိုက်တော့မွေးတယ်၊ မကြိုက်တော့ နံတယ်တဲ့”

အခန်းပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် တစ်ဖက်ခြံသို့ လှမ်းကြည့်နေမိပါသည်။ ရယ်သံတွေကြောင့် လိုက်ကာကို အသာဟပြီးကြည့်လိုက်မိရုံပါ။ ‘ကျော်’ နှင့်အတူ သူရှိနေမည်ဟု ထင်ထားမိပါလေ။ ကြည့်ပါဦး ‘ကျော်’ မျက်နှာက အရယ်အပြုံးတို့ဖြင့် ပျော်မြူးနေတာမဟုတ်ပါလား။ သူလည်း ထိုနည်းအတူ ရယ်နေ ပြုံးနေတာပါလေ။

ဆွယ်တာ အပါးလေးကို ရင်ဘတ်ဆွဲစေလိုက်မိပါ၏။ ညနေ စောင်းလာမှ ရင်ထဲ ပိုချင်းလာသည့်နှယ်ပါ။ မနေ့က ဆေးပတ်လည် အောင်သောက်ပြီး သက်သာနေကာမှ အခု ဘယ်လိုဖြစ်လာရပြန်ပါသလဲ။ အန်တီလေးက ‘မောင်’ ဆန်ပြတ်သောက်မည်ဆို၍ မီးဖိုချောင်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေပေမည်။ ‘ကျော်’ တစ်ယောက် ‘မောင်’ နေမကောင်း ဖြစ်နေတာတောင် လာမကြည့်ပါလား။

၁၀၈ မမသဒ္ဓါမောင်

အလုပ်ရှုပ်နေတာမို့ မလာဖြစ်တာလည်း ဖြစ်မှာပါလို့ ထင်မိပေမယ့် အခုတော့ဖြင့် မြင်နေရပါသည့် မြင်ကွင်းက 'မောင်' ရင်ကို ဝမ်းနည်းမှု ဖြစ်စေသည့်နယ်ပါ။ 'ကျော်' ရယ်၊ နင်နဲ့ဒေါက်တာ 'ပြည့်ဘုန်းလှိုင်' ကအတော်လေးရင်းနှီးနေပါလျက်နဲ့ ဘာလို့များ 'မောင်' ဆီကို တွန်းပို့ချင်ရတာပါလဲ။

ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်လာပြီမို့ ပြတင်းလိုက်ကာကိုပိတ်ရန် ဆွဲလိုက်စဉ် အံ့သြစရာမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရပြန်လေသည်။ အလို! 'ကျော်' က လက်ထဲသို့ရောက်လာပါသည့် စက္ကူကတ်ထူအိတ်ကို ချက်ချင်းပင်ဖွင့်ကာ အတွင်းမှ ဖိနပ်အဖြူလေးကို နှိုက်ယူလျက် ခုန်ပေါက်နေလေ၏။ သူက 'ကျော်' ကို လက်ဆောင်ပေး၍ ပြီးကြည့်နေပါသည့်မြင်ကွင်းကို လိုက်ကာ ဆွဲပိတ်စဉ်အထိ မြင်ယောင်နေတုန်းပါလေ။

ကားကို တစ်ဖက်ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်စဉ် တိုက်ထဲမှ အသက် (၄၀) ခန့် အနီတီတစ်ယောက် ထွက်လာလေ၏။ သူ့ကို မတွေ့ဖူးသဖြင့် ဘာမှမမေးဘဲ ငေးကြည့်နေစဉ် သူက ကားပေါ်မှဆင်းကာ ကားနောက်ဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် အထဲမှာ ထည့်လာပါသည့် ကြိမ်ခြင်းနှစ်ခုနှင့် Plastic အိတ်ကို သယ်လိုက်ပြီး အနီတို့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏။

မောင်နှင့်အတူ... ၁၀၉

“မင်္ဂလာပါ အနီတီ၊ ကျွန်တော် ပြည့်ဘုန်းလှိုင်ပါ”

“ဟင်! ... ပြည့်ဘုန်းလှိုင်ဆိုတော့ ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဪ... အင်း အင်း၊ အပြုံးရေ ဒီမှာ လာကူသယ်လိုက်ပါဦး”

“လာပါပြီ အနီတီ”

အိမ်ထဲမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာလေ၏။ ကလေး မသယ်နိုင်သည့် ကြိမ်ခြင်းအပိုင်းတို့ကို သူပင်သယ်ခဲ့ပြီး တောင်မလေးကို plastic အိတ်ပင် သယ်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။ ဧည့်ခန်းဆက်တိစားပွဲမှာပင် ပစ္စည်းတွေကိုတင်ကာ ကုလားထိုင်ထက် သူဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ကြိမ်ခြင်းတစ်ခြင်းမှာ 'မောင်' နှစ်သက်ပါသည့် သစ်သီးတို့ကို ရွေးဝယ်လျက် ဆိုင်မှာ သေချာပက်ကင်ထုတ်ခိုင်းထားတာပါ။ နောက်တစ်ခြင်းမှာက 'မောင်' သောက်စေရန်အတွက် ဖျော်ရည်နှင့် Ovaltine, Holid, ကွေကာ ဘူးတို့ကို လှလှပပ စီထည့်စေပြီး မုန့်နှင့် cake ကိုက plastic ထုပ်ဖြင့် သယ်လာခဲ့တာပါပဲ။

“မနေ့က ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့လိုက်ရလို့ မောင် အဖေ့ရဲ့ သွားတယ် ထင်တယ်”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်”

“တော်တော်များများသွားပါသလား အန်တီ”

“ကိုယ်ပူရုံလောက်ပါကွယ်။ သမီးက ဒီလိုပဲ သိပ် အကြမ်းမခံနိုင်ဘူး။ အခုလည်း ဆန်ပြုတ်သောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ အန်တီပြုတ်နေတယ်”

“ကျွန်တော် ခဏလောက် တွေ့လို့ရမလား အန်တီ”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ရပါတယ်။ အပြီးရေ စောစောက အန်တီမှာထားတဲ့အတိုင်း လင်မန်းထဲပြင်ထည့်လာခဲ့ပါ။ ဪ အိတ်တော့ဖို့ ကော်ဖီနဲ့”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မသောက်တော့ပါဘူး အန်တီ။ နေပါစေ”

“ဒါဆို နင့်မမဖို့ပဲ ပြင်လာခဲ့”

လှေကားမှတစ်ဆင့် တက်လာခဲ့ပါ၏။ ‘ပေါက်ပေါက်’ တဲ့ အိမ်တက်အခြမ်းက ခြေရင်းပိုင်းဖို့ ‘မောင့်’ အခန်းရှိနေတာပါ။ စေ့ထားသည့်တံခါးကို ခေါက်သံ ခပ်တိုးတိုးပေးလျက် အသားတွန်းဖွင့်လိုက်ပါ၏။ အခန်းဝကို ကျောပေး၍ လှဲလျောင်းနေသည်က သူ၏ ‘မောင်’ ပါပဲ။

“မိမောင်... သမီးအိပ်နေလား”

“အိပ်မလို့ပဲ”

“ဒီမှာ ဒေါက်တာလေးလာတယ် သမီးရဲ့”

“နေမကောင်းလို့ စကားမပြောချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ”

“သမီးကလည်း ဒေါက်တာကို အားနာစရာ”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ခြေရင်းပြတင်းပေါက်လိုက်ကာကို အသားဖွင့်လိုက်စဉ် တစ်ဖက်ခြံမှ နေရာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမြင်ရလေသည်။ စောစောက သူနှင့် ‘ပေါက်ပေါက်’ ကို သူမ မြင်လိုက်သည့်ထင်ပါရဲ့။ ဒါက အူတိုသွားတာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား ‘မောင်’။

“ခေါင်းမထူနိုင်အောင် ဖျားတာလား မောင်။ မုန်း! ကိုယ်စမ်းကြည့်ရအောင်”

ဘေးတစ်ဖက်ခြံနေပါသည့် သူမအနီးသို့လျှောက်ကာ နဖူးထက် လက်ဖမိုးဖြင့် စမ်းသပ်လိုက်မိပါ၏။ ကိုယ်ငွေ့နည်းနည်းသာ ဖို့ပါသည့် သူမ၏မျက်ဝန်းညှို့တို့က သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လာလေသည်။ အိမ်နေရင်း ခပ်နွမ်းနွမ်းပုံလေးကပင် အတော့်ကိုကြည့်ကောင်းနေတာပါလေ။

“အန်တီလေးကလည်း မောင့်အခန်းထဲထိ ဧည့်သည်ကို ခေါ်လာရလား”

“အလိုရှင်! ရှင့်ကျန်းမာရေးကို စစ်ပေးမယ်ဆိုလို့ပါနော်။

၁၀၂ မမသဒ္ဓါမောင်

နေရင်းထိုင်ရင်း အမှုကပတ်ပြီ”

“မလိုပါဘူး၊ မောင့်ကို ဦးဦးက ညတိုင်းလာကြည့်ပေးပါတယ်”

“သွေးခန့်နှုန်းကလည်း နှေးလိုက်တာ၊ အားမရဘူး”

၈ ကောက်ဝတ်နေရာကို သူ လက်မဖြင့် အသာစိမ်းလိုက်စဉ် အိပ်ရာထက် သူမထထိုင်လိုက်လေသည်။ အိမ်မှာနေလျှင်တော့ ဒီလို ခပ်ပါးပါး (ဘောင်းဘီနှင့်အင်္ကျီ) oniset တော့ ဝတ်သားပါပဲလား။ ဤသည်ကပင် သူမကို ကလေးပိုဆန်စေသည့်နယ်ပါ။

“အဲဒါပဲ ဒေါက်တာရယ်၊ ဆေးတွေလည်း သောက်နေပါလျက်နဲ့ ပြူးဖျော့နေတာ”

“မောင်က အားရှိအောင်စားမှပေါ့”

“စားတယ်၊ စားတယ်”

“လူကြီးတွေစကားကိုလည်း နားထောင်ရတယ် မောင်ရဲ့”

“မောင် နားထောင်တာပဲ၊ အဲ!”

သူက တရင်းတနီး ပြူး၍ကြည့်နေသဖြင့် သူ့စကားကို သူမတွေးမိသွားပုံပါ။ အန်တီလေးက ‘မောင်’ ဆန်ပြုတ်သောက်စေရန် ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲမှာ ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။ အသားဖြင့်ပြုတ်ထားပါသည်။ ဆန်ပြုတ်က ကြက်သွန်ဖြူဆီချက်နှင့် ကြက်သွန်မြိတ်ပါမက

မောင်နှင့်အတူ... ၁၀၃

ထုတ်ကောင်းပါ ပြူးထားပြီး မွေးယုံနေတာပါလေ။

“ဒါက စိတ်ကောက်သွားတာလား”

“ဟင်!... မကောက်ပါဘူး။ ဘယ်မှာကောက်လို့လဲ”

“ပေါက်ပေါက်က မောင်သာကြိုက်သလဲဆိုတာတွေ အကုန်ပြောပြလို့ ကိုယ်ဝယ်လာနိုင်တာလေ။ ဒီတော့ သူ့ကို လက်ဆောင်သေးသေးလေးတော့ ပေးသင့်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“မောင် ဗိုက်ဆာပြီ အန်တီ”

စားပွဲရှေ့ရှိခုံမှာ တကယ်ပင် ဆင်းထိုင်လျက် ဆန်ပြုတ်သောက်နေပြီမို့ သူ ပြူးလိုက်မိလေတော့၏။ ကလေးဆန်ပုံလေးက ချစ်စရာပါပဲလား ‘မောင်’ ရယ်။



မောင်နှင့်အတွဲ... ၁၁၅

“အေးပါ ... အေးပါ။ ပုန်းနိုင်သလောက် ပုန်းစမ်း၊
လုံအောင်သာ ပုန်း။ နှင့်ကြောင်ကြီးက ဘွားခနဲဆိုပြီး ရောက်လာမှာ”

“ကျော်နော်”

‘ကျော်’က တစ်ခါရယ်မောရင်း ပန်းသီးစိတ်တို့ အခွံခွာတာ
ပြီးပြီမို့ ရေတစ်ထပ်ပြန်ဆေးပြန်လေ၏။ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လိုက် ထွက်
လာလိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ထုတ်လာ
တာမို့ သစ်သီး အရမ်းအေးတာကို ‘မောင်’ ကို မကျွေးချင်၍ ဂရုတစိုက်
လုပ်ပေးနေတာပါ။

“သုံးဆောင်ပါ မမလေးရယ်၊ ဪ ဝေတာနာတွေက ရေမီး
တစ်ပြုံပါပဲလား။ ဒီလောက် အများကြီး ဝယ်လာပေးမယ်လို့ကို မထင်
တာ။ အံ့ရောပဲ”

“ဝေတာနာဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်မပေးပါနဲ့ ကျော်ရဲ့။ ရှင်ဖောက်
သည့်ချပေးလို့ လူမမာကြည့်ရင်း မကောင်းတတ်လို့ ဝယ်လာတာပဲ
ဖြစ်မှာပါ”

“မောင်”

“ဘာလဲ”

“နင် ငါ့ကို J ဝင်နေတာလား”

“ပေါက်ကရ”

အခန်း (၁၀)

‘ကျော်’ က ပန်းသီးခပ်ကြီးကြီးကို ရေစင်စင်ဆေးကာ အရင်
ဆုံး ခွဲခြမ်း၍ စိတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးမှ အစိတ်လေးတွေကို အခွံပြန်ခွာ
ပေးနေပါသည်။ ဟိုက်ဘေးရှိ အရိပ်နေရာမှာထိုင်နေတာမို့ လေမိမ်း
သိပ်မတိုက်ဘဲ ခပ်အေးအေးနေရာလေးပါလေ။

“စကားတွေ တော်တော်မှ ပြောလိုက်ရဲ့လား”

“မပြောပါဘူး”

“ကောက်တေးမ၊ ရှာကြံကောက်မနေနဲ့”

“မောင် ဘယ်မှာ ကောက်လို့လဲ”

၁၁၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“ငါသိနေတယ်နော်”

“ဘာကိုသိတာလဲ”

“ကိုဘုန်း ငါ့ဆီ phone ဆက်လို့ပေါ့။ ငါ့ကိုသူ shoe
ဝယ်ပေးတာ မြင်လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“သူပြောပါတယ်ကျော်ရယ်။ အကျိုးတော်ဆောင်ခပါတဲ့”

“အဲမယ်၊ အခုကတည်းက မဖုံးမကွယ် အကုန်ပြောနေပြီ
ပေါ့လေ။ ရယ်ရတယ်ကွာ”

‘မောင်’ က ခက်ရင်းလေးဖြင့် မန်းသီးစိပ်လေးကို ထိုးယူ
လိုက်စဉ် ‘ကျော်’ ကပါ နောက်ခက်ရင်းတစ်ဖွန်းဖြင့် ယူစားလေ၏။
Phone ဆက်တယ်တဲ့လား။ အင်းပေါ့လေ၊ သူနဲ့ ‘ကျော်’ က နှုတ်
ကတည်းက ရင်းနှီးပြီးသားဆိုတော့လည်း ဆက်လေ့ဆက်ထ နိကြ
ပေမပေါ့။ ‘မောင်’ မှာသာ ‘ကျော်’ နှင့် phone ပြောချိန်ကို ဖဲပေး
လိုက်ရသလိုပါလေ။

တကယ်ဆို ‘မောင်’ ကသာ ‘ကျော်’ ဘဝရဲ့ နံပါတ် (၁)
နေရာမှာ ရှိရမှာမဟုတ်ပါလား။ ဘယ်တော့မှဆို ဘာကိစ္စပဲရှိရှိ ‘မောင်’
ရေ’ ဆိုပြီး လာပြေးပြောတတ်သည့် ‘ကျော်’ နှုတ်ဖျားမှာ အခုတော့ဖြင့်
‘ကိုဘုန်း’ ဟူသည့် အမည်က မကြာမကြာ ပြောထွက်နေသလိုပါ။
ပြီးတော့ ‘မောင်’ နှင့် စကားပြောလျှင် ပြီးရုံသာပြီးတတ်သည့်လူက

မောင်နှင့်အတူ... ၁၁၇

‘ကျော်’ နှင့် ပြောလျှင်ဖြင့် ရယ်မောနေတာမဟုတ်ပါလား။

ဘယ်သူနှင့်မှ သူ့စိတ်ထဲရှိ၍ ပျော်ရွှင်နေရပါသနည်း။
‘မောင်’ လို အားနည်းပြီး မကြာခဏ ချူချာကာ နေမကောင်း
ဖြစ်တတ်သည့် မိန်းကလေးမျိုးနှင့် ဘယ်စိတ်ပျော်နိုင်ပါ့မည်နည်း။
တကယ်ဆို လူကြီးတွေ စိတ်ပေးကတည်းက ငြင်းခုံ ကောင်းတာပါ။
သို့သော် ဖေဖေကို အမြဲကြောက်ရပါသည့် ‘မောင်’ အနေနှင့် သူ့ကိုမှ
မငြင်းနိုင်တာလေ။

ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့်လည်း သူ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးရုံ
ပြောပြရုံပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ ရှေ့ဆက်မတိုးဝံ့တော့ဘဲ လွယ်လင့်တကူ
သူ့အလိုလို နောက်ဆုတ်သွားမှာပါ။ အဲဒီအခါမှာ ‘ကျော်’ နှင့် ‘မောင်’
စိတ်ခုစိတ်ဆိုးတာမျိုး မရှိတော့ဘဲ အရင်အတိုင်း ဆက်ခင် ဆက်ချစ်
သွားရုံပါပဲ။

“မောင်”

“ဟင်!”

“Phone မြည်နေတယ်လေ”

ဖေဖေ ဆက်လျှင် မသိမှာမို့၍ ယူထားပါသည့် handset
ထဲ စားပွဲထက်မှ ခပ်တိုးတိုးမြည်နေလေ၏။ အတွေးလွန်နေသဖြင့်
ကြားမိတာပါ။ ဖေဖေ ဆက်သည်ဟုထင်၍ phone ကို အမြန်

၁၁၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ဘာလဲ ဒီတစ်ယောက်နှင့်တော့ အဆင်ပြေပြီဟု ထင်လိုက်ပြီလား။

“မောင်ပါ ဖေဖေ”

“ဖေဖေမဟုတ်ပါဘူး မောင်၊ ကိုယ်ပါ”

“ဟင်၊ ”

“ဖျားတာ သက်သာသွားပြီလားလို့ လှမ်းဆက်လိုက်တာပါ”

“အင်း”

“ရင်ထဲမှာ မောနေသေးလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“သေချာအောင်ပြောပါလား မောင်၊ စိတ်ပူလို့ပါ”

ရင်ထဲ နှင့်သွားရပါ၏။ စိတ်ပူသတဲ့လား။ ‘မောင်’ နှင့် ဆက်ပြီး ပတ်သက်နေပါက ဤသို့ စိတ်ပူစရာတွေသာ ဆက်တိုက် ကြုံနေရမှာပါလေ။ ဒါကို သူ မသိမှာမဟုတ်ပါ။ ဒါဖြင့်လည်း မိဘတွေ စီမံမှုကြောင့် ‘မောင်’ လိုပင် တာဝန်အရ တွေ့ဆုံခေါ်ပြောဆက်ဆံနေတာပဲလား။ ဖြစ်နိုင်ပေမည်။

“အမြဲတမ်းတော့ မမောပါဘူး သက်သာပါတယ်”

“အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကျော်နဲ့အတူ ပန်းသီးစားနေတာ”

မောင်နှင့်အတူ... ၁၁၉

“ဪ... ပန်းသီး ချိုရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်ကော ဘာစားချင်သေးလဲ။ မောင် ကြိုက်တာ ပြောလေ”

“နေပါစေ၊ အခုတောင် အများကြီးပဲ ဝယ်လာပေးထားတာ၊ ကျေနပ်သေးဘူး”

“အားမနာပါနဲ့ မောင်ရဲ့ ပြောပါ”

“ဟင့်အင်း”

“လက်ဆောင်ရေး၊ လိုချင်တာရှိလား”

“မောင်က ကလေးမှမဟုတ်တာ”

“ကလေးမှ လက်ဆောင်ပေးရတာမှ မဟုတ်တာ မောင်ရဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောကြည့်လေ။ ကိုယ်ဝယ်ပေးမှာပေါ့”

ဦးလွှားလေ၏။ ပြောဖို့များ စဉ်းစားနေလေသလား။ ဆေးရုံ နားနေခန်းမှာ (duty နားချိန်မီ) ‘အန်တီဆွေဇင်မြင့်’ ထံမှ ရလာပါ သည့် phone နံပါတ်ကို နှိပ်ခေါ်လိုက်တာပါ။ အသံမြည်တာနှင့် တိုင်လိုက်တာမို့ နေကောင်းပြီမှန်သိပြီး ပျော်သွားရာမှ ‘ဖေဖေ’ ဟု ဖြေသံကြောင့် ရယ်ချင်သွားရပါ၏။ ‘မောင်’ ထံကို phone ဆက်တဲ့ လူတွေထဲမှာ သူစိမ်းယောက်ျားလေး မရှိမှန်း သိလိုက်ရတာမို့

၁၂၀ မမသမ္မိမောင်

ဝမ်းသာ သွားရတာအမှန်ပါ။

‘မောင်’ ရယ်။ မျက်နှာလေးမမြင်ရတာတောင်မှ လေသံ လေးထဲမှာ ကရုဏာတို့ပျော်ဝင်နေသလိုပါပဲလား။ ခပ်တိုးတိုးဖြေဆိုသံ က စိတ်မရှည်တာမျိုး မရှိပါဘဲ ကြည်ကြည်လင်လင်လေးမို့ သူ ကျေနပ်သွားရပါ၏။ ချစ်လိုက်ရတာ ကောင်မလေးရယ်။ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ထူးဆန်စွာ မဆန်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရင်ခုန်မှုမျိုးနဲ့ မင်းအပေါ် နှင့်နှင့်သီးသီး ချစ်နေမိတာကို သိနေပါရဲ့လား။

“ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး”

“ကိုယ်နဲ့ရော ထပ်တွေ့ချင်သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရာ”

“မောင်ပြောရာရှိလို့ပါ”

“အတူတူပဲ၊ ကိုယ်လည်း မောင့်ကို ပြောစရာတွေရှိနေတယ်။ ဒါဖြင့် မောင် နေတော်တော်ကောင်းမှပဲ တွေ့ကြတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မောင့်အိမ်မှာပဲ ကိုယ်လာတွေ့ပါ့မယ်။ မောင်ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်”

မောင်နှင့်အတူ... ၁၂၁

“ဒါဆို ဒါပဲနော် မောင်။ See you!”

“ဟုတ်!”

Phone ကို ချလျှင်ချခြင်း ထပ်ပြည်ပြန်ပါ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ phone နံပါတ်နှင့် နာမည်ကို ကြည့်မိစဉ် ဖေဖေ ဖြစ်နေလေသည်။ ပြဿနာပါပဲ။ ခုန သူနှင့်ပြောနေမိသဖြင့် phone ဆက်လို့မရတာကို အဆူခံရပေတော့မည်။ ခက်ပါရဲ့ ‘မောင်’ ရယ်။

“မောင်ပါ ဖေဖေ”

“စောစောက ဘယ်သူနဲ့ပြောနေလို့ phone မအားတာလဲ”

“ဒေါက်တာနဲ့ပါ”

“ဪ”

“ဖေဖေ ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“သမီးသက်သာရဲ့လားလို့ မေးမလို့ပါ။ အခု ဘာစားထားလဲ”

“ထမင်းပူပူလေးကို ဆီနဲ့ ဆားနဲ့ နယ်ပြီး အန်တီလေးကြော်ပေးတဲ့ အာလူးအစိတ်ကြော်လေးတွေနဲ့ စားထားပါတယ် ဖေဖေ။ အခု ဆေးသောက်ပြီး ပန်းသီးစားနေတာပါ”

“အေး... အေး၊ လေထိုက်ထဲ အကြာကြီး ထွက်မနေနဲ့နော်”

၁၂၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“အေး... အေး၊ ဒါပဲ... ဒါပဲ။ ဖေဖေ phone ချလိုက်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေနှင့်ပြောပြီးမှပင် phone ပိတ်ပြီး ချလိုက်ရလေ၏။

‘ကျော်’ က တေးမှာ နားထောင်နေသဖြင့် ‘မောင်’ ပြောသမျှအားလုံး ကြားနေရမည်သာ။ ပန်းတွန့်ပြရင်း ပြုံးမိစိဖြင့် ကြည့်နေသဖြင့် မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါသည်။ ‘မောင်’ နှင့်သူ ပြောတာကိုလည်း ‘ကျော်’ က သေချာနားထောင်နေတာမဟုတ်လား။

“ပြီးပါ... ပြီးပါ။ သူများဒုက္ခခံနေရတာကို”

“သုခပါ မောင်ရာ။ ဘယ်နှယ် ဒုက္ခဖြစ်ရမှာလဲ။ မောင်ကုသိုလ်များ ဂရုစိုက်တဲ့သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့၊ ကျော်ကိုဖြင့် ဒီလို ဂရုစိုက်သူမရှိပေါင်”

“ဂရုစိုက်မယ့်သူ ရှာပေါ့ ကျော်ရဲ့”

“ဟွန်း!... ကျော်ပုံစံကို ဘယ်သူက ကြိုက်မှာတဲ့လဲ”

“ဒေါက်တာကြိုက်မှာပေါ့” ဟူသည့် စကားကို ပြောမထွက်စေရန် မျိုချလိုက်ရပါ၏။ လောကမှာ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ချစ်သူလုတာမျိုးက မဖြစ်သင့်ပါလေ။ အထူးသဖြင့် မိဘတွေကြောင့် ‘မောင့်’ ကို ရွေးတာမျိုးဖြစ်ပြီး သူ တကယ်နှစ်သက်နေတာက ကျော်ဖြစ်နေရင်

မောင်နှင့်အတူ... ၁၂၃

ဘယ်နှယ်လုပ်လေ။ သူတို့မိဘချင်းက ပိုပြီး ရင်းနှီးကြပါလျက် ‘ကျော်’ ကို ယောက်ျားဆန်နေ၍များ မရွေးချယ်လေသလား၊ စဉ်းစားစရာပါလေ။

“တစ်ယောက်ယောက်တော့ စိတ်ဝင်စားတာမျိုး ရှိလာမှာပေါ့ ကျော်ရဲ့”

“အင်း... အဲဒါတော့ရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲဟင်”

“မောင် မသိပါဘူး။ သူက ယောက်ျားပီသတယ်။ တည်ပြီးခန့်တယ်။ အရယ်အပြီး နည်းပေမယ့် သူ့အကြည့်တွေက ရင်ထဲအထိ နွေးသွားစေတဲ့ အကြည့်မျိုးရှိတဲ့သူပါ”

ဘုရားရေ!... ဘယ်သူကိုများ ‘ကျော်’ ရည်ညွှန်းပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ စိတ်ထဲမှာ တွေးထားတာက ‘ဒေါက်တာပြည့်ဘုန်းလှ’ ဖြစ်နေပေမယ့် ရင်ထဲ ဒီတိခန့် ဆောင့်ခုန်ကာ အာရုံထဲရောက်လာသည်က တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာပါလေ။ အလို! ‘ကျော်’ ပြောနေသည့် လူက ‘ထူးသစ္စာဦး’ များဖြစ်နေပြီလား။

“ကျော်နဲ့... ကျော်နဲ့ ရင်းနှီးလားဟင်”

“ရင်းနှီးတယ်ပဲ ပြောရမလား။ မသိပါဘူးမောင်ရယ်။ ဒီလိုပါပဲ”

၁၂၄ ❀ မေသဒ္ဓါမောင်

ဟုတ်မှာပါ။ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ‘မောင်’ ထင်တာနှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေပါရောလား။ ဒါဖြင့် ‘ဒေါက်တာ’ ကို အစ်ကိုလိုပဲ ခင်မင်တယ် ဆိုတာက အမှန်ပဲပေါ့လေ။ ဒါကြောင့်မို့ သူနဲ့ မစိတ်ဝင်ဘဲ ပြောဦးက ‘မောင်’ ထံကိုမှ တည့်တည့်ကြီး ရောက်လာတာပါလား။ ဒါနဲ့များ ကံကောင်းတယ်တဲ့လား ‘ကျော်’ ရယ်။

“သူက ဘာလုပ်သလဲ”

“မသိသေးဘူး။ အခုမှ အလုပ်လိုက်ရှာနေတုန်းပဲထင်တယ်”

“ဟင်!”

ဟုတ်ပါပြီ။ ဟုတ်ကိုဟုတ်နေတာပါ ဟိုတစ်ယောက်ပဲ။ သူ အလုပ်လျှောက်သည့်ကိစ္စကို ညည်းညူနေသေးတာလေ။ အမှတ်တမူ မြင်ပြီး နာမည်သိခဲ့ရပါသည့် သူ့ကိုမှ ‘ကျော်’ က စိတ်ဝင်စားနေတာ တဲ့လား။ အံ့ဩစရာပါ။ ‘ဒေါက်တာ’ နှင့်တုန်းက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် အခု သူနှင့် ‘ကျော်’ ကို တွေ့ဆုံချိန် ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့်နယ် နှမြောတသဖြစ်သွားရလေ၏။ ဘယ်လိုကြီး ပါလိမ့်။

“ဟယ်! မောင်ရယ်... ငါ ယောက်ျားယူသွားတာကျနော တာပဲ။ မျက်စိမျက်နှာက ပျက်ချင်နေပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

မောင်နှင့်အတူ... ❀ ၁၂၅

“ကျော်က စိတ်ဝင်စားမိရုံပါဟာ။ ချစ်သွားတာမဟုတ်ပါဘူး။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုပဲ ယောက်ျားပီသလွန်းလို့ သဘောကျပြီး ရင်ခုန်မိတာမျိုးလေ”

အလို!... ရင်ခုန်ခြင်းဆိုတာကို လေးလေးနက်နက်ပြောရ ဆိုတဲ့အစား ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ပြောနေပါရောလား။ ‘ကျော်’ ရယ်။ နှင့် ငါ့ကို ‘ဒေါက်တာပြည့်ဘုန်းလှ’ နဲ့ တွေ့ခိုင်းပြီး မင်္ဂလာဆောင်စေ ချင်လို့ပေါ့နော်။ တကယ်ဆို ငယ်သေးတဲ့အသက်အတူတူကို ငဲ့ညှာပြီး ‘မောင်’ ဘက်မှာသာ နေပါရောလား။

အချစ်ဆိုတာကို နားလည်နိုင်ဖို့အတွက် ‘မောင်’ လည်း သိချင်သေးတာ အမှန်ပါလေ။ ပြောတော့ဖြင့် ချစ်တယ်ဆိုပြီး တကယ် တမ်းမှာဖြင့် သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်က ပါးပါးလေးပါပဲလား ‘ကျော်’ ရယ်။



လူဖြစ်ပေမယ့် ရှေ့ကလူတွေထဲမှ ဘာသတင်းမှ မကြားရပါဘဲ သူက သာ 'မောင်' နှင့် ဆက်တွေ့ခွင့်ရတာမို့ ကံကောင်းလိုက်တာနော်။

ကျေးဇူးပါပဲ 'မောင်' ရယ်။

“ဟာကွာ... မျက်နှာက မှီရသလို ပြုံးပြီးနေတာပါပဲလား ဘုန်းလျှံရာ။ ဘာလဲ မင်းကောင်မလေးက အဖြေပေးပြီမို့လား”

“မပေးသေးပါဘူး စိုးပိုင်ရာ”

“ဒါနဲ့များ မျက်နှာက လပြည့်လို ပြုံးနေရတယ်လို့ အမြင် ကပ်ပါကွာ”

“သူနဲ့တွေ့ဖို့ Date ထားလို့ပါကွ”

“ဘာ”

“ဟယ်... ဒါဖြင့် အခြေအနေက တိုးတက်လာပြီပေါ့လေ။ ဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

“စိတ်ရှည်သည်းခံရမှာပေါ့ ကေသီရယ်။ ဘယ်အရာကိုမှ အလွယ်တကူ ဘယ်ရပါ့မလဲ”

“Phone နဲ့ date တာတောင်မှ ဒီလောက် ပြုံးပျော်နေရင် သူ့အချစ်ကိုရရင်တော့ ဘုန်းလျှံတစ်ယောက် မိုးမမြင် လေမမြင်ခဲ့ ဘဝင်လေဟင်္သာသလို ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

အခန်း (၁၁)

မျက်နှာထက် အပြုံးဖြင့် phone ကို သူပိတ်လိုက်စဉ် နားနေခန်းထဲသို့ Operation ဝင်ပြီးသည့် ဆရာဝန်တွေ ဝင်လာလေ ၏။ ညနေ duty ပြီးလျှင် စောစောပြန်နိုင်မှာမို့ စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ် စရာက အပြည့်ပါပဲ။ ‘မောင်’ က သူ့ကို တွေ့ချင်သတဲ့လေ။ သူနှင့် အဘယ်မျှ စိတ်ချင်းတိုက်ဆိုင်လိုက်ပါသလဲ။

ပျော်လိုက်တာ ‘မောင်’ ရယ်။ ‘မောင်’ ဖေဖေက ‘မောင်’ ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်စေချင်တာ ဖြစ်ပေမယ့် သူက ‘မောင်’ ရဲ့ အချစ်ကို တကယ်ပဲ စောင့်ပြီး ရချင်တာပါလေ။ ငါးယောက်မြောက်

၁၂၈ မေသန္တရမောင်

“မနာလိုမရှိကြေးလေကွာ”

“အမြန်ဆုံး အဆင်ပြေပါစေလို့ ကေသီတို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ် ဒေါက်တာရယ်”

“Thanks ပါ ကေသီ”

c သာကတစ်ပေါက် စနောက်နေသည့်ကြားမှ သူကျေးဇူးတင်မိပါ၏။ သွေးအားနည်းပြီး နှလုံးအားနည်းသည့်ရောဂါကြောင့် အားငယ်တတ်သည့် ‘မောင့်’ ကို ကိုယ်ရံတော်လို စောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့အတွက် တာဝန်က သူ့အပေါ်မှာသာရှိနေတာပါ။ ‘မောင့်’ ကို ကုသပေးနေပါသည့် အန်ကယ် ‘ဒေါက်တာကျော်သက်’ က လူမမာအခြေအနေကို သေချာပြောပြပြီးမှ သူ့ကို ဆက်သွယ်ခဲ့တာပါလေ။

‘မောင့်’ ဖေဖေသည်လည်း သမီးဖြစ်သူကို ရောဂါပါစောင့်ကြည့်ပေးနိုင်မည့် သူ့ကိုပင် ပိုသဘောကျပါ၏။ သို့သော် ဒီလူကိုယူဆိုပြီး အတင်းအကျပ် မစီစဉ်ချင်၍ ‘မောင်’ ရွေးချယ်ရမည့် list ထဲမှာ သူ့ကိုပါ ထည့်ပေးခဲ့တာပင်။ ‘မောင့်’ ရောဂါက သိပ်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးမျိုး မဟုတ်သဖြင့် အန်ကယ်ဦးစီးဖြင့်က သမီးဖြစ်သူကို အိမ်ထောင်ပြုကလေးယူဖြစ်ပါက သွေးသားအပြောင်းအလဲကြောင့် ပိုကျန်းမာလာမည်ဟူသည့် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သူငယ်ချင်းဆရာဝန်နှင့် တိုင်ပင်၍

မောင်နှင့်အတူ... ၁၂၉

ဒီကိစ္စကို လုပ်ဆောင်ခဲ့တာပါပဲ။

“ကောင်မလေးက တော်တော်မှ ချောရဲ့လား ဘုန်းလှဲ့”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ချောတာ၊ လှတာလေး တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ အဲဒီလိုမိန်းကလေးကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ခေါင်းညှိတ်ရမှာတဲ့လား။ ‘မောင့်’ လို အစစပြီးပြည့်စုံပြီး ဘက်စုံတော်သည့် မိန်းကလေးကို ငြင်းဆန်သည့်လူက ဦးနှောက်မကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သို့တည်းမဟုတ် နှလုံးသားမရှိသည့် စက်ရုပ်မျိုးသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ပြောရင်တောင် မလုံလောက်ဘူး”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေး၊ ဘယ်လောက်ချောကြောင်း လှကြောင်း ပြောရင် အမွှန်းတင်တယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို အမြင်ကပ်ဦးမှာ မဟုတ်လား”

“အဲဒီလောက်တောင် ချောရလား။ မင်းမျက်စိနဲ့ မင်းအမြင်တို့ကွ”

“ချောတာထက် ယဉ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတာပါ။ ဆံပင်ဆို စင်းစင်းလေးနဲ့ အရှည်ကြီးပဲ။ အရပ်က မပုလွန်း မရှည်လွန်းအနေထော်ပေါ့။ စကားပြောရင် တိုးတိုးလေးနဲ့ ချိုနေတာ။ အိမ်မှုကိစ္စအားလုံး လုပ်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ တခြားမိန်းကလေးတွေ တက်သင့်တဲ့တာမှန်သမျှ အကုန်လုံးလုပ်တတ်တယ်။ ချက်ပြုတ်၊ ချုပ်လုပ်၊

၁၃၀ မေသန္တရီမောင်

ပန်းထိုးတာတွေပေါ့”

“ကြည့်စမ်း! မင်း အောက်ကောင်းပါလား ဘုန်းလှဲ့။
ဘယ်သူမဆို ချွင်းချက်အနေနဲ့ တစ်ခုတော့ရှိစမြဲပါကွာ။ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်
တဲ့လူဆိုတာ ဒီလောကမှာ မရှိပါဘူး”

“မှန်တယ်”

“ဒါဆို ဘာလဲ၊ ငွေမရှာနိုင်တာများလား”

“No!”

“ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ ပြောပါဦး”

“သူ့အဖေကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်တော့မှာမို့ပါ”

“ဒါပဲလား”

သူ ပန်းသာတွန့်ပြလိုက်ပါ၏။ ကိုယ့်ချစ်သူ အဲ! ကိုယ်
ရည်ရွယ်ထားသူရဲ့ အားနည်းချက် တစ်ခုတစ်ရာကို ထုတ်ပြောစရာမှ
မလိုတာနော်။ ပြီးတော့ ဒီလိုဝေဒနာမျိုးက လူတိုင်းမှာ တစ်ခုစီတော့
ရှိတတ်ကြတာပါပဲ။ ဥပမာ-သွေးတိုး၊ နှလုံး၊ အစာအိမ်ရောဂါ စသည်
ဖြင့်ပေါ့လေ။

“တော်တော်ငယ်သေးလား”

“(၂၁) လောက်ရှိပါပြီ”

“ငယ်သေးတာပဲ။ ငါက သိပ်မကွာလောက်ဘူးထင်နေတာ။

မောင်နှင့်အတူ... ၁၃၁

ခင်းကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဟာ... စပ်စုလိုက်တာ၊ ယောက်ျားအချင်းချင်း”

“သိချင်လို့ပေါ့ကွာ”

“တွေ့တာမှ နှစ်ခါပဲရှိသေးတာ”

“ကိုကိုလား ကိုကြီးလား”

သူ ဟက်ခနဲရယ်လိုက်မိတော့၏။ ကာယကံရှင်ထက် ဘေး
လူက ပိုသိချင်တာတဲ့လား။ ဘယ်လိုခေါ်မှာလဲ ‘မောင်’။ အခုအချိန်ထိ
‘ဒေါက်တာ’ ဟုပဲ သူ့ကိုခေါ်နေတုန်း မဟုတ်ပါလား။ စောင့်နိုင်မှသာ
ဖွဲ့ဆရာနိုင်တာပါလေ။ စိတ်ရှည်မိမယ် ‘မောင်’။ ဘယ်လောက်ကြာပါ
စေ ‘မောင်’ အဖြေပေးပြီး ခေါင်းညိတ်မယ့်အချိန်ထိပေါ့။

ကိုယ့်ကိုတော့ မငြင်းဆန်လိုက်ပါနဲ့နော်။ ‘မောင့်’ အပေါ်
မြင်မြင်ချင်းမှာပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ရပြီး တစ်စုံစီမိမိကြည့်ရင်း ရင်ခုန်သံ
မြန်ခဲ့ရသည့် ‘ပြည့်ဘုန်းလှဲ့’ ကို စာနာနားလည်ပေးနိုင်ပါစေလေ။
နှစ်ဖက်မိဘတွေကြောင့်လို့ချည်း ပုံမချပါဘဲ ‘မောင်’ နဲ့ကိုယ် လူငယ်
ချင်း ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး နားလည်နိုင်ပါက ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးက
သာယာလှပနိုင်မှာမို့ပါပဲ။

“နောက်တော့ခေါ်မှာပေါ့ကွာ”

“အံ့မယ်... အံ့မယ်၊ အပိုင်တွက်ထားတာပေါ့လေ”

၁၃၂ မေသန္တရီမောင်

“ပြန်သင့်ပြီထင်တယ်။ ဘာမှ အကျိုးအမြတ်မရဘဲ view နေတာ”

“မင်းကလည်းကွာ”

“မင်းနဲ့ကေသီက ok မှာ စုံပြေနေပြီ မဟုတ်လား။ ကြား နိုင်တာပေါ့။ နေနှင့်ဦးပေါ့ ဖိုးနိုင်ရာ ... မင်းတို့က စေ့စပ်ဖို့ပဲစောင့်နေ ရတာ မဟုတ်လား”

“အေးလေ”

“အေး ... ငါက မောင်နဲ့ တစ်ခါတည်း မင်္ဂလာဆောင် လက်ထပ်ဖြစ်မှာ”

“ဘာ”

“ငါ့ဖိတ်စာကို စောင့်ပေါ့ကွာ။ ဘယ်သူ့အရင်လဲဆိုတာ”

“ဖိုးဝိုင်း” ကို မခံချင်အောင်ပြောရင်း ချိတ်ထားပါသည့် duty coat ကို လှမ်းယူကာ နားနေခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ Lift ဖြင့် မြေညီထပ်သို့ဆင်းကာ ကားပါကင်ဆီ ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ပြော သာ ပြောခဲ့တာပါ။ သူ့ကိစ္စကဖြင့် ခုထိ ခံရင်းကခံရင်းသာ ရှိနေသေး တာ မဟုတ်လား။ သို့သော် ‘မောင်’ ကိုယ်တိုင်လည်း သူနှင့်တွေ့ချင် သေးသဖြင့် တွေ့ရုံပါပဲ။

ကားပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုင်းကာ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ကားမောင်းရင်း

မောင်နှင့်အတူ... ၁၃၃

သီချင်းနားထောင်တတ်တာနဲ့ English သီချင်းအေးအေးလေးကိုသာ CD ဖြင့် ထည့်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ဒါမှသာ စိတ်ကိုအေးအေးထားပြီး တားကို ဂရုစိုက်မောင်းနှင်နိုင်မှာပါလေ။ ခြံထဲသို့ ဝင်လိုက်စဉ် Duty စောဆင်းလာသည့် ဒယ်ဒီကားက တိုက်ရှေ့မှာ အရင်ရပ်နှင့်နေလေ၏။

“ပြန်လာပြီလား သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ”

“Operation တွေ Ok ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ များသောအားဖြင့် အစာအိမ်သွေးကြောပေါက်တဲ့ လူနာတွေပဲ လာကြတာပါ”

“မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အများစုထဲမှာ ပျမ်းမျှလူနာတွေက Heart ပဲ”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။ ဒယ်ဒီက ဆက်တီခုံဘေးခုံမှာ လက်ဖြင့်ပြပြီး သူ့ကိုထိုင်ခိုင်းလေသည်။ ဒီနေ့ပဲ ဆေးရုံမှာ duty နာချိန်ပြောခဲ့သည့်ကိစ္စက မပြီးပြတ်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ ‘မောင်’တော့ ဧည့်သို့နေမည် မသိသော်ငြား သူကဖြင့် ရင်ထဲမှာ ‘မောင့်’ ကိုသာ ထည့်ထားခဲ့ပြီးပြီလေ။

“သားလည်း နှလုံးအဓိကပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒယ်ဒီ”

၁၃၄ မမသဒ္ဓါမောင်

“အေး... အဲဒါကြောင့်ပဲ ဒေါက်တာကျော်သက်ပြောကတည်းက သမီးမောင်ရဲ့ရောဂါကို ရိပ်မိခဲ့တာ”

“မောင်က”

“ဟုတ်တယ် သား။ သမီးမှာ နှလုံးအားနည်းတာနဲ့ သွေးအားနည်းရောဂါ ရှိနေတာ အမှန်ပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်”

“သမီးပြောပြလို့လား”

“သူ နေမကောင်းဖြစ်တုန်းက သိလိုက်ရတာပါ”

“အခြေအနေ သိပ်အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သာမန်လူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့သာ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် သမီးကို စိတ်မရှည်ဘဲ ပစ်ထားခဲ့ဖူးတာကို ဦးမိမြင့်က အကြောက်ဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒယ်ဒီတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး ဒီကိစ္စကို စိစစ်ခိုင်းလိုက်တာပဲသား”

“ကျွန်တော့်ဘက်က လက်ခံပြီသားပါ ဒယ်ဒီ။ မောင် ခေါင်းညိတ်ဖို့ပဲလိုတာပါ”

“Ok လေ၊ သားဆက်က လက်ခံရင် ဒီကိစ္စ ပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ရေချိုးတော့မယ် ဒယ်ဒီ”

“အေးအေး... သားပြီးရင် Dinner စားကြတာပေါ့”

မောင်နှင့်အတူ... ၁၃၅

သူ အပေါ်သို့တက်ခဲ့ပါ၏။ သူ့ဘက်က Ok ရုံနဲ့ ဒီကိစ္စအောင်မြင်မှာတဲ့လား။ ‘မောင်’ သဘောကိုရော ထည့်မတွက်ကြဘူးလား။ ‘မောင်’ ရင်ထဲမှာ သူ မရှိသေးပါဘဲ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စက ဖြစ်လာပါမလားလေ။ တကယ်ဆို ဒီထက်ပိုရင်းနှီးပြီး သံယောဇဉ်တွယ်တာက ပိုကောင်းမှာပါ။ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် နှောင်တွယ်မှု မရှိပါဘဲ ‘မောင်’ ကို အိမ်ထောင်ရေးလောကထဲ ဆွဲခေါ်ဖို့ သူ မလုပ်ချင်ပါ။

ဘယ်လောက်များ သနားစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ အရွယ်ရောက်နေပါသည့် လူငယ်မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး နှလုံးသားကို စိတ်တိုင်း ကျပေးအပ်ခွင့်မရှိဘူးတဲ့လား။ အချစ်ဆိုသည့် သင်ခန်းစာကိုဖြင့် သူ သိနားလည်သလို ‘မောင်’ ကိုလည်း သိစေချင်ပါသည်။ သို့မှသာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး စုံမက်သည့် ချစ်ခြင်းမျိုးဖြင့် တစ်သက်သာ ချစ်သွားနိုင်မှာလေ။

‘မောင်’ က သူ့ကိုတွေ့ချင်သလို သူကလည်း ‘မောင်’ ကို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရန် တွေ့ချင်ပါ၏။ နှလုံးသားချင်း နီးစေဖို့ ရင်ခုန်သံချင်း ထပ်တူကျဖို့ အကြည့်ချင်းဆုံနိုင်ဖို့ အပြုံးချင်း ဖလှယ်ပေးဖို့ ကိုယ်တို့ ဒီထက်ပိုပြီး အချိန်ပေးတွေ့နိုင်မှ ဖြစ်မှာပါ။

အသက်ရှူသွင်း ရှူထုတ်ချိန်မှာတောင် ‘မောင်’ ဟူသည့်

၁၃၆ မေသန္တိမောင်

မိန်းကလေးကို စကားနှင့်အမျှ သတိရနေမှတော့ ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်ရ ပါမည်နည်း။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြရင် ဘာစကားတွေခင်းပြီး ‘မောင်’ ငြင်းဆန်မှာတဲ့လဲ။ တစ်စုံတစ်ခုကို အကြောင်းပြုပြီး ‘မောင်’ နောက်ဆုတ်ခိုင်းမည်မှန်း မသိစိတ်မှ သူ ကြိုတင်သိနေသည့်နယ်ပါ လေ။

‘မောင်’ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကိုမငြင်းလိုက်ပါနဲ့။ ကိုယ့်ရှေ့က တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့လူတွေလို ‘မောင်’ ကို ‘ရောဂါသည်လေး’ ဆိုပြီး အထင် မြင်သေးတဲ့အကြည့်မျိုး ကိုယ်ကြည့်မှာ မဟုတ်လို့ပါ။ ‘မောင်’ ဖေဖေ ချမ်းသာတာကိုကြည့်ပြီး လက်ခံဖို့လည်း မဟုတ်ရပါ။ တစ်ဦးတည်း သောသမီးလေးအတွက် အမွေတွေကို လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပုံ တစ်ပင်ကြီး လွှဲပေးမည်ဆိုတာကို အတွင်းသိဖို့ သူ သိခဲ့ပြီးဖြစ်ပေမယ့် လောဘစိတ်ဖြင့် ‘မောင်’ ကို လက်ခံဖို့လည်း မဟုတ်ရပါချေ။

“မောင်”

တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ရိုးမှန်ခဲ့ရင် ‘မောင်’ အပေါ်ထားမိ သည့် စိတ်သစ္စာကို ‘မောင်’ မြင်သာသိပါစေ။

တစ်သက်တာအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ကမ်းပေးမည်လက်ကို လိုလားစွာဖြင့် ပြန်ကမ်းပေးနိုင်ပါစေ။

ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင်းပြီး နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ

မောင်နှင့်အတူ... ၁၃၇

အတူတူ နေသွားဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါသည့် မြတ်နိုးမှုသက်သေကို ‘မောင်’ ရှာတွေ့နိုင်ပါစေ။

‘မောင်’ သာ ကိုယ့်အချစ်

‘မောင်’ သာ ကိုယ့်ဘဝ

‘မောင်’ သာ ကိုယ့်နလုံးသား

‘မောင်’ သာ ကိုယ့်အလင်းရောင်

‘မောင်’ သာ ကိုယ့်အနာဂတ်

‘မောင်’ သာ ကိုယ့်ကံကြမ္မာ

‘မောင်’ သာ ကိုယ့်အတွက် အရာရာဆိုတာတွေကို နှုတ်နှင့်

မပြောလည်း နှလုံးသားဖြင့် နားလည်နိုင်ပါစေ။

ရှေ့ဆက် လျှောက်လှမ်းနေရမည့် ခရီးလမ်းမှာ အဘယ်မျှ ကြမ်းတမ်းနေပါစေ ‘မောင်’ ကိုအသက်ပေးပြီး ကိုယ်ကာကွယ်သွားမှာ ပါလေ။

ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ‘မောင်’ နဲ့အတူရှိရမယ့် နေ့သစ်တိုင်းမှာ ‘မောင်’သာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ နေရောင်ခြည်လေးပါပဲ။

ဪ ကိုယ့်အချစ် ‘မောင်’ ရယ်။



အခန်း (၁၂)

“မောင်ရေ”

စောစောစီးစီး ခြံဘေးတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်လာပါသည်။ ‘ကျော်’ အသံကြောင့် ညှော်ခန်းမှာ (စီလွန်စားပွဲခင်း) တစ်ချောင်းထိုးနေပါသည်။ ‘မောင်’ က ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အလုပ် စဆင်းနေပြီမို့ sunday ပိတ်ရက်မှသာ ‘ကျော်’ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ခွင့်ရတာပါ။ ဖေဖေက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရန်ချိန်းထား သဖြင့် အပြင်သွားရန် ရေချိုးနေလေသည်။

“မောင်၊ ဟယ်!... ငါ ဒီလောက်ခေါ်နေတာ မထူးဘူး”

မောင်နှင့်အတူ... ၁၃၉

“အာဗြုကြီးနဲ့အော်ပြီး မောင်ထိုင်နေတာကို ကျော်မှ မမြင် တာကိုး”

“အဲဒါကြီး ချထားလိုက်စမ်းပါ”

“ပစ်ထားတာကြာပြီ ကျော်ရဲ့၊ ခုထိ လက်စသတ်ရသေးလို့ ပါ”

“ကြီးကြီးအိမ်က ခေါ်နေလို့၊ အဲဒါ လိုက်မလား လာမေး တာ”

အလို! ကြီးကြီးအိမ်တဲ့။ ဒါဖြင့် အဲဒီကိုရောက်ရင် ဟိုတစ် ယောက်ကို တွေ့ချင် တွေ့ရတော့မှာပေါ့။ ‘ကျော်’ စိတ်ဝင်စားနေပါ သည့် သူ့ကို ‘မောင်’ က ချောင်းကြည့်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လို့၊ မျက်နှာမှ စရာကြီးနော်။ မတွေ့ချင်တော့ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ‘မောင်’ ကို တွေ့ခဲ့ပါသည့် သူ့ညီဟိုကောင်လေးကိုပါလေ။

“ဟင့်အင်း၊ မလိုက်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကြီးကြီးက ကျွဲကောသီးခူးပြီမို့ လာယူပါလို့ ပြောလို့ပါ မောင်ရဲ့”

နှစ်သက်သည့်သစ်သီးမို့ တွေ့ဝေသွားမိပါ၏။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူနှင့် အရင်လို အမြဲတမ်းမတွေ့ရတော့သဖြင့် အတူတူသွားလာခွင့် က မရှိတော့ပါ။ ‘မောင်’ နေမကောင်းဖြစ်တိုင်း ဂရုစိုက်ပေးပါသည့်

၁၄၀ မေသန္တရီမောင်

‘ကျော်’ ကိုတော့ အားနာမိပါသည်။ အပြင်ကို ထွက်ဖို့က ဖေဖေ လွှတ်ပါ့မလားဟု အခုချိန်အထိ တွေးနေရလေ၏။ အလုပ်သွားအလုပ် ပြန်ရတိုင်း ‘မောင်’ က ဖေဖေကားဖြင့်သာ သွားနေကျမို့ အခုလို အပြင်ထွက်ဖို့က စိတ်မရဲသေးပါချေ။

“သမီးရေ... ခြောက်... ကျော်ရောက်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလေး။ မောင်ကို ကြီးကြီးအိမ်သွားမလားလို့ လာခေါ်တာပါ”

“ဒီနေ့ အန်တီလေးတို့ ဆီထမင်းထိုးစားကြတာ အများကြီးမို့ မမဒေစီကို ပေးမလားလို့ ပြောမလို့လေ။ ကျော်ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဟာ... ဆီထမင်းနဲ့ ငါးခြောက်ကြော်ဆို ကြီးကြီးက သိပ်ကြိုက်တာ အန်တီလေးရဲ့”

“စကားမကြောင်းနေပါနဲ့ သမီးကျော်ရယ်။ သမီးကို ခေါ်သွား မယ်ဆိုလည်း ခေါ်သွားပါ”

“တကယ်နော် လေးလေး”

ဖေဖေက လှေကားမှဆင်းလာရင်း ‘ကျော်’ ပြောနေတာကို ကြားသွားလေ၏။ ‘မောင်’ ဘာမှမပြောလိုက်ရပါဘဲ သွားခွင့်ရသွား သဖြင့် ‘ကျော်’ က ပြီးစေဖြင့် မျက်စပစ်ပြလေတော့သည်။ ဒေါက်တာ

မောင်နှင့်အတူ... ၁၄၁

ကိစ္စနှင့် အဆင်ပြေသလောက်ဖြစ်ကာတည်းက ‘မောင်’ အပေါ် ဖေဖေ သိပ်ကြီး မတင်းကျပ်တော့ပါ။

“ဒါဆို အန်တီလေး စတီးချိုင့်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်မယ်လေ။ မေဒေစီအတွက်က ပန်းကန်ပြားထဲ ပြင်ပေးလိုက်လို့ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“Ok တာပေါ့ အန်တီလေးရဲ့။ ကျော် ဘာပိုင်းကူပေးရမလဲ တင်”

“မလိုပါဘူးရှင်၊ သမီးက အဝတ်အစားလဲတော့လေ”

“မောင်ဘုန်းနဲ့ ဘယ်နေ့ date ထားလဲ မောင်”

“နောက်တစ်ပတ် sunday ပါ ဖေဖေ”

“အေး... အေး”

ဖေဖေ ကားပေါ်တက်သည်အထိ စောင့်ကာ လိုက်ပို့ပြီးမှ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ပါ၏။ ‘ကျော်’ က ‘မောင်’ ပန်းကို အနောက်မှကိုင် လျက် တွန်းရင်းလိုက်လာလေသည်။ အသက်ပိုကြီးလာတာတောင်မှ ‘ကျော်’ က ခုထိ ကလေးဆန်တုန်းပါပဲ။ ‘မောင်’ က ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်နေပြီမို့ ‘ကျော်’ တစ်ယောက် အတော်ပျင်းနေမှာပါလေ။

“ဘာမှလည်း မလုပ်တတ်ဘဲနဲ့များ ဖားနေပြန်ပါပြီ”

“ဟီဟီ! ... ဘာဖြစ်လဲ။ ကျော်က Talkie လေးနဲ့

၁၄၂ 'ငါ့ မမသဒ္ဓါမောင်

စားနေတာပဲဟာ”

“သိပါရင်”

“ကိုဘုန်းနဲ့ date တဲ့အဆင့်ထိ တိုးတက်နေပြီပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုတစ်လောကတည်းက တွေ့မယ်ဆိုပြီး ပြောထားဝ ခုထိ မတွေ့ရသေးတာ”

“မှန်း”

“ဟယ်!...ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရင်ခုန်လားလို့ စမ်းတာလေ”

“အံ့မယ်...သူ့ကိုယ်သူ ဆရာဝန်များမှတ်နေလားမသိဘူး”

“ဒီလောက်တော့ ကျော်လည်း နားလည်ပါတယ် မောင်ရာ။ အထင် မ small ပါနဲ့”

အခန်းထဲဝင်စဉ် ရင်ဘတ်ကို လှမ်း၍စမ်းလိုက်ပါသည်။ ‘ကျော်’ လက်ကိုဖယ်လိုက်မိလေ၏။ ‘ကျော်’ ထံမှ မျက်စောင်းတစ်ချက် ခဲ့လိုက်ခြင်းကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ ကြည့်စမ်း! မိန်းမ မဆန်သည့် ကောင်မလေးက ဒီလိုမျိုးလည်း ကြည့်တတ်ပါသလား။ ဒါဖြင့် ဒီအကြည့်နက်နက်လေးကို မြင်ရလျှင်ဖြင့် ‘ထူးသစ္စာဦး’ ဆိုသည့်သူက ရင်မခုန်ဘဲ နေပါတော့မလား။

မောင်နှင့်အတူ... ၁၄၃

“ဟိုဘက်လှည့်လေ”

“ဘာလဲ”

“မောင် အဝတ်လဲမလို့ပေါ့”

“ဒါများ ရှက်စရာလား”

“မသိဘူး၊ လှည့်ဆိုလှည့်”

“ဘာလဲကွာ၊ ကျော်က ကိုဘုန်းမှမဟုတ်တာ မောင်ရာ”

“အဲဒါဆို မောင် မလိုက်တော့ဘူးနော်”

“Ok! Ok! လှည့်ပြီ”

‘ကျော်’ ကျောပေးထားမှပင် ဗီဂိုဖွင့်၍ ဝတ်ရန်အဝတ်အစား ယူလိုက်ရပါ၏။ Blouse အင်္ကျီအဖြူနှင့် အောက်ခံအပြာနုလေးပေါ်မှာ နှင်းဆီဖြူအခက်လေးတွေပါသည့် လုံချည်ကို တွဲဝတ်လိုက်ပါသည်။ ဆံပင်ခေါက်တင်ထားတာကို ဖြည့်ချလိုက်ကာ ဘီးဖြင့်ရှင်းလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ သေးခွဲလေးပြီးကာ ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်းတည်း ကျစ်လိုက်ပါသည်။

“မောင်”

“အင်း”

“ကျော်မသိဘဲ ကိုဘုန်းနဲ့ phone ဆက်ဖြစ်သေးလား”

ဟော! စစ်မေးပြန်ပြီလား။ ပြောတော့ဖြင့် အစ်ကို့ပိုင်တာ

၁၄၄ မမသဒ္ဓါမောင်

ဆိုပြီး ပြောခဲ့တာပါ ‘ကျော်’ ရယ်။ ‘ဒေါက်တာပြည့်တုန်းလှ’ ကိုလည်း မလွှတ် ‘ကိုထူးသစ္စာဦး’ ကိုလည်း မလွှတ်ပါဘဲ လှေနှံနှစ်ဖက်နင်းချင် သလိုတော့ မပြုမူချင်ပါနဲ့လား။ ယောက်ျားဆန်ပြီး ‘မောင့်’ ကို ချစ်ခဲ့ပါသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းကြောင့် ရင်ထဲမှာ မနာပါရစေခဲ့လား ‘ကျော်’ ရ

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဒါလေးတောင် မေးလို့မရဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် ဖျားတုန်းက ကျော်လာခဲ့တယ်လေ”

“အင်းလေ”

“အဲဒီတုန်းက တစ်ခါပဲပြောတာပါ”

“ဒါဖြင့် sunday မှာ date တာကရော”

“အဲဒါ သူ message ပို့လိုက်တာပါ။ သူ off ရက်တဲ့”

“ဒါပဲလား”

“မယုံရင် phone ဖွင့်ကြည့်ပေါ့ ကျော်ရဲ့။ မောင်မှ မညာ တတ်တာ။ မောင်နဲ့ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောချင်လို့ ဆိုပြီး ပို့ရုံပါ”

‘ကျော်’ က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။ ဘာလဲ၊ လူကို စစ် လား ဆေးလားနှင့် ‘ကျော်’ ပုံစံက မူမမှန်သည့်နယ်ပါ။ ‘မောင်’ က လည်း ဒေါက်တာကို မောင့်ရောဂါအခြေအနေအမှန်ကို ပွင့်ပွင့်

မောင်နှင့်အတူ... ၁၄၅

လင်းလင်း ဆွေးနွေးချင်၍ တွေ့ဖို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာပါပဲ။ အခုလို လူကို မယုံသင်္ကာဖြင့် ‘ကျော်’ မေးလိမ့်မည်ဟု မထင်ထားမိပါ။ ဖွင့်လင်းပါသည်ဆိုသည့် ‘အေမီကျော်’ က ဒီနောက်ပိုင်း လျှို့ဝှက် တတ်လာသလိုပါပဲ။

“ကျော်ကရော”

“ဘာလဲ”

“ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ အခြေအနေကို မေးတာလေ”

ပန်းသာတွန့်ပြလေ၏။ သူ့အလှည့်ကျ မပြောချင်ပုံပါပဲလား။

ဘယ်လိုလဲ ‘ကျော်’။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူတူကြီးပြင်းလာခဲ့ပြီး အရွယ်ရောက်ချိန်အထိ မခွဲအတူရှိခဲ့ပါလျက် အိမ်ထောင်ပြုဖို့အချိန် ရောက်ခါမှပဲ စိတ်ခုစရာတွေ ရှိလာပြီလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘယ်လိုများ ခံစားရလာလို့ပါလဲ။ တကယ်ဆို အိမ်ထောင်မပြုစေချင်သေးလျှင် လည်း အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောသင့်တာပေါ့နော်။ အခုတော့ ဖြင့် ထိုသို့ မဟုတ်ပါဘဲ ‘မောင့်’ ကို စိတ်မကြည်လင်သလိုမျိုးပုံစံဖြင့် ပြောရတယ်လို့။

“ကျော်”

“အင်း”

“မောင့်အပေါ် စိတ်ခုနေသလား”

၁၄၆ မမသန္တရီမောင်

“ဟာ မဆိုင်ဘဲနဲ့”

“သိဘူးလေ၊ ဒေါက်တာ... အခြေအနေကို သိချင်နေလို့ မေးတာလားလို့ပါ။ တကယ်ဆို ကျော်နဲ့သူကမှ မောင့်ထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးတာ မဟုတ်လား”

“အကြောင်းမဲ့တော့ ငါ့ဆီ သူ phone မဆက်ပါဘူး မောင် ရယ်”

“အင်းလေ ... သူလည်း အလုပ်များနေတာကိုး”

“အလုပ်မှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်၊ လျှောက်လွှာလာတင်သမျှ လူတွေကို စစ်ပြီး လိုအပ်တဲ့နေရာတွေကို ရွေးပို့ရုံပဲဟာ။ အမြဲတမ်း အလုပ်မရှုပ်ပါဘူး။ မောင် နားမလည်တာမျိုးရှိရင် senior တွေကို သွားမေးရုံပဲ”

“အင်းပေါ့ ... နင်က ရာထူးကြီးကြီးနဲ့ အလုပ်ဝင်ရတာကိုး”

အလို! ဒါကရော ဘာသဘောမျိုးပါလိမ့်။ ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ ခဏတာအဖြစ် ဝင်လုပ်နေတာမှန်း သိသိကြီးနှင့် ဇီလိုမျိုးပြောရပါ သလား။ အရင်လို ဖေးမကူညီတာမျိုး မပြတော့ပါဘဲ မနာလိုဝန်တို သည်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေလေပြီ။ ဘယ်လိုလဲ ‘ကျော်’။ ပြောတော့ဖြင့် ချစ်တယ်ဆိုပြီး လက်တွေ့ပြသနေသည်က ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်းပါပဲ။

“လိုက်ပါလို့တော့ လူရှေ့ သူရှေ့မှာ လာခေါ်နေပြီး ကွယ်ရာမှာ

မောင်နှင့်အတူ... ၁၄၇

‘မောင်’ ကို မကြည်မလင်နှင့် ပြောသင့်ပါသလား။ ဒါမှမဟုတ် ‘မောင်’ စိတ်ထင်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေမည်။ ‘ကျော်’ မှာ ဘာစိတ်ညစ်စရာ များ ရှိနေပါသလဲ။ ‘မောင်’ လိုပင် အိမ်မှာ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်သည့် ‘ကျော်’ က စိတ်ညစ်ညူးစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိနိုင်တာ လေ။

“ကျော်”

“ပြီးပြီလား”

“အင်း ... ဘာစိတ်ညစ်စရာများ ရှိလို့လဲ”

“ဘယ်လို”

“ကျော်ပုံစံက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေလားလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“မတွေ့ဖြစ်တာကြာတာနဲ့ အမြင်တွေ ပြောင်းနေပါရောလား မောင်။ ကျော်က ဘာများ ပြောင်းလဲနေလို့လဲ”

ရော်! ... ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန်ပါပဲလား။ စမေးလို့ ‘မောင်’ က ပြန်မေးရုံပါ။ ဘယ်လိုလဲ။ လူလွတ်ဘဝမှာ ချစ်ခင်တတ်ပါသည့် သူငယ်ချင်းတွေက အိမ်ထောင်ကျတော့မည့်ကိစ္စဖြစ်တာနှင့် သွေးကွဲ ကြပြီလား။ အံ့သြရပါ ‘ကျော်’ ရယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ပြီးရင်လည်း သွားကြမယ်လေ”

၁၇၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“အင်းပါ”

မပြောချင်မှန်းသိ၍ မျိုသိပ်လိုက်ရလေ၏။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မဝေးမကွယ်ဖြင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောခဲ့ပါသည်။ အခြေ အနေက ပြောင်းလဲချေပြီ။ ‘မောင်’ အပေါ် ပြိုင်ဘက်ဟုများ သဘောထားလေသလား။ ခုချိန်အထိ ဖေဖေစကားကိုသာ နားခံခဲ့တာမို့ ဒီကိစ္စကို ‘မောင်’ မငြင်းဆန်နိုင်တာ ‘ကျော်’ အသိပါ။ အိမ်ထောင်မကျစေချင်သေးလျှင်လည်း ဦးဦးကတစ်ဆင့် နားချပေးနိုင်တာ အမှန်ပါလေ။ အခုတော့ဖြင့် ရင်ထင်မှချပြီး ဘယ်အချိန်ထိ မရှင်းလင်းဘဲ နေရမှာပါလိမ့်နော်။ စိတ်ညစ်ပါရဲ့။

“ဟော!... ဆင်းလာကြပြီလား။ ဒီချိုင့်ကို ယူသွားလိုက်နော် သမီး။ မမဒေစီကို အန်တီလေးပဲ လှမ်းပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်!”

‘ကျော်’ က အန်တီလေးပေးလိုက်ပါသည်။ steel ချိုင့်နှစ်ဆင့်ကို လှမ်းယူလိုက်လေ၏။ အိမ်မှထွက်ကာ လမ်းသွယ်ထဲမှ တစ်ဆင့် လမ်းထိပ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြစဉ် နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဖြစ်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေဖြစ်ကြလေသည်။ အတွေးတွေလွန်နေတာများလား။ တကယ်ဆို ‘ကျော်’ က ‘မောင်’ လောက် တွေးတောစရာမှ မရှိတာလေ။

မောင်နှင့်အတူ... ၁၇၉

ရင်မောလာရသဖြင့် သက်ပြင်းကို ကျိတ်မှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ဒီလိုမျိုး အေးတိအေးစက်ပုံစံမျိုးနှင့်တော့ ရှေ့မဆက်ချင်ပါ။ ‘ကျော်’ ကို ဤသို့ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်ခဲ့မိပါချေ။ ‘မောင်’ နည်းနည်းလေးပြောသည်နှင့် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပြောတတ်စေရန် ‘ကျော်’ ကို ဘယ်အရာကများ သင်ပေးလိုက်ပါသနည်း။ ရင်မောရပါ ‘ကျော်’ ရယ်။



အခန်း (၁၃)

Bus ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်မိလေ၏။ အလုပ်တွေက ဤမျှ ရှားပါးရပါသလား။ သူရထားပါသည့် Diploma က Electrical power မှီ သင့်တော်သည့်နေရာနှင့် လွယ်လင့်တကူ မရတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ရင်း ပြန်ခဲ့ရပါ၏။

“ကလင်! ကလင်!”

စက်ဘီး bell သံကြောင့် လမ်းဘေးသို့ ရွှေ့ရင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့မိ၏။ စက်ဘီးက သူ့ဘေးမှ ဆက်မောင်းမသွားပါဘဲ ရပ်

မောင်နှင့်အတူ... ၁၅၁

သွားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါသည့် ချာတိတ်မလေးက သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်လေ၏။ အလို! ကြီးကြီးဌေးဈေးတူမ ‘အေမီကျော်’ ဖြစ်နေပါရောလား။

“ကိုဦး”

“ဪ... အေမီ... တစ်ယောက်တည်းလဲလား”

“ဘယ်နှယောက်မြင်ရလို့လဲ”

“ကြီးမေဆီ လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုဦး ဘယ်ကပြန်လာတာလဲဟင်”

“ဪ... ဒီလိုပဲ၊ အလုပ်ခေါ်စာရှိသမျှ လျှောက်လွှာလိုက်တင်နေရတာပေါ့”

“ဟင်! ... ခုထိ မရသေးဘူးလား”

“ရှိတဲ့အလုပ်တွေက ကိုယ်နဲ့ အံ့မဝင်ဘူးလေ”

“ကြီးကြီးက ဒီနေ့ ခြံထဲမှာ ကျွဲကောသီးတွေခူးလို့ လိုက်ခေါ်ခေါ်နေတာနဲ့ အပြင်ရောက်နေတာ။ ကိုဦးလည်း လိုက်ယူလေ”

“အားနာစရာကြီး”

“ဘာအားနာစရာလိုလဲ။ တခြားမှာရောင်းပေးမယ့် ကိုယ့်လင်းထဲက အိမ်တွေတော့ လက်ဆောင်ပေးနေကျပဲဟာ၊ လာ လိုက်ခဲ့ပါ”

လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲခေါ်နေလေပြီ။ လမ်းမထက် သင့်
တော်၏ မသင့်တော်၏ မတွေးတတ်ပါလား။ ယောက်ျားဆန်သည်
ကောင်မလေးမို့ ပြောရလည်ခက်ပါ၏။ ကြီးကြီးနှင့်လည်း သူတို့
မိသားစုက မကင်းသဖြင့် ဒီကလေးမက တရင်းတနီး ရှိနေတာပါ။
ကိုယ်က ညီမလေးလို သဘောထားရိုးပေမယ့် သူမ ဤသို့ လက်ဖွန်း
တတီး ပြုမူဟန်က ပတ်ဝန်းကျင် အထင်လွှဲစရာပါလေ။

“နောက်မှလာမယ်လေ၊ အကျီဝင်လဲပြီးတော့”

“ဒီပုံစံလိုက်ရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။ အမြဲတမ်း အိမ်နေပုံနဲ့ပဲ
တွေ့နေရတာ။ အခု ဘယ်လောက်ခန့်သလဲ ကြည့်!”

ရော်! အပြောရဲလွန်းလှချည်လား။ သူ့ကိုလည်း ခြေဆုံး
ခေါင်းဖျား စုန်ဆန်ကြည့်လိုက်သည်မို့ နေရခက်သွားရလေ၏။ မိန်း
ကလေးဖြစ်ပြီး အကြည့်ရဲရဲပါသလား။ သူ့လို ယောက်ျားလေးတောင်မှ
မိန်းကလေးတွေကို ဒီလို ခပ်ရဲရဲ အကြည့်မျိုးဖြင့် မကြည့်တတ်ပါ
လေ။ ဒီကောင်မလေးက ဘယ်လိုပါလိမ့်နော်။

“အေမိကလည်းလေ ... အဲဒီလိုမပြောရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ တခြားသူစိမ်းဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်
မလဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျော်က ကိုဦးမို့လို့ တရင်းတနီးပြောမိတာ
ပါ။ ဘာလဲ မကြိုက်ဘူးလား”

ကဲ! ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါဘူး။ အလိုလိုက်ခံထားရသည့်
သူဌေးသမီးမို့ ပြောရခက်တာထင်ပါရဲ့။ ဒီအရွယ်မှ နားမလည်ရင်
ဘယ်အရွယ်မှ နားလည်မှာပါလိမ့်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုကဖြင့် ယောက်ျား
လေးဖြစ်တာတောင်မှ ဒီလို နှုတ်ခဲလက်ရဲမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မလုပ်ဝံ့
ခဲ့ပါလေ သူ့ညီမသာ ဖြစ်နေရင်တော့ နားရင်းအုပ်လိုက်မိမှာအမှန်ပါ။
ခက်တာကဖြင့် သူစိမ်းတွေဖြစ်နေတာပါပဲ။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီမျိုးခန့်တယ်တို့၊ ဘာညာတို့က လူရှေ့
သူရှေ့ ပြောရတာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာပါ”

“အို! ကွယ်ရာပဲပြောပြော၊ ရှေ့မှာပဲပြောပြော ဒီစကားပဲဟာ
ကိုဦးရဲ့။ ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ မပြောရဘူးလား။ ကျော်ပြောပြီးပြီ
လေ။ ကိုဦးမို့လို့ ပြောတာပါလို့”

ပြောနေလျက် ပိုဆိုးလေတော့၏။ လက်မောင်းကို ကိုင်ထား
ရာမှ လက်ရင်းဖြင့် တွယ်ဖက်သည့်ဟန်မျိုး လုပ်လာသလို လေသံက
ပါ အနည်းငယ် ချဲ့နဲ့လာသည့်နှယ်ပါ။ အစက ယောက်ျားဆန်သည့်
လေသံမာမာဖြင့် ပြောတတ်ပါသည့် ကောင်မလေးက အခုမှ ဘာ
အမျိုးတွေ ပြောင်းလာရတာပါလိမ့်။ သူ လုံးဝ နားမလည်တော့ပါလေ။

၁၅၄ မေသုခီဆောင်

“အေမီ”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကလေးလို့ ထင်နေတုန်းပဲလား”

“မထင်ပေါင်း၊ ကျော် အရွယ်ရောက်နေပြီမှန်း သိပါ”

“ဒါဆိုရင် မပြောလည်း သိသင့်တဲ့အရွယ် ဖြစ်ရမှာပေါ့ အေမီ။ ကိုယ်လို သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ဒီလိုမျိုး လက်ပွန်းတတ်၊ မနေပါနဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့မျက်လုံးတွေကြောင့် အေမီ သိက္ခာကျမှာ စိုးလို့ပါ”

ကြည့်စမ်း!... ဒါက ဘာသဘောပါလဲ။ ‘ကျော်’ ဘက်က ဒီထက်ပိုရင်းနှီးပြီး သံယောဇဉ်ပိုရှိကြောင်း အကောင်လိုက်ပြနေတာတောင်မှ အရိပ်မထင်ရတယ်လို့ ခပ်အေးအေးကြီးနေတတ်ပါသည့် ရေခဲတုံးကြီးကို အရည်ပျော်ကျလာအောင် မည်သို့လုပ်ရပါမည်နည်း။

“ကိုဦးက ကျော်ကို သူစိမ်းလို့ပဲ မြင်နေသလားဟင်”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ကိုယ်က”

“ကျော်ကဖြင့် ခင်လိုက်ရတာ။ အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေမရှိလို့ ကိုဦးနဲ့ညီတွေကို သိပ်ရင်းနှီးပြီး သံယောဇဉ်ပိုရတဲ့သူပါ။ ကိုဦးက အဲဒီလိုတောင်မှ ကျော်ကို ပြန်မပေးနိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ရပါတယ်၊

မောင်နှင့်အတူ... ၁၅၅

ကျော်က အလိုက်မသိတတ်လို့ပဲ ထင်ပါရဲ့”

“ကိုယ် အဲဒီလိုသဘောနဲ့ ပြောတာမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး အေမီ”

“မဟုတ်ရင် ဘာသဘောလဲ။ ကျော်က ကိုဦး အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင်ရအောင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး နံချာစုတ်ပြတ်နေလို့လား”

“ဘာရယ်”

နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲထွက်သွားပါသည့် စကားလုံးတို့ကို မဖမ်းမိလိုက်ပါချေ။ ရဲရဲနီသွားပါသည့် သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲတော့ဘဲ မျက်ရည်ဝဲလာရတာပါ။ တမင် မရည်ရွယ်ပါဘူး။ စိတ်ထဲမခံချင်ဖြစ်လာပြီး ပြောလိုက်ပါသည့် စကားလုံးတို့က သူတစ်ပါး၏ အားနည်းချက်ဖြစ်နေရတယ်လို့။ Sorry ကိုဦးရယ်၊ ကျော်က ကျော်က ကိုဦးနဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး နီးကပ်စေချင်လို့ပါလေ။

“ကိုဦး”

“ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး အေမီ”

“ကျော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျော်က တမင်ရည်ရွယ်ပြီး”

“ဆင်းရဲတယ်၊ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ရှေးဘဝက ပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းကျိုးကုသိုလ်ကြောင့် ပြန်ခံစားရတဲ့ ရလဒ်တစ်ခုပါ။ လူတိုင်းမှာ

၁၅၆ မေသန္တရီမောင်

ကံအကျိုးပေးခြင်းတော့ ဘယ်တုန်းပဲမလဲ အေမီရယ်”

“Sorry ဝါ”

“အေမီက နှုတ်နဲ့ လွှတ်ခနဲပြောလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် တစ်ဖက်သားရဲ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာကို ဘယ်သိဘယ်မြင်ပါ့မလဲ”

“ကိုဦး”

“အေမီတို့လို လူတန်းစားက ခြေဆေးရင်တောင် ရွှံ့ရေကို ရွံတတ်ပြီး ရေကြည်လေးနဲ့သာ ဆေးချင်ကြတာ။ ဒီတော့ ကိုယ်တို့လို လူတန်းစားကို မပေါင်သင့်ဘူးထင်ရင်လည်း မမြင်ယောင်သာ ဆောင်လိုက်ပါ။ ကိုယ် နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကိုဦး ကိုဦး”

နောက်မှလှမ်းခေါ်သော်ငြား လှည့်မကြည့်တော့ပါလေ။ သူတို့ခွဲရေ့ရောက်နေပြီမို့ ခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ရင်ထဲမှာ အတော်လေးကို မကောင်းဖြစ်မိရတာပါ။ ‘အေမီကျော်’ ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက မကြာခဏ တွေ့ခဲ့ရတာမို့ စိတ်ထားဖြူစင်သည့် ညီမလေးဟု သဘောထားခဲ့သော်ငြား အခုလို လူတစ်ဖက်သားကို လက်ညှိုးညွှန်တတ်လိမ့် မည်ဟုတော့ မထင်ခဲ့ပါချေ။

မျက်ရည်ဝဲလာတာကို အမြန် မျက်တောင်ခတ်၍ ထိန်းလိုက်ရ

မောင်နှင့်အတူ... ၁၅၇

ပါ၏။ ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် ‘မောင်’ ကို မတွေ့စေချင်ပါ။ ‘မောင်’က ‘ကိုဘုန်း’ နှင့် အဆင်ပြေတော့မှာမို့ ရင်ထဲမှာ မနာလိုသလိုမျိုး စိတ်က ဖြစ်ခဲ့ရတာလေ။ တကယ်ဆို ကျန်းမာရေး ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေပါသည့် ‘ကျော်’ နဲ့တော့ ချိတ်ပေးသင့်တာမဟုတ်ပါလား။ ‘ကျော်’ တို့ထက် ‘မောင်’ ဖေဖေက အပုံကြီးချင်းသာသလို အိမ်ထောင်ကျသည် နှင့် အမွေတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးရမှာတဲ့။ အဘယ်မျှ မခံချင်စရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

နေရာတကာ အဖေဖြစ်သူနှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူကိုသာ အားကိုးပြီး မှီခိုနေရပါသည့် ‘မောင်’ က တကယ့်ကို စိတ်ရင်းဖြူလွန်းပြီး ယဉ်ယဉ်လေးချောသူပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ‘မောင်’ နှင့် ယဉ်တွဲရပ်တိုင်း စံပယ်ပွင့်လေးနွယ် ထင်းခနဲ မြင်သာပါသည့် ‘မောင်’ ကို ဖင် လူတွေ ငေးကြည့်စမြဲမို့ ‘မောင်’ နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ အပြုအမူ အပြောအဆို အနေအထိုင် style ကို ‘ကျော်’ စိတ်ကြိုက်ပြောင်ဆဲ မိတာပါပဲ။

အရွယ်ရောက်လာလေ ပိုပိုပြီး ဝင်းပလာလေဖြစ်သည့် ‘မောင်’ ကို လေးလေးက မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံစေဘဲ တစ်ပင်တိုင် မင်းသမီးလေးနွယ် အုပ်ချုပ်စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ အစားအသောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဝတ်အစားပဲဖြစ်ဖြစ် ‘ကျော်’

၁၅၈ မေသဒ္ဓါမောင်

ထက် ပိုကရုစိုက်ခံရသလို တန်ဖိုးကြီး အာဟာရဖြစ်သည်တို့ကိုသာ သုံးစွဲစားသောက်ခဲ့ရတာလေ။

‘ကျော်’ လည်း ထိုက်သင့်သလောက် အလိုလိုက်ခံရပေမယ့် ‘မောင့်’ ကို ချစ်သည့် ‘ဦးဦးမိုးမြင့်’ လို ငိုထားမတတ် မေတ္တာမျိုးတော့ မရခဲ့ပါချေ။ ‘မောင်’ ကတော့ သူ့ကို ချစ်ချယ်လွန်းသည်ဟု ယူဆ ကောင်းယူဆနိုင်ပေမယ့် တကယ်ဆို ကလပ်ပေါ်တင်ထားသည့် ပတ္တ မြားလေးနယ် တန်ဖိုးထား ယူယကြတာမျိုး မဟုတ်ပါလား။

ငါမနာလိုဘူး ‘မောင်’။ နင်နဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ပေမယ့် နင့်ရဲ့အလင်းရောင်ကြောင့် ငါက အချိန်တစ်ခုအဖြစ် ရောက်ခဲ့ရတာ လေ။ ကျောင်းသွားတိုင်းမှာ ‘မောင့်’ကို ဂရုစိုက်လိုက်နော်” ဟု မေမေ တို့ မှာကြတိုင်း သမီးချင်းအတူတူမှာ ‘ကျော်’ က ဂရုအစိုက်ခံရသည့် အပယ်ခံကလေးနှင့် တူနေသည့်နယ်ပါပဲ။

မိဘတွေက ‘ကျော်’ အပေါ်ချစ်ကြတာ မှန်ပေမယ့် မိဘဆို လေးဖြစ်ခဲ့ပါသည့် ‘မောင်’ ရောဂါသည်လေးဖြစ်ပြီး အားငယ်တတ်ပါ သည့် ‘မောင့်’ အပေါ်ကိုသာ ကရုဏာသက်ပြီး ပိုချစ်သည့်နယ် မြင်နေရတာပါလေ။ အဖေဖြစ်သူရော အဒေါ်ပါ ရှိပါလျက် မလှ လောက်ဘူးလား။ ဆေးကုပေးနေသည့် ဖေဖေပင်မက မေမေကပါ ‘မောင့်’ အပေါ် သံယောဇဉ်ပိုပြီး ချစ်ရတယ်လို့။

မောင်နှင့်အတူ... ၁၅၉

ဟိုးအရင်ချိန်တွေက ဤသို့ ဝန်တိုမှုမျိုး မဖြစ်ခဲ့ပါသည် ‘ကျော်’ က အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ယခုလို ဖြစ်လာရပါသလဲ။ အပြင်ကို လွတ်လပ်စွာ ထွက်ခွင့်မျိုးနှင့် သူစိမ်းယောက်ျားတွေကို လွတ်လပ်စွာ ခင်မင်ခွင့်ရခဲ့ပါလျက် ‘မောင်’ နှင့် ပတ်သက်လာသည့် ‘ကိုဘုန်း’ လို ‘ကျော်’ နှင့်ခင်မင်နေပါသည့် ‘ကိုဦး’ လိုလူတွေနှင့် ‘မောင့်’ ကို မရင်းနှီးစေချင်ပါ။

အချစ်တွေ စုပြုံရထားပါသည့် ‘မောင့်’ ကိုမှ နောက်ထပ် ချစ်ခြင်းတွေ ထပ်ရောက်စေရမှာလား။ လောကကြီးက ဤမျှ မမျှမတ မလုပ်သင့်ပါလေ။ ‘ကိုဘုန်း’ လို လူထဲမှာ တန်းတူဆရာဝန်မတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေပြီး နာမည်တစ်ခုရထားပါလျက် ‘မောင့်’ လို ဖြူဖပ် ဖြူရော်ရောဂါသည် မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားပြီး လက်ထပ်နိုင်ပါ့ မလား။

ခုချိန်အထိ အဖြူမှန်း၊ အမည်းမှန်း သဲသဲကွဲကွဲ မသိပါဘဲ တွေဝေနေပါသည့် ‘မောင့်’ ကြောင့် ရင်တမမ ဖြစ်နေရတာပါ။ ဒီကို မကြခဏ ခေါ်လာတတ်ပေမယ့် ကြီးကြီးမကြီးက အုတ်တံတိုင်းမြင့် သလို အနီးဝန်းကျင်နှင့်လည်း ဝင်ထွက်ပတ်သက်မှု မရှိသဖြင့် ဘယ်သူ့ စိမ်းနှင့်မှ ‘မောင်’ ခင်ခွင့်မရှိခဲ့ပါလေ။

‘ကိုဘုန်း’ နှင့် မငြိတငြိဖြစ်နေပါသည့် ‘မောင်’ အပေါ်

၁၆၀ နေ့ မေသဒ္ဓါမောင်

အနီငယ်ချစ်စိတ် ဉာဉ်ဆိုးလေးက ‘ကျော်’ ထံမှာ မဆိုစလောက်လေး ထွက်လာသလိုပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ‘မောင့်’ ရှေ့မှာ ‘ကိုဦး’ လက်ကို ဆွဲပြီး ခေါ်လာပြချင်လို့ ပြုမူခဲ့ပေမယ့် ကျွဲလိုက်မိပါသည့် နှုတ်ကြောင့် အစီအစဉ် ပျက်ခဲ့ရလေပြီ။

“ နဲ့လူလေ” ဆိုပြီး ‘မောင့်’ မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းသွားသည် အထိ အံ့သြသွားရလေအောင်ပြောမည့် စိတ်ကူးက လေထဲမှာပင် ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်ဟု မထင်ထားခဲ့မိပါလေ။ ‘ကျော်’ အတွက် ကံကောင်းခြင်းက ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာတဲ့လဲ။ ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်မွန်းကျပ်နေသည့် ခံစားချက်ကို ဘယ်လိုဖြေသိမ့်ရပါမလဲ ‘ကိုဦး’ ရယ်။

စက်ဘီးကို ကြီးကြီး အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ခြံထဲ ဝှေ့ဝှေ့ ကြည့်စဉ် ‘မောင့်’ ကို မတွေ့ရပါ။ တိုက်ထဲမှာ ရှိနေမည်အထင်ဖြင့် ဝင်ခဲ့စဉ် အိမ်ထဲမှာလည်း အရိပ်သော်မျှ မမြင်ရပါလေ။ ဘယ်များ ရောက်နေလဲ။ Toilet က lock မချထားသဖြင့် အံ့သြသွားရသည်က ‘ကျော်’ ပင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

“ကြီးမေ ... မောင်ရော ဘယ်မှာလဲ”

“ပျောက်တာနဲ့ရှာပြီ။ သမီး ကြာနေတာနဲ့ပဲ မောင့်ကို ဟို ဘက်ခြံ သစ်သီးသွားဖို့ခိုင်းလိုက်တယ်။ မလေးတို့အိမ်လေ”

မောင်နှင့်အတူ... ၁၆၁

“ဟင်!”

ရင်ထဲကို ဒုတ်ခနဲ စူးစိုက်ဝင်သွားသည့်မြားတံနှယ်ပါပဲ။

“မောင်” က ကိုဦးတို့ အိမ်ကိုသွားတာတဲ့လေ။



အခန်း (၁၄)

‘ကျော်’ တစ်ယောက်အပြင်သို့ ထွက်သွားသဖြင့် အလုပ်သမားတွေနှင့်အတူ ကြီးမေနှင့် ‘မောင်’ သာ ကျန်ခဲ့ပါ၏။ လုပ်အားပေးတွေကို ကောက်ညင်းပေါင်းနှင့် ငါးခြောက်ကြော် ကျွေးသဖြင့် ‘မောင်’ ပဲ ပိုင်းကူပေးရလေသည်။ အုန်းသီးခူးတာ၊ ခွဲတာကို ယောက်ျားလေးတွေ လုပ်ပေး၍သာ တော်ပါသေး၏။ ခြစ်တာကိုတော့ မောင်ပင် လုပ်ပေး၍သာ တော်ပါသေး၏။ ခြစ်တာကိုတော့ မောင်ပင် လုပ်ပေးရပါသည်။

“မောင်မြင့်တို့ပြန်ရင် အသီးတွေ သယ်သွားကြဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး”

“ကလေးတွေဖို့ ကောက်ညင်းပေါင်းတွေ ထည့်သွားပေးလိုက်ဦး။ ဒီမှာ အများကြီးပေါင်းထားတာ”

ကြီးမေက ‘မောင်’ တို့အိမ်မှ ယူလာပေးပါသည့် ဆီထမင်းတို စားရင်း ရေနွေးကြမ်းသောက်ကာ နှုတ်မှလည်း တရစပ်ပြောနေလေ၏။ အန်တီလေးက ပုစွန်ခြောက် မညက်တညက်လေး ထောင်းတာနှင့် ကြက်သွန်နီပါးပါးလှီးကြော်ထားတာကို ဆီထမင်းထဲ ဖြူးစားရန် ထည့်ပေးလိုက်သဖြင့် အံတော်မွှေးနေပါသည်။ ကြီးမေလည်း အရသာ အတော်တွေ့မည် ထင်ပါ၏။

“သမီးလေး”

“ရှင် ကြီးမေ”

“အလုပ်သမားတွေအတွက် ထည့်ပေးပါဦးကွယ်။ ဟိုပေါက်ကျော်မက သွားပြီဆို ပေါ်မလာတော့ဘူး။ ခြေထောက်မွေပါတဲ့ဟာလေး”

ကြီးမေပြောလည်း ပြောချင်စရာပါ။ သစ်သီးသွားပို့တာက လမ်းထဲတင်မို့ ‘မောင့်’ ကို မလိုက်စေဘဲ ထွက်သွားတာ အတော်ကြာနေပါပြီ။ Plastic ဘူးတွေထဲသို့ ပေါင်းအိုးထဲမှ ကောက်ညင်းပေါင်းကို အရင်ဆုံး ခပ်ထည့်ကာ ဘေးမှာ နှမ်းထောင်းနှင့် အုန်းသီးခြစ်ထား

၁၆၄ မမသမ္ဘိမောင်

တာကို သပ်သပ်စီ ပုံထည့်ပေးပါ၏။ ပြီးမှ ငါးခြောက်ကြော်ကို တစ်ဖက် အခြမ်းမှာ စီထည့်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါဦးမယ် ကြီးကြီး”

“အေးကွယ်၊ ငါတို့တို့ကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ကြီးကြီးရယ်။ သွားမယ်နော် ညီမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခြံထဲမှ အလုပ်သမားတွေ အလျှိုလျှိုထွက်သွားကြပေမယ့် ‘ကျော်’ ကဖြင့် အရိပ်တောင်မျှ မမြင်ရပါ။ ဘယ်အိမ်ရောက်နေလို့ လေများနေပါသလဲ။ ‘မောင်’ က အိမ်ထဲမှာ အမြဲနေရသလို နေတတ်ပြီး ‘ကျော်’ ကဖြင့် အပြင်ထွက်ရမှ ပျော်သလိုပါလေ။ မနက်စရောက်ကတည်းက ထွက်သွားတာ (၁၀) နာရီကျော်တဲ့အထိ ပြန်မလာသေးပါလား။

“သမီးမောင်”

“ရှင် ကြီးမေ”

“မလေးတို့အိမ်ကိုလည်း ပို့ပေးပါဦးကွယ်။ သူတို့မိသားစုက အရေးအကြောင်းဆို ကြီးမေကို အမြဲကူညီပေးတာ”

“မလေး ဆိုတာ”

“ဟိုဘက်ခြံကလေး၊ သားလေးလည်း နှစ်ယောက်ရှိတယ်။

မောင်နှင့်ဇာတု... ၁၆၅

ဦးတင်ထူးနဲ့ မလေးသစ္စာတဲ့။ ကလေးနှစ်ယောက် သိပ်လိမ္မာတာ သွားပို့ပေးနော် သမီး။ ကောက်ညင်းကပူတုန်းပဲ စားလို့ကောင်းတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ”

လူကြီးဆိုင်းမှတော့ ဟုတ်ကဲ့ပြောရတော့လေ၏။ Steel ချိုင့်တစ်ဖက် သစ်သီးခြင်းတစ်ဖက်ဆွဲကာ တစ်ဖက်ခြံသို့ အိမ်ဘေးတံခါးဖွင့်ကာ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ စက်ချုပ်သံသာကြားနေရသဖြင့် သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး မရှိမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ တော်ပါသေးရဲ့။ နို့ပို့ ‘မောင်’ မျက်နှာပူရမှာ မဟုတ်လား။

“အန်တီ”

“ဪ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ သမီး”

“ကြီးမေ ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါရှင်”

“မမကြည်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အလေးကြီးပဲကွယ်။ နောက်မှ သားကိုခေါ်ပေးလိုက်ရောပေါ့။ သမီးကို အားနာစရာ”

“ကောက်ညင်းပေါင်း ပူတုန်းလေး စားစေချင်လို့ပါဟဲ့ အန်တီ”

“အိမ်ပေါ်တက်လေ သမီးရဲ့ လာပါ”

၁၆၉ မမသဒ္ဓါမောင်

လောကားသုံးဆင့်ရှေ့မှာရပ်ရင်း စကားပြောနေပါသည်။
‘မောင့်’ ကို အိမ်ပေါ်သို့ အတင်းခေါ်နေလေပြီ။ လက်ထဲမှ လေးပင်
သည့် ခြင်းတောင်းကို အရင်ယူလိုက်သဖြင့် ချိုင့်လှယ်ရမှာကို စောင့်
ရမှာမို့ အိမ်လေးပေါ်သို့ တက်လိုက်ရပါသည်။ ဝရန်တာ အသေးလေး
မှာ ဖိနပ်ချွတ်ခဲ့ပြီး ပြောင်ချောနေပါသည့် လျှာထိုးကြမ်းခင်းထက်
ခြေချလိုက်မိစဉ် ရင်ထဲ အေးမြသွားရလေ၏။

တံခါးပေါက်ခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် ပြတင်းပေါက်အတော်များ
သဖြင့် အိမ်လေးက လေဝင်လေထွက် အတော်ကောင်းလေသည်။
ညှော်ခန်းမှာ မည်သည့်အဖိုးတန်ပစ္စည်းမှ မရှိပါဘဲ ဗီဒီယိုအကြီးတစ်လုံး
အသေးတစ်လုံးနှင့် စားပွဲကုလားထိုင်တို့သာ ရှိတာပါ။ စက်ချုပ်ခုံက
ပြတင်းပေါက်အနီးမှာရှိပြီး လက်ချုပ်ဘူးက နံရံဆေးမှ သေသေသပ်
သပ်လေး ရှိနေပါ၏။

အိမ်၏ ကျက်သရေဆောင်ဖြစ်ပါသည့် ဘုရားစင်မှာဖြင့်
ဇော်လုံးပန်းအိုးတို့က သုံးအိုးအပြည့်ရှိကာ စံပယ်ကုံးတွေ ဖွေးနေ
အောင် ချိတ်ထားသည်က ညှော်ခန်းတွင်း ဖွေးယုံနေလေသည်။ အန်တီ
က အိမ်ထဲဝင်သွားသဖြင့် သစ်သားဆက်တီခုံမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်မိ
၏။ ဖျာထက်ပုံထားပါသည့် ချုပ်ထည်တို့က လက်ချုပ်လိုက်စရာ
ကြယ်သီးတပ်စရာ တစ်ပုံတစ်ပင်ပါ။

မောင်နှင့်အတူ... ၁၆၉

လက်ချုပ်ဘူးထက်ရှိ ဘုတုံးမှာ တန်းလန်းရှိနေပါသည်
စိတ်စရာညှော်လေးတွေက ကြယ်သီးတပ်တို့ ထင်ပါရဲ့။ ဤမျှ အနု
စိတ်လုပ်ရပါသည့် အိမ်တွင်းမှုကို သူတို့ဒီခင်တစ်ယောက်တည်း လုပ်
နေရတာပါလား။ သားတွေက ဒါမျိုးကိုတော့ ကူညီပေးနိုင်မည် မထင်
ပါ။ ပင်ပန်းလိုက်တာနော်။

“ပျင်းနေပြီလား သမီးလေး။ လက်ဖက်နဲ့အဖန်ရှည်လေး
သုံးဆောင်ပါဦး”

“ဟင်... အားနာစရာကြီး အန်တီရယ်။ မောင်တို့ နေ့လယ်
စာ စားတော့မှာပါ”

“ထမင်းက ထမင်းပေါ့ သမီးရဲ့။ ထမင်းစားသွားမလား။
အန်တီ အာလူးအဝါချက်လေးချက်ထားတယ်ကွယ်”

“အို!... မဟုတ်တာ”

“နေခင်းဆို အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိသို့ အန်တီတစ်ယောက်
တည်း ထမင်းစားရတာကွယ်။ စားသွားပါလား သမီးရယ်။ အဖော်ရ
အောင်”

“စေတနာအပြည့်ဖြင့် ခေါ်နေပါသည် အန်တီကြောင့်
မျက်နှာပူအားနာသွားမိပါသည်။ မစားဘူးငြင်းပါက ဒီအိမ်မှ ထမင်း
ဟင်းကို စားချန်မတူမတန်ဟု ထင်သွားမှာလည်း စိုးပါ၏။ ဘာမှမပြော

၁၆၈ မေသဒ္ဓါမောင်

ရခင်မှာပင် လက်ဆွဲခေါ်နေသဖြင့် ပြန်ရန်ခက်လေပြီ။

“အန်တီရဲ့နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အိမ်နောက်ဖေးမှာပဲ စားရအောင်၊ လာလေ”

ရော်! ခက်တော့တာပါပဲ။ သိပ်ကြီး မရင်းနှီးပါဘဲ အိမ်ထဲ အထိ လိုက်ဝင်ရမှာတဲ့လား။ သူ့စိမ်းသူရဲ့အိမ်ထဲထိ ရောက်တာကို ဖေဖေသိလျှင်ဖြင့် ‘မောင်’ တော့ အဆုတ်ရတော့မှာ အမှန်ပါ။ သို့သော် စေတနာဖြင့် ဆွဲခေါ်နေပါသည် အန်တီနောက်သို့ လူက ပါလာခဲ့ရလေ သည်။

အိမ်ခန်းတွေက အေးနှစ်ဖက်စီမှာလိုက်ကာဖြင့် ကာထား သလို တံခါးလည်းချိပ်ပါ၏။ အခန်းနှစ်ခုစလုံးလည်းအလှူမူ နောက်ဖေး သို့ရောက်စဉ် မီးခန်းလေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးဖြစ်ပြီး သန့်ရှင်းနေတာ ပါလေ။ အဘယ်မျှ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ အိမ်သေးသေးလေးပါ လိမ့် ‘မောင်’ တို့အိမ်မှာလို ကောင်မလေးတွေ ဝင်ထွက်နေပြီး မျက်စိ ရှုပ်တာမျိုး မဖြစ်ပါဘဲ ရှင်းလင်းငြိမ်သက်နေပါသည် သိရိဂေဟာလေး ပါပဲ။

“ရှိတာလေးနဲ့ပေါ့နော်၊ ဗိုက်ဆာနေရင် ဘာနဲ့ပဲစားစား ဝင်ပါ တယ်။ သမီးက မမကြည်ရဲ့တူမလေးပဲလား”

“မောင်က ကျော်သူငယ်ချင်းပါ အန်တီ”

မောင်နှင့်အတူ... ၁၆၉

“ကျော်... ခြောက်... သမီးအေမီကို ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

စားခွဲဝိုင်းသေးသေးလေးကို ကြမ်းပြင်ထက်ခင်းကာ ပြင် လိုက်ပါသည် ထမင်းဝိုင်းက ခပ်မြန်မြန်ပါပဲ။ ထမင်းခပ်နွေးနွေးနှင့် ပြင်ထားပေးပါသည် ထမင်းဝိုင်းက အရောင်လေးတွေနှင့်ပါ။ ပဲတောင့် ရှည်ကို ခပ်စောင်းစောင်းလေးလှီးပြီး ကြက်ဥခေါက်ကာ ရောကြော် ထားတာ တစ်ခွက်၊ အာလူးကို နနွင်းရောင်ဝါဝါလေးနှင့် အချဉ် သောက်လေးချက်ထားတာက တစ်ခွက်၊ ပုစွန်ကျော့လေးတွေကို ငရုတ်သီးအရောင်လေးနှင့် ဆီပြန်လေးကြော်ထားတာက မွှေးနေသလို ငရုတ်သီးအကျက်မှုန့်၊ ကြက်သွန်ဖြူထောင်း၍ ဖျော်ထားပါသည် ငါးပိရည်ကလည်း စားချင်စရာပါ။ ဘူးညွန့်၊ ခရမ်းပြုတ်သီး၊ ပဲစောင်း လျာသီးတို့ကို သိပ်မပျော့စေဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းလေး ပြုတ်ထားလေ၏။ အချဉ်မပါမှန်းသိသဖြင့် သံပရာသီးကို သေးသေးပါးပါးလှီးကာ ပန်းကန်ပြားလေးဖြင့် ထည့်ပေးပါသည်။

“လက်နဲ့မစားတတ်ဘူးထင်တယ်။ ဇွန်း ခက်ရင်း ပေးရ မလား သမီး”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ မောင်စားတတ်ပါတယ်”

လက်ဆေးရန် ဘေ့စင်မှာ ဆပ်ပြာဖြင့် လက်ကို သေချာ

၁၇၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ဆေးပြီးမှ အန်တီနှင့်အတူတူ နေ့လယ်စာ စားဖြစ်လေ၏။ လျှာပေါ်မှာ စပ်တာရော၊ ချိုတာရော၊ ချဉ်တာပါ ရသာစုံအောင် တရူးရူး တရုဲရဲ ဖြင့် စားဖြစ်တာ တစ်ပန်းကန်တော့ ကုန်သွားပါသည်။ အန်တီက မောင် အစပ်ပြေသောက်စေရန် ရေနွေးပူကို အအေးခံပေးထားသဖြင့် ခပ်နွေးနွေးမို့ သောက်ရလွယ်သွားလေ၏။

“စားလို့အရမ်းကောင်းပါတယ် အန်တီ၊ ပန်းကန်တွေ မောင် ဆေးပေးပါရစေ”

“မဟုတ်တာ သမီးရယ်”

“စားတော့စားပြီး ဒါလေးတော့ လုပ်ခွင့်ပြုပါ အန်တီ”

“အေးပါကွယ်”

အန်တီနှင့်အတူ စားပွဲဝိုင်း ကူသိမ်းပေးကာ ဟင်းခွက်တွေ လှယ်စာနီတာ လှယ်ပေးလိုက်ပြီး အပေတွေ ထွက်လာသမျှ ‘မောင်’ ဆေးပေးလိုက်ပါ၏။ နောက်ဖေးရေကပြင်မှာထွက်ပြီး ဆေးတာမို့ ကာရံထားပါသည့် ရေချိုးခန်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းခြံထားမှာရှိပါသည့် ရေအိမ်ကိုတွေ့ရလေသည်။ ခြံထဲမှာရော ဒီနောက်ဖေးနောက်မှာပါ ပြောင်ရှင်းနေပြီး အမှိုက်တစ်စမှမရှိအောင် သန့်ပြန်နေတာပါ။

“သမီးလေး ပင်ပန်းသွားရပြီ”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ အိမ်မှာလည်း မောင်လုပ်နေကျပါ”

မောင်နှင့်အတူ... ၁၇၁

“အကုန်ချက်တတ်၊ လုပ်တတ်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေမေ သင်ပေးတာပေါ့လေ”

မျက်နှာလေးငယ်သွားရပါ၏။ ‘မေမေ’ တဲ့ ‘မောင်’ သိတတ် သည့် အရွယ်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခေါ်ဖြစ်ခဲ့သည့် ဝိသေသမို့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသွားရတာအမှန်ပါ။ အခုလိုလေး နီးနီးကပ်ကပ်ရှိ ကာ နွေးနွေးထွေးထွေး ပြောနေမည့် မိခင်မျိုး ‘မောင်’ လည်း လိုချင်တာပေါ့နော်။ သို့သော်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“မောင်၊ မောင့်မေမေက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားပါ ပြီ အန်တီ”

“ဟယ်!... ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်။ အန်တီမသိလို့ပြောလိုက် မိတာပါ”

“ရပါတယ်”

“နောက်ဆို မမကြည်ရဲ့အိမ်လာတိုင်း အန်တီဆီ ဝင်လည် ပေါ့ သမီးရယ်။ အန်တီလည်း သားချည်းနှစ်ယောက်ရထားတော့ သမီး မိန်းကလေးသိပ်လိုချင်တာ”

ပြီးပြီလေး ဖြစ်သွားရပါ၏။ ကြာနေပြီမို့ ပြန်သင့်လေပြီ။

၁၃၂ မမသန္တီမောင်

ကြီးမေတော့ ဆုတော့မှာပါပဲ။ တစ်ယောက်လွှတ်လို့ ပြန်မရောက်တာ နောက်တစ်ယောက်ပါ ပျောက်နေပြီမဟုတ်ပါလား။ အန်တီနှင့်စကား ဆက်ပြောချင်သေးပေမယ့် ဆဉ့်သည်က အလိုက်သိတတ်ရမှာလေး။

“မောင်ပြန်ပါဦးမယ် အန်တီ။ အခုလို အန်တီကိုလိခွင့်ရခဲ့တာ ကိုရော နေ့လယ်စာစားခဲ့ရတာကို ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် ရှင်”

“အေးပါကွယ်၊ မမကြည်ကိုလည်း အန်တီက ကျေးဇူးတင် ကြောင်း ပြောပေးပါ သမီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

Plastic ခြင်းတောင်းဆဲသို့ steel ချိုင့်လေး ထည့်ပေးထား တာကို ယူလိုက်ပြီး အိမ်လေးထဲမှ ထွက်လိုက်စဉ် လှေကားမှ ဖျတ် ခနဲ တက်လာပါသည့် လူရိပ်ကြောင့် လန့်သွားရပါ၏။ ရှုပ်အဖြူနှင့် ပုဆိုးနက်လေးဆတ်ကာ ပြန်ရောက်လာပါသည့် ‘ထူးသစ္စာဦး’ နှင့်မှ တည့်တည့်ကြို တိုးရပါရောလား။

“ဟင်!”

“ဟာ! sorry!”

တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားရပါသည့် အခြေအနေကြောင့် သူက ကိုယ်ကိုယ့်၌ ဖယ်ပေးလိုက်လေ၏။ မျက်နှာဖြန်ဆန့် ရဲသွားပြီ။

မောင်နှင့်အတူ... ၁၃၃

စရန်တာလေးမှတစ်ဆင့် လှေကားဆုံးထစ်ကို ခပ်မြန်မြန် ပြေးဆင်းခဲ့ ရပါသည်။ ဘုရားရေ! ‘မောင်’ ရင်တွေ ဘာကြောင့် အခုန်ပြန်လာရပါ သလဲ။ ထူးဆန်းလေစွ။



သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရလေ၏။ သူ စောရောက်လာတာနှင့် 'မောင်' တော့ နှုတ်ခမ်းစုပြတော့မှာပါပဲ။ သူကလည်း သူပါ။ မိုးလင်းတာနှင့် 'မောင်' ကို တွေ့ဖို့အတွက် အလိုက်မသိပါဘဲ စောစောလာမိတာကို။

“ကျွန်”

ခြံတံခါးဖွင့်ပေးစဉ် ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာလေးက ပိတ်သွားလေပြီ။ ကားကို ခြံထဲမောင်းဝင်ခဲ့ကာ တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်၏။ တိုက်ထဲမှ ထွက်ကြိုလိုက်သည်က 'မောင်' မဟုတ်ပါဘဲ 'အန်တီဆွေ' ဖြစ်နေလေသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ဝယ်လာသည့် အထုပ်အပိုးတွေကို လှမ်းယူလိုက်၏။

“ဟော! ... လုပ်ပြန်ပြီ။ ဒီလာတိုင်း လက်ဆောင်တွေ ဝယ်လာဖို့ မလိုပါဘူး... ကိုဘုန်းရယ်”

“တကူးတက ဝယ်လာတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး အန်တီဆွေ။ ဓာနိသုဇယံချင်း လာပြတာနဲ့ အရောင်လေးတွေ ကြိုက်လို့ ယူလိုက်တာပါ။ မောင်ရော အန်တီဆွေပါ ready made ထက် ချုပ်ဝတ်တာ ပိုကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါတော့မှန်တယ်။ သမီး မဆင်းလာသေးဘူးလား ဝါဝါ”

“မမလေး ခေါင်းလျှော်ထားလို့တဲ့”

“ဟောကြည့်! ဒီကလေးကတော့လေး။ ဟုတ်တော့လည်း

အခန်း (၁၅)

ကားကို 'မောင်' တို့လမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် နှလုံးသားဆီမှ ဒုတ်! ခနဲ မြည်သံထွက်လာလေ၏။ ဘယ်လောက်များ သိနေသည့်နှလုံးသားပါလဲ။ 'မောင်' နှင့် မတွေ့ရသေးတာတောင်မှ အလိုလို အချက်ပြနေတော့တာလေ။ အတွေးဖြင့် သူ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“တိ!”

ကားဟွန်းသံပေးလိုက်စဉ် ခြံတံခါးက ချက်ချင်းမဖွင့်သေးပါ။ အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ရှိ လိုက်ကာလေး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားတာကို

၁၇၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ sunday ပဲ off ရက်ရှိတာကို။ ဆင်းလာခဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါ ဝါဝါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလေး”

“အေးအေးဆေးဆေးပဲ မဟုတ်လား သား။ ညနေ နေအေးမှ ပြန်ပေါ့”

“ကျွန်တော်က နေချင်ပေမယ့် မောင် ကြိုက်ဦးမှပေါ့ အန်တီ ဆွေရဲ့”

“ဒီမနက် အုန်းနီခေါက်ဆွဲချက်စားတယ်။ မနက်စာ မစား လာဘူး မဟုတ်လား”

“အဟင်း ... ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် စားရအောင်လေ”

“မောင့်ကို မစောင့်တော့ဘူးလား”

“သူ ဆင်းလာမှာပါ”

အန်တီဆွေက သူ့ကိုခေါ်ရင်း အိမ်နောက်ဘက်သို့ ဝင်သွား လေ၏။ လက်ထဲမှ အိတ်တွေကို ဆက်တီစားပွဲထက် စီတင်လိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်စဉ် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည့် ခြေသံတို့နှင့်အတူ တီးတိုး ရွှေ့တံသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ သူ ရောက်လာတာကိုမျှ မကျေ မနပ်ဖြစ်နေလေသလား။

မောင်နှင့်အတူ... ၁၇၇

“မပြီးသေးပါဘူး ဆိုနေမှပဲ။ အန်တီလေးရော”

သူ အငေးသားကြည့်လိုက်မိလေ၏။ တင်ပီးကျော်သည် အထိ ရှည်လျားနက်မှောင်သည့် ဆံနွယ်တို့ကို တဘက်ဖြင့် သုတ်ရင်း ဈာတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မျက်ဝန်းညှို့တို့နှင့်အဆုံမှာ ရင်ထဲ ထိတ်သွားရတာပါလေ။ ကြည့်ပါဦး။ အဘယ်မျှ အသက်ရှူမှားလောက် သည့် အလှလေးပါလဲ။

“မေးနေတယ်လေ၊ အန်တီလေးရောလို့”

“ဪ... အင်း။ နောက်ဖေးမှာ”

“မောင် ရေချိုးပြီးရုံပဲ ရှိသေးတာ။ အစောကြီးရောက်လာ ခုလား။ ဒီမှာ ခေါင်းတောင်ခြောက်အောင် သုတ်လို့မပြီးသေးဘူး”

“ကိုယ်ကူသုတ်ပေးလို့ရမလား”

“အင်းလေ ... အန်တီလေး မအားရင် လုပ်ပေးပေါ့၊ ရတာပဲ”

ငြင်းမည်ဟုထင်လိုက်ပါလျက် ရှော့ရှော့ရှူရှူ ခွင့်ပြုလိုက် သဖြင့် ဝမ်းသာသွားရပါသည်။ မှိုန်နေကြောက်နေတာမျိုး ဖြစ်မနေပါ သဲ သူ့ရိုနေပါသည့် နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တီမှာ လာထိုင်ကာ တဘက် တို့ လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ကောင်းပြီ ‘မောင်’။ ဒီလိုအလှမ်းမျိုး ဟိုယ်က တစ်သက်လုံး လုပ်ပေးချင်နေတာပါလေ။

၁၇၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“Dryer မမှတ်ဘူးလား”

“မှတ်ရင်လည်း အန်တီ... ပေးမှတ်ပေးမှရတာ ကိုဘုန်းရဲ့။
မောင်မှတ်ရင် နေရာရုံ အမြန်မခြောက်ဘူး။ ပြီးတော့ လက်လည်း
တအားညောင်းတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုယ် သေချာသုတ်ပေးပါ့မယ်။ ဒါနဲ့ မောင်
ဖေဖေရော”

“Golf သွားရှိက်တယ်တဲ့။ ပြီးရင် မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဆုံဦးမယ်
ဆိုလားပဲ”

အမွေးထူထူ တဘက်ကြီးဖြင့် ‘မောင်’ ဆံနွယ်တို့ကို ခပ်ဖွဖွ
သုတ်ပေးနေမိ၏။ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ပြီး ဖြောင့်စင်းနေသည့် ဆံနွယ်တို့
က ပိုးသားမျှင်နှယ်ပါလေ။ သူ့ကို တရင်းတနီး စကားလည်းပြောရင်း
ခေါင်းသုတ်ခွင်ပါပြုသည်မို့ အထူးအဆန်းပါပဲ။ ကိုယ်တို့ အတော်
အသင့် ရင်းနှီးပြီ မဟုတ်လား ‘မောင်’။

“ကို”

ညှော်ခန်းသို့ပြန်ထွက်လာပါသည် ‘အန်တီဆွေ’ က သူနှင့်
‘မောင်’ ကိုမြင်သွားပြီး အံ့သြသွားလေ၏။ ပြီးစိစိဖြစ်သွားပြီး မျက်မိတ်
ပြကာ အသာလေးပြန်ဝင်သွားတော့သည်။ မနှောင့်ယှက်တော့ဘဲ
အလိုက်တယ် ရှောင်ပေးတဲ့သဘောနှင့်ပေါ့လေ။ ကျေးဇူးပါပဲ။ ခေါ်ရန်

မောင်နှင့်အတူ... ၁၇၉

မြင်ပြီး ပါးစပ်အမြန်ပိတ်သွားတာကြောင့် ‘မောင်’ က မမြင်မသိလိုက်ပါ
ချေ။

“အလုပ်ထဲမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အင်း... ဒီလိုပါပဲ”

“မာမိတောင်မှ ပြောနေသေးတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“မောင်ကို မမြင်ဖူးလို့ တစ်ရက်လောက် သေချာစကားပြော
ရအောင် ခေါ်လာပါတဲ့။ မောင်လိုက်တွေ့မှာလား”

“ဖေဖေ့ကို မေးလေ”

“အန်ကယ်ကို တွေ့ချင်တာမှ မဟုတ်တာ။ မောင်ကိုတွေ့ဖို့
ပြောတာလေ”

“အင်းလေ... မောင်လည်း အဲဒါကိုပြောတာပါပဲ။ ဖေဖေ
ခွင့်ပြုရင် တွေ့မှာပေါ့”

ဆံပင်အဖျားတို့ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ဖွဖွလေး သုတ်ရင်းမှ
ရပ်သွားရလေ၏။ “ဖေဖေခွင့်ပြုရင်” တဲ့လေ။ ဘာမဆို “အန်ကယ်
ဦးမိပြင့်” အမိန့်နဲ့ပဲ တစ်သဝေမတ်မီး လိုက်နေတာများလား ‘မောင်’
တကယ်ဆို လုပ်ငန်းခွင်တောင် ဝင်နေမှဖြင့် ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ ဆုံးဖြတ်
ချက်နဲ့ ရင်ကျက်မှုတော့ ရှိထားသင့်တာပေါ့ ‘မောင်’ ရယ်။

၁၈၀ မောင်မောင်

“မောင်သဘောက အဓိက မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျော်နဲ့တွေ့သေးလား... ခင်”

ကြည့်စမ်း! စကားလမ်းကြောင်းလွဲပါရောလား။ မခေါ်မဆိုဝင် နှင့် ‘ပေါက်ပေါက်’ ကို ဘာကြောင့်များ မေးရပါသလဲ။ အိမ်ဘေးချင်း ကပ်နေနေပါလျက် မကြာမကြာ တွေ့နေရပါလျက်နှင့် သူ့ကို တွေ့လား ဟု မေးစရာလား။ တကယ်ကို သူနှင့် ‘ပေါက်ပေါက်’ အဆက်အသွယ် မရှိတာပါလေ။

“မတွေ့ပါဘူး”

“Phone ရော မဆက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကျော်တော့ မောင်ကို စိတ်ကောက်နေတာ သေချာပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကလေး၊ အင်း! ဘာမှ မဟုတ်တော့ ဘူး”

ဘာလဲ ... ပြောမည်ပြင်ရင်းမှ မပြောတော့တာပါလား။ ဘာတွေများ လျှို့ဝှက်နေချင်တာလဲ ‘မောင်’။ ကိုယ့်က မင်းရဲ့အနီးဆုံး ကို လှမ်းလာနေခါမှ ကိုယ့်ကို ကြိုဆိုမှုမရှိဘဲ နောက်ဆုတ်စေချင်ပြီ လား။ ဘာလဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြေအနေကို ဒီထက်ပိုပြီး တိုးတက်စေချင်၍

* မောင်နှင့်အတူ... ၁၈၁

သူ ဒီကိုရောက်လာတာပါလေ။

“မောင်”

“ရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မပြောတာလဲ”

“အဲဒါ ကိုဘုန်းနဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စဖြစ်နေလို့ပါ။ ကျော်နဲ့က ခင် ရဲ့ပဲ ခင်တာ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

နောက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်မှို့ လည်တိုင်လေး က အသည်းယားဖွယ်ရာပါ။ အဘယ့်ကြောင့်များ ဤမျှ ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်သည့် မိန်းကလေးပါလဲ။ မျက်နှာထက် သနပ်ခါးရေကျ လူးထားသည်က မညီမညာ ကွက်တိကွက်ကြားဖြစ်နေပုံကလည်း ကလေးဆန်နေသည်ကို သိသာစေလေ၏။

ချစ်လိုက်ရတာ ‘မောင်’ ရယ်။

‘ကျော်က အစက ဒီလိုမျိုး စိတ်ကောက်လေ့မရှိပါဘူး။ အခုမှ”

“မောင်နဲ့စကားများထားလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မောင် အလုပ် စဝင်ကတည်းက သိပ်ပြီး စိမ်းလာသလားလို့ပါ။ စိတ်လဲ မတင်မကျ

၁၈၂ မမသန္တမောင်

ဖြစ်ပြီး ရင်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေတာမျိုးလေး။ မောင်က မပြောဘဲ မျှီသိပ်ထားရတာကို မုန်းတယ်။ အရှိကိုအရှိအတိုင်း ပွင့်လင်းနိုင် သလောက်တော့ ပြောသင့်တာပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

ရော်! သူ့ကိုများ စောင်းပြောလေသလား။ ရင်ထဲ မျှီသိပ်ထား ရတာက ဘာမှ အချိန်မကြာသေးပါဘဲ လွှတ်ခနဲပြောမိလျှင် ‘မောင်’ အလန်တကြားဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်မိလို့ပါပဲ။ မိဘတွေကြောင့် သူ နောက်မှာ စစ်ကူအင်အားအပြည့်ရှိနေပြီးမှ ‘မောင်’ ကို ဖိအားမပေးစေ ချင်ပါ။

“အခု ပေါက်ပေါက်က မောင့်ကို စကားမပြောဘဲ မခေါ်တာ လား”

“ဟုတ်!”

“Message လေးဘာလေး ပို့ကြည့်လေ”

“ပို့တယ် ကိုဘုန်းရဲ့။ ဘာမှစာမပြန်ဘူး”

“သူအိမ်ကို သွားသေးလား”

“ဒီဘက်ကနေ လှမ်းမေးပါတယ်။ အန်တီဒေစီက ကျော် မရှိဘူးလို့ပဲ အခေါက်တိုင်းပြန်ဖြေတာ”

ကြည့်ပါဦး။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအပေါ်မှာပါ ဤမျှ သံယော ဇဉ်ကြီးရပါသလား။ မိန်းကလေးချင်းတောင် ဒီလိုချစ်တတ်ပါက

မောင်နှင့်အတူ... ၁၈၃

‘မောင်’ ချစ်သူအပေါ် မည်မျှ ချစ်ခင်မြတ်နိုးလိုက်ပါ့မည်နည်း။ ချစ်ခြင်း ကြောင့် မြူတစ်မှုန်မျှပင် အပြစ်မမြင်နိုင်ပါရောလား ‘မောင်’ ရယ်။

“အဲဒီတော့ ကိုယ်က ဘာကူညီပေးရမှာလဲ၊ ပြောလေ”

“တကူးတက ပြောခိုင်းတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျော်နဲ့ phone ပြောဖြစ်ရင် မောင့်ကို ဘာများ စိတ်ခုတ်တာရှိသလဲလို့ ကျေးဇူး ပြု၍ မေးပေးပါနော်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“ကျေးဇူးတွေကလည်း များလိုက်တာ”

“အခုက ခေါင်းသုတ်ပေးတဲ့အတွက် ပြောတာပါ”

“ဘယ်လို”

သူ့လက်ထဲမှ ဇွေးပွတာဘက်ကိုယူ၍ ပြုံးမိလေး ပြောလိုက် ပါသည့် ကောင်မလေးကို ဆင်ငေးငေးကြည့်နေမိတော့၏။ တကယ်ပါ သူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မသိခဲ့ဖူးတဲ့အကြည့် မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ထူးခြားသည့် ရင်ခုန်သံတို့က ‘မောင်’ နှင့်ကျမှ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ကြုံခဲ့ရတာပါလေ။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပင် မျက်စိအောက်က အပျောက်ခံခံချင် အောင် အိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် စောင့်ကြည့်ချင်တာမျိုးလား။

၁၈၄ မမသဒ္ဓါမောင်

သို့တည်းမဟုတ် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လူယူမှာကို
မလိုလားဘဲ ထွေးဝိုက်သိမ်းဆည်းထားချင်များလား။

နဖူးဆံစမှ ခြေဖျားအထိ အပြစ်ရှာ၍ မရအောင် လှပသက်
ဝင်လွန်းပါသည်။ မိန်းကလေးအပေါ်မှ မဖြစ်စဖူး အချစ်ဦးဖြင့် မေတ္တာ
သက်ဝင်မိသည်က သူဆိုသည် 'ပြည့်ဘုန်းလှဲ့' ပင် မဟုတ်ပါလား။

“မောင်”

မျက်ဝန်းညှို့လေးနှင့် စတင်ဆုံချိန်မှာ ရင်ထဲမှ နှလုံးသားက
အသိအမှတ်ပြုပေးခဲ့တာပါ။

ထွက်သက် ဝင်သက်နှင့်အမျှ စက္ကန့်တိုင်း မိနစ်တိုင်းမှာ
'မောင့်ကိုချစ်စာယ်' ဆိုသည့် စကားလုံးတို့သာ မြည်ဟီးနေတာပါ
လေ။

'မောင့်' အပြီးလေးတစ်ချက်မှာ အရည်ပျော်ကူးခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်
ချစ်ခြင်း ခံစားချက်တွေကို တဆိတ်လောက် ငဲ့ညှာပေးပါ။

Love is pain တဲ့။

အချစ်ဟာ ဝေဒနာလို နာကျင်ခြင်းဖြစ်နေခဲ့လျှင်တောင်
ကိုယ်က အဲဒီနာကျင်မှုကို မလွတ်တမ်း ပိုက်ထွေးသွားချင်ပါတယ်။

'မောင့်' အလိုကျ လိုက်လျောညီထွေစွာနေပြီး နောက်ဆုံး
ထွက်သက်အထိ အတူနေခွင့်မျိုးကို ကိုယ်သာရချင်တာပါ 'မောင်'။

မောင်နှင့်အတူ... ၁၈၅

ဒါတွေကို 'မောင်' သိအောင်လို့ ဖွင့်ပြောပြချင်ပေမယ့် အဲဒီ
စကားလုံးတွေက 'မောင့်' အကြည့် 'မောင့်' အပြီးအောက်မှာ ပျောက်
ကွယ်ကုန်တော့ ခက်သားလား။

ဪ ကိုယ့်အချစ် 'မောင်' ရယ်။



အခန်း (၁၆)

Bus ပေါ်မှ တိုးဝှေ့ဆင်းလိုက်ပါ၏။ မြို့ထဲရောက်နေပြီမို့ ကားထဲမှာ လူသိပ်မကျပ်တော့ပါ။ သို့သော် ဆင်းမည့်လူတွေက အပေါက်ဝမှာ ပြုံရပ်နေကြသဖြင့် တိုးဆင်းရခဲခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လက်ထဲ မှာ plastic file ကိုပိုက်ထားပြီး platform ထက် ခြေလှမ်းကို ခပ် သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ပါ၏။

ဒီကုမ္ပဏီမှာတော့ အလုပ်ရနိုင်ပါစေဟု စိတ်ထဲမှ အခါခါ ဆုတောင်းမိလေသည်။ အလုပ်ရမှသာ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကို ရှာကျွေး နိုင်မှာမို့ပါပဲ။ 'အေမီကျော်' က သူတို့မိသားစုကို အထင်တသေးဖြင့်

မောင်နှင့်အတူ... ၁၈၇

ပြောခဲ့တာမဟုတ်လား။ လွှတ်ခနဲပြောမိတာ ဖြစ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ခုချိန်ထိ အကျိတ်အခဲနယ် ခုနေတာပါလေ။

ဘဝဆိုတာ နိမ့်တစ်ခါ မြင်တစ်လှည့်ဖြင့် အမြဲတစ်သမတ် တည်ရှိတာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ အိမ်မှာ ထောက်ပံ့နေရတာက 'ညီထွေး' တစ်ဦးတည်းသော ကျောင်းသားသာဖြစ်ပါသည်။ ဒါလည်း ဒီနှစ် (၁၀) တန်းမို့ ထူးထူးချွန်ချွန် မဟုတ်တောင် နှစ်ချင်းပေါက်အောင်မြင်ဖို့ က အဓိကပင် မဟုတ်ပါလား။

လခစားအလုပ်မရသေးခင်မှာ သတင်းစာပို့တာ။ ကြီးကြီးဌေး ခဲ့ အိမ်ခြံဝင်းထဲမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးတာ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းတွေ ခုတ်ပေးတာ။ နီးစပ်ရာ အိမ်တွေမှာ လိုအပ်သည့်မီးကြိုး (အိမ်တွင်း) ဆင်ပေးတာတွေကို ဂိုဏ်းမှ အကုန်သိမ်းကျူးလုပ်ပြီး တစ်ဖက်တစ်လမ်း ငွေရှာပေးခဲ့တာပါ။ တစ်နေ့ကုန် ခါးညောင်းခြေညောင်းခံပြီး စက်ချုပ် ရသည့် မေမေနှင့် အသက်ကြီးလာသည်အထိ ပွဲရုံမှာ (စာရေးကြီးမှ ခန့်နေရှာအဆင့်ထိ) လုပ်နေရပါသည်။ ဖေဖေတို့ကို သနားလှပါပြီ။

ကုမ္ပဏီဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အရှေ့ ပေါက်မှ ဝင်လိုက်ပါ၏။ Form လာတင်စဉ်က ကောင်တာရှိရာသို့ သွား ဦးတည်၍ လျှောက်လိုက်ပါသည်။ အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။ စာရေးမ လေးက သူရောက်လာပြီးရပ်နေတာကို မမြင်ပါချေ။ စာချွန်စာတမ်း

၁၈၈ မေသဒ္ဓါမောင်

တွေ ဟိုဘက်ပုံလိုက်၊ ဒီဘက်မှာထပ်လိုက်ဖြင့် ရွယ်ယုက်ခတ်နေလေ
၏။

“ဒီမှာခင်ဗျ”

“Interview ခေါ်ထားလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အပေါ်ထပ်ကိုတက်သွားလိုက်လေ။ ဘယ်ဘက်အခြမ်းမှာ
လက်ထောက်မန်နေဂျာရုံးခန်းရှိမယ်။ အဲဒီကိုသွားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ”

သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ကာပြောလိုက်ပါသည်
စာရေးမလေးကြောင့် ခြေလှမ်းကို ရွှေ့လိုက်ပါ၏။ အပေါ်ထပ်မို့ ရိုးရိုး
လှေကားမှ တက်ရမည်မှန်း သိသဖြင့် လှေကားနှိုင်းမည့် ညာဘက်နံရံ
ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ဒီကုမ္ပဏီက construction ရော၊
Export & Import ရော အစုံလုပ်သဖြင့် အတော်ကြီးမားလွန်းပါ
သည့် လုပ်ငန်းကြီးပါပဲ။

“ဟင်!”

ဓာတ်လှေကားရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်သွားပါသည့် လူတစ်ယောက်
ကြောင့် ‘မောင်’ မျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။ ဘုရားရေ! သူက ဘယ်လို
ဖြစ်ပြီး ‘မောင်’ ရှိနေပါသည့် ကုမ္ပဏီကို ရောက်လာရတာလိမ့်။

မောင်နှင့်အတူ... ၁၈၉

ပြဿနာပါပဲ။ ‘မောင်’ သူတို့အိမ်ကို ရောက်လာတာကို သူက မြင်တွေ့
ခဲ့ရပြီး သူမမေက ပြန်ပြောပြလျှင်ဖြင့် သူ့ကို တိတ်တိတ်လေး ခိုး
ကြည့်ခဲ့ပါသည့် တရားခံဆိုတာ ‘မောင်’ မှန်းသိတော့မှာပါလေ။

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟယ် ... ဘာတွေ ရေရွတ်နေတာလဲ”

“အန်တီလေး”

“ဘာလဲ”

“အိမ်မပြန်ခဲ့ဦးနော်”

“ဪ ... သမီးတို့သားအဖ စားဖို့ ထမင်းချိုင့်ပို့ပြီးရင်
ပြန်မှာပေါ့ မောင်ရဲ့။ ဘယ်နှယ် မပြန်ခဲ့တဲ့လဲ။ ဒီကလေးကတော့လေ”

“အန်တီလေး မသိပါဘူး”

“မသိလို့ မေးနေတာပေါ့”

“မြန်မြန်လာ”

“ဟဲ့!”

ဓာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်စဉ် အန်တီလေးလက်ကို ဆွဲခေါ်
ထွက် ရုံးခန်းထဲဝင်ခဲ့ပါ၏။ ‘မောင်’ ရောက်တာကြာပြီဖြစ်ပေမယ့်
အရေးကြီး စာရွက်စာတမ်းတွေကို မိတ္တူကူးရမှာမို့ အောက်ထပ်ရှိ
ရုံးခန်းထဲရောက်သွားရတာပါ။ လျှို့ဝှက်စာရွက်စာတမ်းတို့ကို ဝန်သမ်း

၁၉၀ မမသဒ္ဓါမောင်

တွေကို မခိုင်းဘဲ ကိုယ်တိုင်လုပ်ဖို့အတွက် 'မောင်' အထက်က မန်နေဂျာ 'ကိုမင်းသန့်' က သေချာမှာထားလို့ပါ။

စာရွက်တွေ မိတ္တူဆွဲပြီး ပြန်ထွက်ချိန်မှာ ထမင်းချိုင့်လာဖို့ သည့် အန်တီလေးနှင့် ဆုံသွားတာပါ။ တူအရီးနှစ်ယောက် စကားပြောရင်း lift ရှိ ၊ လျှောက်ကာ ဝင်ခဲ့စဉ် အမှတ်မထင် သူ့ကိုမြင်လိုက်ရခြင်းပါ။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်ဌာနကိုပဲ သွားသွား 'မောင်' နှင့် 'ကိုမင်းသန့်' ကို လာတွေ့ပြီးမှ တာဝန်ခွဲပေးရတာမို့ သူ ဒီကိုလာတာက တွေ့ရတော့မှာလေ။

နင်တော့ သေပြီ 'မောင်'။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မိမောင်ရယ်။ ငါ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ”

“ရှူး!... တိတ်တိတ်နေပါ အန်တီလေးရဲ့”

အန်တီလေးက 'မောင်' ထိုင်ရမည့်ခုံရွှေ့ရှိ စားပွဲထက် ခြင်းတောင်ကို တင်လိုက်ပြီးမှ နံရံဘေးရှိ စားပွဲမှာ သွားပြန်တင်လိုက်လေ၏။ အလုပ်စားပွဲမှာ ထမင်းစား၍မရမှန်း သတိရသွားလို့ပါ။ 'မောင်' က တံခါးကို အသာလေးဟကာ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟော!”

လှေကားမှ တက်လာသည့်သူက အခန်းတံခါးမှ ရာထူးတွေကို ဖတ်ရင်း လျှောက်လာနေသဖြင့် ခုံရှိရာဆီ အမြန်ပြေးလိုက်ရပါ

မောင်နှင့်အတူ... ၁၉၁

သည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ 'ကိုမင်းသန့်' က ဖေဖေတို့နှင့် Meeting Room ထဲမှာ ရှိနေသဖြင့် သူက 'မောင်' ရှိရာဆီ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီးကို ရောက်လာတော့တာပါလေ။

“အန်တီလေး”

“ဟယ်!... လန့်လိုက်တာ”

“အဲဒါ ခဏထားလိုက်။ နောက်မှ စားမယ်။ ဒီခုံမှာ ခဏထိုင်ပေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထိုင်သာထိုင်လိုက်ပါ။ မောင်နေရာ ခဏဝင်လုပ်ပေး။ ရောဒါက မေးရမယ့်မေးခွန်းတွေ၊ ကြည့်မေးဦးနော်။ သူ မဖြေနိုင်အောင် စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် လျှောက်မေးနေဦး”

“ငါက ဘယ်သူကို”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဟော!... ရောက်လာပြီ။ ဝင်ခဲ့လို့ပြောလိုက် ပြောလိုက်လေ”

“မိမောင်”

“ရှူး! မသိယောင်ဆောင်ပါ အန်တီလေးရဲ့”

'မောင်' က အန်တီလေး၏ ခြေထောက်ဘေးမှ စားပွဲ

၁၉၂ မမသန္တမောင်

အောက်ထဲသို့ ငုံ့ဝင်လိုက်ပါ၏။ အရှေ့မှ အကာအကွယ်ရှိကာ ခြေထောက် (ခြေမျက်စိ) နေရာကိုတော့ မြင်ရတာပါ။ ရုတ်တရက် မလုပ်ဖူးတာတွေ လုပ်မိ၍ထင် ရင်ထဲမှာ တဒန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် ဆူညံရင်း ခေါင်းထဲမှာလည်း တဒန်းဒိုင်း မြည်နေလေတော့၏။

“ဟဲ”

ကျွန်မ ခနဲ ပွင့်သွားပါသည်။ တံခါးသံနှင့် ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်ကို ကြားရလေ၏။ စားပွဲရှေ့မှာ ခြေသံကရပ်သွားပါသည်။ အန်တီလေးထံမှ အသံမကြားရသဖြင့် ဒူးကို အသာတို့လိုက်မိ၏။ ‘မောင်’ မော့ကြည့်နေတာကိုမြင်လိုက်မှ သတိဝင်သွားပြီး သူ့ကိုထိုင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

“ထိုင်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“နာမည်က”

“ထူးသစ္စာဦးပါ ခင်ဗျာ။ ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ CV Form

ပါ”

“ဪ... အေး အေး”

လက်ထောက်မန်နေဂျာခုံမှ ခပ်ငယ်ငယ်အမျိုးသမီးကို သူ့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ‘အန်တီ’ ခေါ်ရမလား။ သို့တည်းမဟုတ် ‘မမ’ ဟုပဲ ခေါ်ရမလား ဇဝေဇဝါဖြစ်နေမိလေသည်။ နာမည်တုံးထားတာ

မောင်နှင့်အတူ... ၁၉၃

တာဆို သူ ငုံ့ဖတ်လိုက်မိ၏။ အလို! ‘မိုးမြင့်မောင်’ တဲ့။ နာမည်က အဆန်းပါပဲလား။ စိတ်ထဲမှ သူမကိုယ်သူမ ‘မောင်’ ဟုဆိုကာ ပြောတတ်ပါသည့် ကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်လိုက်မိပါသည်။

သူတော့ ‘မောင်’ ဆိုသည့်အမည်တွေနှင့် အကျိုးပေးနေပြီထင်ပါရဲ့။

“မောင်ထူးသစ္စာက A.G.T.I (EP) နဲ့ ကျောင်းပြီးတာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ”

‘မောင်’ ပါးစပ်ကိုလက်ဝါးဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်ရပါ၏။ အန်တီလေးကို ‘မမ’ တဲ့လေ။ ကျိတ်လိုက် ‘ထူးသစ္စာဦး’ ရေး။ အလုပ်ရအောင် သေချာဖို့အတွက် အခေါ်အဝေါ်ကအစ ညက်ညောလှချည်လား။ ဒီနေရာမှာ တကယ်တမ်းရှိရမှာက ‘မောင်’ ပါ။ ‘မောင့်’ကို မြင်လျှင်ဖြင့် မည်သို့ပြောပြီး ခေါ်မှာပါလိမ့်။

“အင်း... မင်းကို view ရမှာက တခြားတစ်ဦးကွယ့်”

“ဗျာ”

‘မောင်’က အန်တီလေး၏ ဒူးကို ကိုင်၍ လှုပ်လိုက်မိပါ၏။ ပြောရင်းနဲ့ ပေါ်ကုန်တော့မှာပဲ။ ရုတ်တရက်ကြီး ဆုံပါက ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိပါဘဲ အမှားအယွင်းဖြစ်မှာထက် သူ့ကို ဖျက်နှာပူမိလို့ပါ။

‘မောင်’ ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်သိသွားပါက ရုတ်တရက်

၁၉၄ မမသမ္မိမောင်

မဟုတ်ပါလား။

“မင်းရထားတဲ့ certifi... နဲ့ အဆင်ပြေမယ့်နေရာလွတ်က လောလောဆယ်မရှိဘူး”

“ရပါတယ် မမ၊ ကျွန်တော် ဘယ်နေရာမှာ ဘာအလုပ်လုပ်ရလုပ်ရပါ။ အလုပ်ရရှိပဲ အရေးကြီးပါတယ် ခင်ဗျာ”

“လူလိုနေတာက စတိုမှာဆိုတော့ ပင်ပန်းမှာကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် မမ”

“ဟိုလေ ... အလေးအပင်တွေ ‘မ’ ရ၊ ပင့်ရ၊ သယ်ရတာမျိုး တွေရှိရင်”

“ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါတယ် မမ၊ အဆင်ပြေပါတယ်”

ကဲ! တကယ့်ကို လိုလားစွာတောင်းဆိုနေတာပါပဲလား။

Interview ပါဆိုတာကို သေချာမမေးဘဲ ဝန်ထမ်းအလိုစာရင်း စာရွက်ကိုကြည့်ပြီး ပြောနေပါသည် အန်တီလေးကြောင့် ခက်ပါရဲ့။ သေသေချာချာလည်း ဘာမှ စည်းဝါးမရှိဘဲဖြစ်တာမို့ ဒီလောက် အဆင်ပြေတာပဲ တော်လှပါပြီ။ လောလောဆယ်ဆယ်တော့ စတိုမှာ လိုအပ်နေသည့်နေရာမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ လုပ်ရဦးမှာပါ။ ပြီးမှ သူနှင့် သင့်တော်သည့် နေရာကို ရမှာပါလေ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်အလုပ်စတင်နိုင်ပါပြီ။

မောင်နှင့်အတူ... ၁၉၅

ဌာနနေရာကို ပြောထားပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မမရယ်”

အမလေးနော်။ တကယ်အလုပ်ခန့်ရမှာက ‘ကိုမင်းသန့်’ ဖြစ်ပြီး ‘မောင်’က အလုပ်သင် လက်ထောက်မန်နေဂျာပါ။ ဒါကို ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် ခုံမှာ ခဏဝင်နေပါသည် အန်တီလေးကိုမူ ကျေးဇူးတင်နေရတယ်လို့။ ခုံအောက်မှာ ရှိနေပါသည် (ကတ္တီပါသဲကြီးအနက်ရောင် စီးထားပါသည်) သူ့ခြေထောက်တို့ကို ကြည့်မိသွားရလေ၏။

ကြည့်ပါဦး။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ခြေထောက်ကအစ ဤမျှဖြူပြီး သန့်နေရပါသလား။ ခြေသည်းတွေကအစ တိုက်ချွတ်ဆေးကြောထားသည်နယ် ဖြူဖွေးနေတာပါလေ။ လူအတော်များများက မျက်နှာကိုသာ ဂရုတစိုက် ရှိကြပြီး ခြေထောက်ကိုဖြင့် အလေးမထားတတ်ကြပါ။ ‘မောင်’ တို့ မိန်းကလေးတွေက လက်သည်းခြေသည်း ငုံသွင်းတတ်သဖြင့် ဂရုပြုတတ်ပြီး ယောက်ျားလေးအများစုက ခြေသည်း လက်သည်း ညှပ်ရုံလောက်သာ လုပ်တတ်ကြတာမဟုတ်လား။

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပြီ”

သူက ခုံမှထရပ်ကာ ရုံးခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့၏။ တံခါးပြန်ပိတ်သံကြားလိုက်မှပင် ခုံအောက်မှာ ‘မောင်’ အသံထွက်

၁၉၆ နေ့ မမသန္တရမောင်

လိုက်ရလေသည်။ အန်တီလေးက နောက်ဆုတ်ရပ်နေရင်း ‘မောင့်’
ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်လေ၏။ အလှူ အဆန်းလုပ်ရပ်တွေကိုမှ ‘မောင်’
လုပ်မိနေသည်ကိုး။

“သူ့ကိုသိနေတာပေါ့လေ”

“ကြီးကြီးရဲ့ဘေးအိမ်ကပါ”

“ဘာလို့ပုန်းရတာလဲ။ မြင်ဖူး သိဖူးရင် တွေ့ရဲရမှာပေါ့”

“အကြောင်းရှိလို့ပါ အန်တီလေးရဲ့”

“ဘာအကြောင်းလဲ။ မိမောင်နော်... နင် ရိုးမှရိုးရဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ။ မောင်ဘုန်းရှိနေတာတောင် ဘာ
မဟုတ်တဲ့ ကောင်လေးအပေါ် စိတ်မယိုင်မိစေနဲ့ ကြပ်ကြပ်သတိထား”

အန်တီလေးကြိမ်းတာကို ‘မောင်’ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်ပါ။
ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်လေးတဲ့။ အဲဒီကောင်လေးကို ‘မောင့်’ သူငယ်
ချင်း ‘ကျော်’ က စိတ်ဝင်စားနေမှန်း သိသိကြီးနှင့် ‘မောင့်’ ရင်တွေ
ခုန်နေမိတာက သူ့ကိုယိုင်တာများလား ဟင်။



အခန်း (၁၇)

ညနေဘက် မိသားစုစုံညီ ထမင်းစားရန် ပြင်ရင်းမှ သူပြီးနေ
မိလေ၏။ ကံကောင်းခြင်းဆိုတာက ဘယ်ကနေဘယ်လို သူ့ထံကို
မှတ်ခြင်း ရောက်လာတာပါလိမ့်။ ဒီလောက်ခြေညောင်း ဖိနပ်မီး
အောင် လိုက်လျှောက်ခဲ့ရပါသည့် အလုပ်က ဒီကုမ္ပဏီမှာမှ ရှေ့ရှေ့
မှီရုံ ခန့်ခြင်းရခဲ့ရတယ်လို့။

“သွားပြီ မေမေရေ ထမင်းပန်းကန်ထဲက စပါးလုံးလေး
တောင် ကိုကြီးမျက်စိထဲ ကြည့်ကောင်းနေပြီထင်တာပဲ”

“ဟုတ်လား သားကြီး”

၁၉၈ မမသမ္မိမောင်

“ဟာဗျာ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကိုသဘောကျနေတာလဲ”

“သားပြောသားပဲ၊ ဟိုနေ့က အိမ်ကိုလာလည်တာ ကိုကြီးကို ခိုက်နေတဲ့ မမပါဆိုနေမှ”

“အေး... သားကြီးနဲ့ အိမ်ဝမှာဆိုသွားသေးတာ မဟုတ်လား။ ဒီကလေးမလေး အိမ်ကို ခဏလေးလာရုံနဲ့ အိမ်မှာ ကံကောင်းမှုတွေ ဆက်တိုက်ချည်းဖြစ်လာတော့တာပဲ”

“မှန်တယ်... မှန်တယ်၊ မေမေက စုမဲအရင်ဆုံးပေါက်တယ်။ ဖေဖေက လစာတိုးတယ်။ သားက အဆင့် (၁) ရတယ်၊ ကိုကြီးကရော”

အယူသည်းတာမျိုးတော့မဟုတ်ပါ။ သို့သော် တိုက်ဆိုင်မှုဆိုသည်က ဆန်းကြယ်သားလား။ အဲဒီနေ့က အမှတ်မထင် ဆုံခဲ့မိပါသည့် ကောင်မလေးကို မေမေထံ အကျီဇာအပ်သည့် ဧည့်သည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိတာပါ။ သူနှင့် တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားရစဉ် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာပါသည့် မျက်ဝန်းညှိတို့ကြောင့် မင်သက်အံ့သြခဲ့ရတာပါလေ။

ကြည်လဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံ၏ ကောရွှန်းတောက်ပသက်ဝင်လွန်းတာကို ဘာမှ မပြောနိုင်အောင် အံ့သြမှုဖြစ်ခဲ့ရတာအမှန်ပါ။

မောင်နှင့်အတူ... ၁၉၉

‘မောင်’ တဲ့။ သူတို့အိမ် ခဏမျှရောက်လာပြီး မေမေနှင့် ရင်းနှီးကာ ထမင်းပါအတူစားခဲ့သတဲ့။ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြရုံဖြင့် ‘ညီထွေး’ တစ်ယောက် အားရဝမ်းသာ ထအော်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ နာမည်အပြည့်အစုံပင် မသိရပါဘဲ ထို ‘မောင်’ တစ်လုံးတည်းကပင် သူ့ဘဝကို ကိုင်လှုပ်နိုင်ခဲ့တာပါလေ။

Thanks ပါ ‘မောင်’။

“အံ့မယ်... ပြုံးတယ်တော့ အဆန်းပဲ”

“ပျော်စရာကိစ္စရှိလို့ပါ မေမေရယ်”

“ဘာပျော်စရာလဲဟေ့”

ဖေဖေပါ ထမင်းစိုင်းမှာ ထိုင်ပြီး ညနေစာ စားဖြစ်တော့၏။

ဒီနေ့တော့ မေမေက မနက်စောစော ရှေးသွားဖြစ်တာမို့ ငါးဘဲလေးကို နံနံပင်အုပ်ကာ အိုးကပ်လေးချက်ထားပါ၏။ ငေါ်ဖိပန်းပွင့်ကြော်နှင့် ချဉ်ပေါင်ရွက်ဟင်းချိုလေးချက်ကာ ငါးပိတို့စရာ အစုံမို့ ထမင်းစားပြီး ကြမှာပါ။

“အစ်ကို သတိထားပြီးစားဦးနော်။ အမိုးစူးမယ်”

“အေးပါ... သားကြီးဘာပြောမှာလဲ”

“ကျွန်တော် အလုပ်ရပြီ”

“ဟေ့!”

၂၀၀ မမသန္တရမောင်

“မိုးထက်အာကာ ကုမ္ပဏီမှာပါ ဖေဖေ”

“တကယ်”

“ဘယ်နေရာမှာ ဘာလုပ်ရမယ်တော့ သေချာမသိပါဘူး။
လိုတဲ့နေရာမှာ ခဏဝင်လုပ်ရုံပါ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“သားပြောသားပဲ။ မမောင်ကြောင့် သားတို့အိမ်ကို
ကံကောင်းခြင်းတွေ ရောက်လာတာပါလို့”“ဟိုက သူဌေးသမီးပါ ညီထွေးရာ။ အမြင့်ကြီး မမှန်းစမ်းပါ
နဲ့”“အင်း... အဲဒါတော့မှန်တယ်။ သမီးလေးက ပြည့်စုံပေ
မယ့် မာနကြီးပုံမရဘူး။ ပြီးတော့လည်း အမေမရှိတော့လို့ ဝမ်းနည်း
အားငယ်နေပုံလည်းရတယ်”“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သား မုန့်ဖိုးတောင်းဖို့ လူတစ်ယောက် တိုး
လာတာပေါ့။ ကိုကို ဘာဝယ်ပေးမှာလဲ”“စာနဲ့ပတ်သက်တာမျိုးပဲ ရတယ်။ တခြားဟာ ပူဆာဖို့
စိတ်မကူးနဲ့”

“သမီးလေးဆိုမှ အေမီလေးလည်း မလာတာကြာပြီ”

သူ ငြိမ်သွားရပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကပဲ သူနှင့် ‘အေမီ’ ပြဿနာ

မောင်နှင့်အတူ... ၂၀၁

ဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။ သူဌေးသမီးချင်းအတူတူ မာနကင်းတာလည်း
တူပါလျက် ‘အေမီ’ က ဘာကြောင့် ရဲတင်းရပါသနည်း။ အစ်ကိုလို
ညီမလေးလို ဖြူဖြူစင်စင် ခင်မင်လျက် ဘာမှမဖြစ်ပါဘဲ မလိုအပ်ဘဲ
သူနားတိုးချင်လာရတာက ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

“ကျွန်တော် ဆူလိုက်မိလို့ထင်တယ်”

“ဘယ်လို သားနဲ့ စကားများကြလို့လား”

“စကားများတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကြီး
ရဲတင်းလွန်းတော့ ဆူလိုက်မိရုံပါ။ အဲဒါကို စိတ်ဆိုးသွားတယ်ထင်တာ
ပဲ”“ကိုကြီးက ဖလန်း ဖလန်းမျိုး မကြိုက်ဘဲ အေးအေးလေးပဲ
စိတ်ဝင်စားတာပေါ့လေ။ ဟီဟီ!”

“စားပြီးရင် စာလုပ်ဖို့ပြင်တော့၊ လေ့များမနေနဲ့”

ထမင်းစားပွဲကူသိမ်းရင်း ‘ညီထွေး’ ကို သတိပေးရပြန်ပါတယ်။
အဆင့် (၁) ရသည်နှင့် မြောက်ကြွ မြောက်ကြွဖြစ်နေရင် နောက်လမှာ
အဆင့် (၁၀) လောက်ရောက်သွားမှာလေ။ ပန်းကန်အပေတွေကို
ထပ်ပြီးဆေးရန်အတွက် အိမ်နောက်ဖေးရေကပြင်သို့ သယ်ခဲ့ပါတယ်။
မေမေက အိုးတွေ ခွက်တွေ ဆေးဖို့အတွက် ရှာပြီးနောက် သူလိုင်းနေ
ပါသည့် ရေကပြင်ဆီ လာဖို့ပေးလေသည်။

၂၀၂ မေသဒ္ဒါမောင်

“မေမေဆေးပါမယ် သားရယ်”

“ရပါတယ် မေမေရယ်။ နားပါတော့။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းနေတဲ့ဟာ”

“မမကြည်ရဲ့ကျေးဇူးတွေက မေမေတို့အပေါ်မှာ အများကြီး ရှိပါတယ် သား။ အေမီလေးအပေါ် သိပ်မစိမ်းပါနဲ့ကွယ်။ သူ့ခမျာ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေ မရှိတော့ သားတို့ညီအစ်ကိုအပေါ် အတော်လေး ခင်တွယ်ရှာတာပါ”

“ကျွန်တော်လည်း အေမီအပေါ် ညီမလေးလိုပဲ သဘောထားပါတယ် မေမေ။ အခုဟာက”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အင်းလေ ... လူငယ်တွေကိစ္စမို့ မေမေကို စိတ်ညစ်အောင် မပြောချင်ပါဘူး”

“အလိုတော် စကားကြီးစကားကျယ်နဲ့ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

သူ ခေါင်းခါပြလိုက်ပါ၏။ ‘အေမီ’ အပေါ် စိတ်ခုခံတာ မှန်ပေမယ့် အတေးအမှတ်ထားမိတာတော့ မဟုတ်ရပါ။ ကြီးကြီးက သပ်သပ် ‘အေမီ’က သပ်သပ်ဟုသာ ခွဲမြင်မိပါသည်။ လူကြီးကို ရိုသေလေးစားပေမယ့် ‘အေမီ’ ကဖြင့် ထိုသို့မဟုတ်ပါလေ။ မိန်းကလေးက စပြီး စိတ်ဝင်စားတာမျိုး လုပ်သင့်ပါသလား။ ညီမနှယ်

မောင်နှင့်အတူ... ၂၀၃

ဆုံးမမိတာကို အဆင့်အတန်းဟူသည့်အရာဖြင့် ပိုင်းခြားပြသည်က နာကျင်စရာပါပဲ။

“စိတ်နည်းနည်းကောက်သွားတာပဲဖြစ်မှာပါ မေမေ။ နောက်တွေ့ရင် ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း ပြောမှာပါ”

“အေးပါ”

“ဒါနဲ့မေမေ ပန်းထိုးစက်ဝယ်မလို့ဆို”

“အေးလေ။ အခုခေတ်က ပန်းထိုးအဝတ်အစားတွေ ပြန်ခေတ်စားနေတာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် second hand လေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ထားမလားလို့။ အလကားတော့ မဖြစ်ပါဘူး သားရဲ့။ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း မေးကြည့်တာပါ။ တော်ကြာ မေမေစုမေတွေ ဟင်းဖိုး ဈေးဖိုးထဲ သုံးလိုက်မိမှာစိုးလို့”

“မေမေ ဒီဗလာက်တော့သိပါတယ် သားရယ်။ သားလည်း စောစောအိပ်ဦး။ မနက်ကျ အလုပ်စဆင်းရမှာဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပေးလေ ... မေမေ ပန်းကန်မှောက်ပေးပါမယ်”

“စက်ပန်းထိုးတာ မေမေ တတ်ရဲ့လား”

“အေး... အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ။ သင်ရမှာပေါ့ သားရယ်။

လက်ပန်းထက် မြန်လည်း မြန်ချေးလည်း ပိုရတာလေ”

“ဒါဆို ဟိုလေ”

“ဘာလဲ သား”

“မောင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး တတ်တယ်ထင်လို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“သူ့လာတုန်းက ရင်ဘတ်မှာ နင်းဆီပွင့်လေး ထိုးထားတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ မေမေလည်း မြင်လိုက်တယ်။ သားက သတိထားလိုက်မိသားပဲ”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အိမ်ကို ခဏတစ်ဖြုတ်လေးရောက်လာသည့် မိန်းကလေးကို သူတို့မိသားစုက အမှတ်ရပြီး ပြောနေမိတာမို့ မျက်ခုံးများလှုပ်နေမလားဟု တွေးမိလေ၏။ အခြေကြီးပါသည့် သူဌေးသမီးက သူတို့အိမ်မှာ ထမင်းတစ်နပ်ပင် စားသွားသတဲ့လေ။

“သဘောကျနေသလား သားရယ်”

“ဟာဗျာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုမှ တစ်ကြိမ်လေး မြင်ဖူးလိုက်တာကို”

“သုံးလေးကြိမ် မြင်မိရင်ကော”

“ပင်မြင့်စံပန်းမို့ အလှမ်းဝေးပါတယ် မေမေ။ ကျွန်တော့်လို

လူနဲ့ ဘယ်နီးစပ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“အေးလေ ... မေမေ့သားက အများကြီးစဉ်းစားတတ်ပါတယ်”

မေမေနှင့် ကူလုပ်ပြီးပြီးမှ သူက အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ဇေဇေက ညနေ (၆) နာရီသတင်းကို TV ဖွင့်၍ ကြည့်နေလေသည်။ သိပ်မမှောင်သေးသဖြင့် ဝရန်တာလေးမှ ဆင်းကာ ခြံထဲမှာ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်နေမိလေ၏။ သဘောကျနေသလားတဲ့။ ဒါဖြင့် သူမကရော ‘ညီထွေး’ တစ်ယောက် သူမနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိပြီး စနောက်လို့ ကောင်းခဲ့တာလေ။

‘မောင်’ တဲ့။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘာလို့များ ယောက်ျားဆန်သည့် အမည်မျိုးပေးထားတာပါလိမ့်။ သူနှင့်ဆုံဖြစ်တာက မိနစ်ပိုင်းလေးမျှသာရှိတာပါ။ အဲဒါတောင်မှ သူမ၏ပုံရိပ်နှင့် သနပ်ခါးရနံ့လေးကို အခုအချိန်ထိ ရနေသလိုမျိုး ခံစားမိတာ မဟုတ်လား။ ဒီမနက် Interview သွားဖြေစဉ်ကတောင် ထိုသို့ ခပ်ဆင်ဆင်ရနံ့ကို သူရနံ့သေးတာပါလေ။

လက်ထောက်မန်နေဂျာ ‘ဒေါ်မိုးမြင့်မောင်’ က ရှိရင်းစွဲအသက် (၃၅) ဝန်းကျင်ဟု ခန့်မှန်းမိသဖြင့် အန်တီဒေါ်ရမှာ ‘ဒေါ်တပ်ပြီး ပြောရမှာကို အားနာစရာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ‘မေ’ ဟုသာ

၂၀၆ မမသန္တမောင်

သူ ခေါ်လိုက်မိတာလေ။ ခါတိုင်းအလုပ်တွေလို “Form ထားခဲ့”
“နောက်မှ အကြောင်းပြန်မယ်” ဟု မျှော်လင့်ချက်မဲ့သည့်အဖြေမျိုး
မပြောပါဘဲ မနက်ဖြန်အလုပ်စဆင်းနိုင်ပြီတဲ့။

အဘယ်မျှ ကံကောင်းသည့်သူပါလိမ့်။ အလုပ်ကိစ္စကြောင့်
အဆင်မပြေ နေရင်း ‘အေမီ’ နှင့် ကတောက်ကဆဖြစ်သွားရတာပါ။
စိတ်အနာကြီးနာတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် မြေကြီးက ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
နားလည်ပါ၏။ သို့သော် လက်ညှိုးတိုးခံရတာကိုတော့ နာကျင်မိတာ
အမှန်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတေးအမှတ်ထားမိတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ
လေ။ သူမနှင့် ပြန်ဆုံပါလျှင် အရင်လို တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက်ပြီးပြီ
သူ ဝန်မလေးပါချေ။ ငယ်စဉ်က မဟုတ်တောင် သူ အထက်တန်း
နှစ်မှာကတည်းက ရင်းနှီးသင့်သလောက် ရင်းနှီးခဲ့ပါသည့် ‘အေမီ
ကျော်’ က သူညီမလေးပါပဲ။

“ကိုကြီး”

“ဟေ”

“သားကို ဒီ physics ပုစ္ဆာလေး လာတွက်ပြပေးပါ”

“အေး... အေး... လာပြီ”

အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်မြေမှာ လမ်းလျှောက်နေရာမှ ‘ညီထွေး’

မောင်နှင့်အတူ... ၂၀၇

လှမ်းခေါ်သံကြောင့် အိမ်လေးပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ပါ၏။ ဖေဖေက
အိပ်ရာဝင်သွားနှင့်ပြီး မေမေက ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ပုတီးစိပ်နေလေပြီ။
သူ ခြေသံဖွင့်လျက် အိပ်ခန်းရှိရာခေါ် ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ‘ညီထွေး’ စာမွဲပေါ်
မှာရော ခုတင်ထက်မှာပါ စာအုပ်စာတမ်းတွေ ပွဲကြဲနေလေသည်။
စာမေးပွဲကြီးနီးလာတိုင်း ထိုသို့ပင် ဗျာများကြတာ ကျောင်းသူကျောင်း
သားတိုင်းပါပဲ။

“ဘယ်ပုစ္ဆာလဲ”

“အပြင်မေးခွန်းပါ။ သားတွက်နေတာ အဖြေကို မထွက်နိုင်
ဘူး”

“ဪ... ဒါမေးခွန်းလှည့်ထားတာ ညီရဲ့။ တွက်နေကျ
Theory မျိုး မဟုတ်ဘူး”

သူက ပုစ္ဆာအိမ်မေးခွန်းမြှုပ်တွက်ကို ရှင်းပြကာ ‘ညီထွေး’
တို့ တွက်ပြလိုက်ပါ၏။ နောက်ထပ် နားမလည်သည့်ပုစ္ဆာတွေကိုပါ
ရှင်းရင်း ‘ညီထွေး’ စာလုပ်နေစဉ် ပွဲကြဲနေပါသည် စာအုပ်တွေကို
ဝိုင်းကူရှင်းပေးလိုက်ပါသည်။ ည သိပ်မမှောင်သေးသဖြင့် အိပ်မပျော်
နိုင်သေးပါ။ သို့သော် ‘ညီထွေး’ အဖော်ရစေရန် အိပ်ရာထက် လှဲ
လျောင်းလိုက်ပါ၏။

“ကိုကြီး မနက်စောစောထရင် သားကို နှိုးဦးနော်”

၂၀၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“အေးပါ”

“ကိုကြီး”

“ဘာလဲကွာ”

“အလုပ်မှာ မမလှလှလေးတွေ မြင်တာနဲ့ပဲ မမောင်ကို
မေ့မသွားနဲ့... သားက ကိုကြီးကို မမောင်နဲ့ပဲ သဘောတူတာ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောမိပေမယ့် ပြုံးတော့ပြုံးမိလေ၏။ ‘မှန်ဆီ
ကြော်က ဘယ်နေ့မှန်းမသိ နှုတ်ခမ်းနာနှင့် တည့်ပါ့မလား’ ဆိုသည့်
နှယ် ဖြစ်နေတာလေ။ ကာယကံရှင်က မျက်စိရှေ့မှာမရှိပါဘဲ ကွယ်ရာ
မှာ ပြောလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ နော် ‘မောင်’ ရယ်။



အခန်း (၁၈)

ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ဆံပင်ကို သေသပ်စေရန် ကျပ်
ထားလိုက်ပါ၏။ ကုမ္ပဏီ ယူသွားရမည့်ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်း
စဉ်းစားလျက် slimbag ထဲ ထည့်လိုက်ပါသည်။ Phone ကိုယူကြည့်
မိစဉ် စောစောစီးစီး မက်ဆေ့ရောက်နေသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရပါ၏။

Morning MG;

Have you finish breakfast?

ဒီ ကိုကိုဒေါက်တာကြီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မပြတ်မကွက်
ပါပဲလား။ အလုပ်ထဲပျော်နေပြီဖြစ်သည့် ‘မောင့်’ ကို လူလူမတွေ့ပေ

၂၁၀ မမသဒ္ဓါမောင်

မယ့် စာပို့တာ၊ phone ဆက်တာကိုတော့ သူ အမြဲလိုလို လုပ်ဖြစ်တာ ပါလေ။ မနက်စာစားပြီးမှပဲ ပြန်၍ ဘာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အိမ် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာလေ၏။

“ဆွေက ကိုကိုတို့သားအဖ ပျူနွေးနွေးစားရအောင်လို့ တမင် တကူးတက ထမင်းချိုင့်လာပို့ပေးတာပါ”

“စေတနာကို သိပါတယ် မိဆွေရယ်။ Driver မောင်မြင့်နဲ့ပဲ ပေးလိုက်ပါ။ ကုမ္ပဏီကို အကြောင်းရှာပြီး ရောက်လာတာက အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် နင့်ကို လူမြင်တယ်”

“ဪ လူကြားထဲ သွားလာနေတဲ့ဟာ လူမမြင်လို့ ဘယ်သူ မြင်ရမှာလဲ”

“အောင်မာ၊ ငါ အကောင်းပြောနေတာကို ဂြိုဟ်ကြွေချင်နေ ပြန်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကိုရယ်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ နင့်ကို အပျိုကြီးမှန်သိကုန်လို့ မျက်စောင်း ထိုးနေတဲ့ ကျားတွေများနေပြီ။ ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား”

“ကိုကိုကလည်းလေ၊ အလကားနေရင်း ရှာကြံပူနေပြန်ပါ ပြီ။ ကိုယ့်သမီးပဲ ကိုယ် စိုးရိမ်စမ်းပါ”

“ငါ့သမီးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

မောင်နှင့်အတူ... ၂၁၁

ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်စဉ် ပွစိ ပွစိ ညံနေပါသည့် အသံ တိုးတိတ်သွားလေ၏။ ဘာလဲ၊ ညီမဖြစ်သူကို ဆူပူနေရာမှ ‘မောင့်’ ဘက်လှည့်ချင်ရပြန်ပြီလား။ ဟိုနေ့ကတည်းက သူ့ကို အလုပ်ခန့်လိုက် ရတာကို အန်တီလေးက ‘မောင့်’ အပေါ် သိပ် အစာမကြေတာလေ။

“မောင် ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“ဟင်!... ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ဟိုနေ့က G.T.C ဆင်း ကောင်လေးကို ခန့်လိုက်တယ် ဆို”

“အင်းလေ ... ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“အဲဒါ ဆိုက်ထဲမပို့ဘဲနဲ့ စတိုမှာ ခန့်လိုက်ရလား။ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“မောင်’ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ခဏလေးထားထားတာ တောင်မှ ဖေဖေက မည်သို့သိသွားတာပါလိမ့်။ အန်တီလေးကို ဖျတ် ခနဲ ကြည့်မိစဉ် မသိယောင်ဆောင်နေလေသည်။ ကောင်းပါလေ၊ အပြစ်က ‘မောင့်’ အပေါ်သာ ပုံကျနေလေပြီ။

“ဖေဖေပဲ လိုတဲ့နေရာမှာ ခန့်ဆို”

“ကျစ်! အဲဒါ သူတို့ education နဲ့ experience ကိုကြည့် ပြီး ထိုက်တန်သင့်လျော်တဲ့နေရာကို ပို့ပေးရမှာပေါ့။ ပညာတတ်

၂၁၂ မမသဒ္ဓါမောင်

တစ်ယောက်ကို စတိုအကူ အလုပ်ကြမ်းနေရာမှာ ပြီးစလွယ် ပိုလိုက်ရ သလား။ မောင်မင်းသန့်က အပြင်အူညှိုးတောက်လျောက်ထွက်နေရ တာ ရုံးထိုင်တဲ့သမီးက မျက်နှာလွှဲတာဝန်ယူနိုင်ရမှာပေါ့။ ခုတော့ ဘယ်နှယ်”

“မောင်ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“ခုချက်ချင်း ရွှေ့ခိုင်းလို့မရဘူး။ အဲဒီမှာ သုံးလလောက် နေခိုင်းပြီးမှ ရွှေ့တော့။ စတိုမန်နေဂျာအလုပ်ရှုပ်အောင် သွားမလုပ်နဲ့”

“ဟုတ်!”

“သမီးနေရာကို လူသစ်မရောက်မချင်း တာဝန်ကျေအောင် လုပ်စမ်းပါ မောင်”

“လူစားဝင်ရင် မောင်က ဘယ်နေရာမှာ ပြောင်းလုပ်ရမှာလဲ ဖေဖေ”

“မောင်ဘုန်းနဲ့ လက်ထပ်ရမှာလေ”

“အာ”

“ဘာလဲ... မယူချင်ဘူးလား။ ဒီလောက်တွေ့ပြီး ပြောဆိုပြီး တာတောင် ခုထိ မရင်းနှီးသေးဘူးလား”

‘မောင်’ မျက်နှာရဲသွားရပါ၏။ အန်တီလေးမျက်နှာက ပြုံးမဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားသဖြင့် မျက်စောင်းလှမ်းခဲလိုက်မိပါသည်။ တစ်နေ့နေတော့

မောင်နှင့်အတူ... ၂၁၃

ဒီလို စကားပြောမည်မှန်း သိထားပါလျက် ဤမျှ ပြန်ဆန်မည်ဟု ထင်မထားပါလေ။ မရင်းနှီးဘူးပြောရအောင်လည်း ‘ကိုဘုန်း’ နှင့် ‘မောင်’ က phone ပြောတာ အိမ်လည်ရင်းတွေ့တာလောက်အထိ အဆင်ပြေနေတာ မဟုတ်ပါလား။

“သမီးမောင်”

“မောင် အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးလို့ပါ ဖေဖေ။ ပြီးတော့ ကိုဘုန်းရဲ့မိဘတွေနဲ့လည်း မတွေ့ရသေးတော့”

“ဒါဆိုလည်း phone ဆက်ပြီးတော့ သွားတွေ့ပေါ့။ ဘာများ တွေ့ဝေနေတာလဲ”

“ဟုတ်!... အဲဒီလိုပဲ ကိုဘုန်းကိုပြောထားပါတယ်”

“နေဦး... ကျော်နဲ့ ဘာဖြစ်ထားပြန်ပြီလဲ”

“အဲ!”

တစ်ခုပြောလို့မပြီးခင် နောက်တစ်ခုက ဆက်လေပြီ။ သူ့အိမ် ကို ကြီးကြီးက သစ်သီးတွေနဲ့ ကောက်ညင်းပေါင်း ပိုခိုင်းလို့ သွားရင်း ထမင်းစားဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကိုသိသွားပါသည့် ‘ကျော်’ က ‘မောင့်’ကို စိတ်ချပြီး Taxi နှင့် ပြန်စဉ် စကားတောင်ကောင်းကောင်း မပြောတော့ တာပါလေ။ ‘ကျော်’ စိတ်ဝင်စားနေပါသည့် သူ့ကိုမှ ‘မောင်’ ၏ နှလုံးသားက ထူးဆန်းစွာ ခုန်ခဲ့ရတယ်လို့။

“မေးတာကိုဖြေလေ”

“ကြီးကြီးအိမ်ကိုသွားတုန်းက နည်းနည်းစကားများခဲ့တာပါ ဖေဖေ”

“ဒါ နည်းနည်းပုံစံလား။ ခုဆို ဟိုဘက်ကနေ လုံးဝမလာ တော့တာပဲ ကြည့်တော့။ တော်ရုံစိတ်ခုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သမီးနဲ့ မောင်ဘုန်းတို့ကိစ္စကြောင့် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ တာနဲ့ တူပါတယ်ကိုကိုရယ်။ မောင်အပေါ် ကျော်က အရမ်းသံယောဇဉ် ကြီးလွန်းတာ မဟုတ်လား”

“ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မောင်ဘုန်းနဲ့ သမီးကျော်က မောင့် ထက်အရင် ရင်းနှီးခဲ့ကြတဲ့ဟာပဲ။ ဘာပြဿနာဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ မှန်မှန်ပြော နော်”

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မလိမ္မာခဲ့ဖူးပါဘဲ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ညာရတော့မှာပါလေ။ ဒီလိုမှမဟုတ်လျှင် သူနှင့်ကိစ္စက ဘာမှမဟုတ်ပါဘဲ ပြဿနာအစရှည် လာတော့မှာကို။ ‘ထူးသစ္စာဦး’ ရှင်နဲ့မောင်က စကားလေးတစ်ခွန်း တောင်မှ မပြောဖြစ်သေးပါဘဲ ‘မောင့်’ အပေါ် ပြဿနာဖြစ်အောင် ဘာကြောင့်များ ဖြစ်စေပါသလဲ ရှင်ရယ်။

“မောင် မသိပါဘူး ဖေဖေ”

“မိမောင်”

“တကယ်မသိတာပါ။ အဲဒီနေ့က မောင် မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်သွားရလို့ မျက်နှာမကြည်တာကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကြီးကြီးကိုလည်း သူ စကားကောင်းကောင်းမပြောဘူး ဖေဖေရဲ့”

“အေးလေ ... စိတ်မကြည်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျော်နဲ့တော့ အဆင်ပြေအောင်နေပါ မောင်။ သမီးအပေါ် ကျော် ဖေဖေရဲ့ကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိတာကို မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ကျေးဇူးတရားတဲ့လား။ အဲဒီအကြွေးက လွှာဝတစ်သက် လုံး ပြန်ဆပ်လို့မကုန်နိုင်ပါလေ။ ဦးဦးရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ‘ကျော်’ ကို ‘မောင်’ ဘယ်လိုကျောခိုင်းလို့ရပါမလဲ။ ယောက်ျားလေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အခုလိုစိတ်ကောက်စိတ်ဆိုးနေလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။ မကြာခဏ phone ပြောတတ်တာ လှစ်နေရောက်လာတတ်ပါသည့် ‘ကျော်’ အရိပ်တို့က ‘မောင့်’ အပါးမှာ မရှိတော့ပြီ။

ဪ ‘ကျော်’ ရယ်။

“ကဲ ကဲ ... အလုပ်သွားကြစို့။ ဟိုကောင်လေးကို ရုံးခန်း ခေါ်ပြီး သေချာပြောထားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကဲ! ...ခုတော့ တကယ်ပဲ ရှောင်နေလို့ မဖြစ်တော့ပြီ။ ရုံးခန်းကိုခေါ်ပြီး ဟိတ်ဟန်ကြီးဖြင့် ပြောရတာထက် သူရှိနေပါသည့် နေရာအထိ သွားပြောရတာက ပိုအဆင်ပြေမှာပါ။ ‘မောင်’ ကိုလည်း အခြေကြီးသည့် သူဌေးသမီးဟု သူ မမြင်မှာလေ။ ဖေဖေနှင့်အတူ ကားပေါ်တက်စဉ် ဖေဖေက အန်တီလေးကို လှမ်းပြောပြန်လေ၏။

“မောင်မြင့်ကို ငါ ပြန်လွှတ်ပေးမယ်နော်၊ အလုပ်ကို နင် မလာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကားလေးက ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ခြံပြင်ကိုရောက်စဉ် တစ်ဖက်ကြိုမှ စက်ဘီးဖြင့်ထွက်လာသည့် ‘ကျော်’ နှင့် တိုးလေတော့၏။ ကားမှန်ချထားသဖြင့် ‘မောင်’ က ‘ကျော်’ ကို လက်ပြနွှတ်ဆက်လိုက် ပါသည်။

“သမီးကျော် ... အိမ်မလာတာကြာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ လေးလေး၊ ကျော် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ပါ။ မောင့် ပိတ်ရက်ကျ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အေးအေး ... သမီး”

ကားကို ဆက်မောင်းခဲ့လေ၏။ ဖေဖေနှင့်တော့ အပြီးမပျက် ပြန်ပြောသားပဲ။ ‘မောင်’ phone ဆက်တိုင်း busy ဖြစ်နေပြီး

message ပို့လျှင်လည်း ဘာမှပြန်မပို့တာက ဘာသဘောပါလိမ့်။ ဖေဖေကိုတော့ လူကြီးမို့ အရေးတယူရှိပြီး ‘မောင်’ ကိုတော့ ဂရုမစိုက် သလိုမျိုးပေါ့လေ။ စိတ်ထဲမှာ တွေးမိရင်း အားငယ်သွားရပါ၏။

“ဆေးမှန်မှန်သောက်ရဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သောက်ပါတယ် ဖေဖေ”

“သမီးကို ပင်ပန်းစေချင်လို့ ခိုင်းတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ အချိန် နဲ့အလုပ်မရှိရင် တခြားစဉ်းစားစရာတွေ တွေးပြီး ရောဂါပိုဆိုးလာမှာ စိုးလို့ တမင်လုပ်ခိုင်းတာကို နားလည်ပါ မောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တခြားအရာတွေ တွေးမှာစိုးလို့တဲ့လား။ အခုပဲ ‘မောင်’ က တခြားအကြောင်းကိုတွေးချင်နေမိတာပါလေ။ ဖေဖေလို အကွက် ကျ စိတ်တတ်တဲ့ ဉာဏ်မျိုးက ‘မောင်’ ထံမှာ ဘာကြောင့် မရှိရတာပါ လဲ။ ရောဂါသည်လေးမို့ အိမ်ထောင်မပြုဘဲထားရမှာ မှန်ပေမယ့် အန်တီလေးပြောဖူးသလို အိမ်ထောင်ကျမှ ပိုကျန်းမာလာမည်ဟု ထင် ထားလို့ပဲ ဖြစ်မှာပါလေ။

“မောင်ဘုန်းနဲ့ ခုတစ်လော တွေ့ဖြစ်သေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“Phone ရော မပြောဖြစ်ဘူးလား”

၂၁၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“Message တော့ပို့ပါတယ်”

“အေးအေး”

“သမီးနဲ့ ဒီနှစ်မဟုတ်လည်း နောက်နှစ်မှာ သူနဲ့ယူရမယ် နော်”

“ဖေဖေ”

“ဘာလဲ ပြော”

“မောင် ဖေဖေနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး။ အန်တီလေးကိုရော အတူတူပဲ”

ညီမဖြစ်သူကို တွန့်တိုနေပြီး သမီးဖြစ်သည့်မောင်ကို မနှမြောသည့် ဖေဖေ ‘ဦးမိုးမြင့်’ အသံတိတ်သွားလေ၏။ အဖေနှင့်သမီးမို့ ကယုကာယင် မနေဖြစ်လို့များ သံယောဇဉ်ကြီးမျှင်က ပါးနေပါသလား။ သို့တည်းမဟုတ် တကယ်ပဲ ‘မောင်’ အသက်သိပ်မကြီးသွားခင် (အချိန်မနှောင်ဆင်) အိမ်ထောင်ချပေးချင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

‘မောင်’ တစ်သက် ‘ငါ့သမီးလေး လိမ္မာတယ်’ ဟူသည့် စကားမျိုး ဖေဖေထံမှ တစ်ခါမျှ မကြာခဲ့ရပါ။ ဒါလုပ်မှ ကြိုက်တယ်၊ ဟိုဟာမလုပ်နဲ့၊ ဒါပြီးရင် ဒါကိုဆက်လုပ်ရမှာဆိုပြီး plan တွေက ‘မောင်’ ရှေ့မှာ တန်းစီနေခဲ့တာပါ။ ဖေဖေ ပုံသွင်းပေးခဲ့ပါသည့် ဖယောင်းရုပ်လေး ‘မောင်’ က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာကြိုက်လို့ ကြိုက်မှန်းပင်မသိ၊ ဘာဝါသနာပါမှန်းပင်မသိရလေအောင် ဖေဖေ

မောင်နှင့်အတူ... ၂၁၉

ပုံစံခွက်ထဲမှာ ကျင့်သားရခဲ့တာပါလေ။

“မိဘနဲ့သားသမီးဆိုတာ အချိန်တန်ခွဲရတာက သဘာဝပါ သမီးရယ်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံရပ်ခြား အဝေးကြီးနေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သမီးအားတဲ့အချိန် ဖေဖေဆီ phone ဆက်လို့ရတယ်။ မောင်ဘုန်း နားရက်မှာ ဖေဖေတို့ အတူတူ Dinner စားလို့ရတာပဲ။ နေရာတကာ ကလေးဆန်ချင်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ မောင်ရယ်”

အိမ်ရှင်က ဧည့်သည်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာ ထင်ပါရဲ့။ ချိုချိုသာသာလေးမဟုတ်တောင် ‘မိမောင်’ ဆိုပြီး မာမာ ထန်ထန်လေး ခေါ်တတ်ပြောတတ်တဲ့ ဖေဖေကို လွှမ်းနေရမည်ဟု ‘မောင်’ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါချေ။

နှုတ်က ဖွင့်မပြောပေမယ့် ဖေဖေလည်း မောင်ကို နှမြောမိမှာ ပါ။ ‘သမီးကဲညာ အခါမလင့်စေနှင့်’ ဆိုသည့် ဆိုရိုးအတိုင်း အရွယ်ရှိ တုန်းလေးမှာ ‘မောင်’ ကို အိမ်ထောင်ကျစေချင်တာပါလေ။ သို့သော် ဆက်သည်က နှလုံးသားမပါဘဲနှင့် ဖေဖေစေညွှန်ရာအတိုင်း ‘မောင်’ လိုက်လျှောက်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာပါပဲ။

‘မောင်’ အသက် သိပ်ငယ်ပါသေးသည်။ အရွယ်၏အသီး ငယ်နုသည့် နှလုံးသားနှင့် ချစ်ခြင်းတစ်ခုကိုတော့ ရရှိပိုင်ဆိုင်ချင်ပါ သေးသည်။ ဖေဖေ စီစဉ်ပေးသည့်အတိုင်း မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး

၂၂၀ မေသန္တရမောင်

‘ဒေါက်တာပြည့်ဘုန်းလှိုင်’ ကို လက်ထပ်လိုက်ရမှာတဲ့လား။

ဒီလောက် အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ဖူး အခါခါပြောခဲ့ဖူးပါသည်
 ‘ကိုဘုန်း’ နှင့်တော့ ဒီရင်ဘတ်က လှုပ်ရှားမှုမပြုပါပဲ ‘သူ’ ဆိုသည့်
 ‘ထူးသံစွာဦး’ နှင့် ခဏလေးဆုံစဉ်မှာ ‘မောင်’ နှလုံးသားရေကနိငယ်
 လေး ဂယက်ထခဲ့ရတာ ဘာကြောင့်များလိမ့်။ ဤသည်ပင် အချစ်ဟု
 ခေါ်လေသလား။



အခန်း (၁၉)

နားနေခန်း စားပွဲထက် လာတင်လိုက်ပါသည့် မင်္ဂလာဆောင်
 ဖိတ်စာကြောင့် သူ မျက်နှာပင့်သွားရလေ၏။ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်ပြော
 ခဲ့ပါသည့် သူငယ်ချင်း ‘စိုးစိုင့်’ က သူထက်အရင်ဆုံး လက်မထောင်
 ပြပါရောလား။ ယူဖြစ်မှားက သူအရင်ပါဟု ပြောခဲ့ပေမယ့် လက်တွေ့မှာ
 ဖြင့် ‘မောင်’ နှင့်သူ့ကြားမှာ လေအေးတွေသာ တိုက်နေသေးတာပါ
 လေ။

“ကဲ! ... ဘယ်လိုလဲ။ လက်ဖွဲ့အကြီးကြီး ပေးဖို့ပြင်ပေ
 တော့ ဘုန်းလှိုင်”

၂၂၂ မေသဒ္ဒါမောင်

“အေးပါ၊ ငါ့ကတိ ငါတည်ရမှာပေါ့”

“လေသံထဲမှာ မကျေညက်သံတွေ ပါနေသလိုပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါတို့မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာနေပြီမို့လို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပြောလိုက်လေ။ မှီရာအချစ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလို့”

၁ သံလိုက်မိတော့၏။ မှီရာအချစ်ထက် အနီးမှာရှိနေပါသည့် လက်ကို လှမ်းဆွဲနေမိပေမယ့် ကာယကံရှင်က ပြန်မဆုပ်ကိုင်ချင်တော့ ခက်သားလား။ ‘မောင့်’ အကြည့်၊ ‘မောင့်’ အပြုံးတို့က သူ့အပေါ်မှာ အားကိုးယုံကြည်ရပါသည့် အစ်ကိုနယ် ဖြူစင်လွန်းမှန်း အလိုလို သိနေရတာက ရင်မောစရာပါ။

“နှစ်တောင်ကုန်အောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူးပေါ့လေ”

“မင်း baby နဲ့ ငါ့ lady က မတူဘူးလေကွာ။ တာဝန်နည်းနည်းပါးတုန်း လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ရတာကွ။ မင်းက စောင့်လည်း စောင့်နိုင်တယ်။ ယူရင်လည်း အချိန်မရွေးဘဲ မဟုတ်လား။ ပိုင်ပါကွာ”

“လောလောဆယ်တော့ သူ အလုပ်ဝင်နေတာနဲ့ contact ပြတ်သလောက် ဖြစ်နေပြီ”

“ညဘက် ခေါ်ပေါ့ကွ”

“အသံလေးကြားရရုံနဲ့ မတင်းတိမ်ဘူး စိုးပိုင်ရ”

မောင်နှင့်အတူ... ၂၂၃

“အေး... အဲဒါပဲ။ သူ့အကြောင်းပဲ အမြဲလိုလိုတွေ့ဖြစ်နေတာ။ အာရုံထဲမှာလည်း သူ့ပုံရိပ်ပဲ တစ်လည်လည် ရှိနေတာ။ သူ့အသံလေးကိုပဲ အစဉ်တစိုက် နားထောင်ချင်တာ။ သူ့မျက်နှာလေးကိုပဲ စက္ကန့်နဲ့အမျှ ထိုင်ကြည့်ချင်နေတာ။ အဲဒါ အချစ်ပဲ ဘုန်းလျှံ။ မင်းတော့ မိုးမြင့်မောင်ကို အသေကြွေနေပြီ။ ငါ့သူငယ်ချင်းတော့ down ပြီပဲ”

“ဆေးမကုစားဘဲ စာရေးစားပါလား”

“ဒီ Di တွေနဲ့ပဲ ကေသီရဲ့အချစ်ကို”

“လေများမနေနဲ့၊ Emergency တဲ့”

“ဘယ်သူသွားရမှာလဲ၊ ကိုယ်လား ဘုန်းလျှံလား”

“နှစ်ယောက်စလုံးပဲ ဖြန်ပြန်”

ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ရလေတော့၏။ တာဝန်တွေ၊ လူနာတွေကြားမှာ သူ့အချစ်က လိုရင်းကိုမရောက်နိုင်တော့တာပါလေ။

‘ကေသီ’ က OG (သားဖွားမီးယပ်) ဆရာဝန်မို့ သူတို့နှင့်အတူ Operation ခန်း မဝင်ရပါ။ ချစ်တာတွေ၊ မေတ္တာတွေ၊ သစ္စာတွေ ခဏတာမေ့ထားပြီး တာဝန်ကျေပွန်ရမှာ သူတို့လုပ်ငန်း မဟုတ်ပါလား။

ကား Accident ဖြစ်ပြီး ရောက်လာကြသည့် ခရီးသည်တွေ ကြောင့် သူတို့တွေ အပြေးအလွှား ဖြစ်ကုန်ကြပါ၏။ ဤသို့ကြုံရတိုင်း 'ကေသီ' က သူမလိုင်းရွေးတာ ကောင်းသည်ဟု ပြောလေ့ရှိလေသည်။ အော်ဟစ်သူ၊ ငြီးငြူသူ၊ ငိုကြွေးသူတွေကြားမှာ ဗျားနေပါသည့် စိတ် မနည်းကြီးထိန်းမတ်နေရပါ၏။ 'မောင်' သာ ဒီလို သွေးသံရဲရဲမြင်ကွင်းမျိုးတွေ့ပါက နှလုံးရပ်ပြီး ဘိုင်းခနဲ လဲကျမှာ အသေအချာပါလေ။

“Nurse! ... ဒီမှာ ဆေးထည့်ပြီး ချုပ်ပေးရမယ်”

“ဒီဘက်လူနာက လက်ကျိုးသွားတာ၊ အရိုးအကြောဌာနကို ပို့ပေး။ ဒီလူနာကိုရောပဲ”

“ကယ်ပါဦး ဆရာ၊ ကျွန်တော့်သမီးလေးပါ။ အသက်မှ ရှူသေးရဲ့လား။ သမီးလေး”

ငါးနှစ်အရွယ် ကလေးမလေးကို ပွေ့ထားပါသည့် အဖေ ဖြစ်သူက နဖူးမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်နဲ့ပါလား။ ကလေးကို oxygen ပိုက်တပ်ပေးထားသဖြင့် သူ နားကျပ်ဖြင့် စမ်းလိုက်မိပါ၏။ ဖုတ်လိုက် ဖုတ်လိုက်ဖြင့် အသက်ကိုကြိုးစားရှူနေရသည့် ကလေးက အတွင်းမှာ ဒဏ်ရာရသွားပုံပါ။ မျက်လုံးပြူးစရာပါပဲ။

“ခွဲခန်းပို့ရမယ်”

“ဗျာ!”

“ခင်ဗျား ဆေးကျပြီးနေခဲ့ပါ”

“ကျွန်တော့်သမီး ... ကျွန်တော့်သမီးလေး”

“ကလေးက အတွင်းထဲမှာ သွေးစိမ့်ယိုနေပြီဗျာ။ အမြန်ခွဲမှ ရမယ်။ Nurse! ဒီ patient ကို Dressing လုပ်ပေးပြီး ဆေးထည့်ပေးလိုက်ပါဦး။ စိုးပိုင်ရေ တစ်ချက်လောက်”

“လာပြီ ... လာပြီ”

အရေးတကြီးခွဲမည့်လူနာကို ထရော်လီပေါ်တင်လျက် လူနာ တင် ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်ခဲ့ရပါ၏။ ခွဲခန်းက သုံးလွှာမှာမို့ အပေါ်ကို အကြောင်းကြားကာ လူနာကို အတူခေါ်ခဲ့ရတာပါ။ အဖေနှင့်သမီးမို့ 'မောင်' တို့သားအဖ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်ယောင်လိုက်မိလေသည်။ ငွ! မတွေ့ကောင်းပါဘူး။

“မေ့ဆေးဆရာဝန်ရော”

“ခွဲခန်းထဲ ရောက်နေပါပြီ”

“Ok! Ok!”

တာဝန်ယူရမည့် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးနှင့် မေ့ဆေးဆရာဝန် က အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီမို့ လူနာကို အရင်ဆုံးလွှဲပေးကာ သူတို့ အရန်ဆရာဝန်တွေက ခွဲခန်းဝတ်စုံ ခပ်သွက်သွက်လဲပတ်ရလေ၏။

၂၂၆ မေသဒ္ဓါမောင်

လက်ကို တတောင်ဆစ်အထိ ရေသေချာဆေးကာ သုတ်ပြီးမှ ပိုးသတ်ထားပါသည့် လက်အိတ် တစ်ယောကတစ်လှည့် ဝတ်ပေးပြီး ခွဲခန်းထဲ အတူဝင်လိုက်ကြပါသည်။

Lift ဖြင့် မြေညီထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ Hotel ခန်းမှ တစ်ဆင့် ကုမ္ပဏီအနောက်ဘက်သို့ ရုံးခန်းတွေကိုဖြတ်ရင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကုမ္ပဏီအနောက်ဘက် ဝင်းထဲမှာ ကွန်တိန်နာတွေရပ်ပြီး ပစ္စည်းတွေချနေသဖြင့် ဝန်သိမ်းတွေ အလုပ်ရှုပ်နေကြလေ၏။

‘မောင်’က သူ့ကို အလုပ်သမားတွေကြားထဲ ရှာနေပေမယ့် ဖြူဖြူသန့်သန့်ပုံစံကို ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ပါလေ။

“မမလေး ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာပါလဲ”

“ဪ... ဦးစံလင်း၊ ဟိုတစ်ပတ်က ဝင်လာတဲ့ ထူးသစ္စာဦးကိုပါ”

“သူ့ အထဲမှာ ကုန်စီနေပါတယ် မမလေး”

“ကျေးဇူးပဲနော်”

ဝိုထောင်အဖြစ် အသုံးပြုနေပါသည့် အဆောက်အဦးအတွင်းသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ကြည့်ရင်း ဝင်လာခဲ့ပါ၏။ နေရာအကျယ်ကြီးဖြစ်ကာ အလုပ်သမားတွေက ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလာရင်း အလုပ်ရှုပ်

မောင်နှင့်အတူ... ၂၂၇

နေကြလေသည်။ အောက်မှာ ပြန်ကွဲနေပါသည့် ပစ္စည်းအတိုအစတွေတို့လည်း ရှောင်ရှားရ၊ အပေါ်ကိုကြည့်ပြီးတော့လည်း လူရှာရဖြင့် ‘မောင်’ လည်း အလုပ်များရတော့တာပါ။ ဖေဖေ အမိန့်ပေးလိုက်တာကြောင့်ရော ‘မောင်’ လုပ်ခဲ့မိသည့် အပြစ်ကြောင့် တာဝန်ယူနိုင်ရမှာလေ။

ဒါဆို သူက ဘယ်မှာလဲ။ တစ်နေရာဝင် တစ်နေရာထွက်ဖြင့် ရှာနေတာတောင်မှ ခုချိန်ထိ မတွေ့ရပါလား။ ဒါဖြင့် အော်ခေါ်ရမှာလား။

ဒီထဲမှာ အသံကျယ်ဖြင့် အော်မိပါက ပဲတင်သံလို လိုက်သံမျိုး ပြည်တော့မှာပါလေ။ ရှင်ဘယ်မှာလဲ ‘ကိုထူးသစ္စာဦး’ ရယ်။

‘မောင်’ အတွက် သူနှင့်ဆုံဖို့က ဤမျှ ခက်ခဲလှသည်လား။ ‘ကျော်’ လို တွေ့ချင်တာနှင့် အပြေသွားတွေ့လို့လည်းမရ။ မျက်စိရှေ့ကို နီးနီးကပ်ကပ်ဖြင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပြန်တော့လည်း တွေ့ဖို့မရပြန်။ အခုလို လိုက်ပြီးရှာပြန်တော့လည်း မတွေ့ဘာကြောင့်များလဲ။ ‘မောင်’ အတွက် စိတ်မွန်းကြပ်စရာတွေသာ ဆက်တိုက်ချည်းဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။

လေလုံသည့်ချောင်ဘက်ကို ရောက်လာဦး ရင်ထဲမှ

၂၂၈ မမသမ္မိမောင်

လိုက်တက်လာခြင်းနှင့်အတူ ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။
'မောင်' တော့ မူးပြီထင်ပါရဲ့။ လူရှားသည့်နေရာမှာ လူမသိ သူမသိ
သတိလစ်တာမျိုးဖြစ်ပါက တကယ့်အန္တရာယ်ပါ။ ဖေဖေကို phone
ခေါ်ဖို့ သတိရမိသဖြင့် အပေါ်ဝတ် ချိုင်းပြတ် ဝေ့စကုတ်အိတ်ထဲမှ
phone ကို နှိုက်ယူလိုက်စဉ် ခြေထောက်က ယိုင်ခနဲ လဲသွားလေ
တော့သည်။

“အဲဒီလိုချည်း မစိနဲ့လေ။ Zip Zap ပုံစံစီမှ မပြိုမှာပေါ့။
ဖြစ်လား၊ မဖြစ်ရင် ငါပဲတက်မယ်”

“ရပါတယ် ကိုထူးရဲ့”

“သေချာစီနော်၊ အကုန်ပြိုမှ ပိုပင်ပန်းမယ်”

‘ကိုထူး’ တဲ့။ ဒါဖြင့် ဒီနားမှာ သူတကယ်ရှိနေတာပေါ့။
တည်ငြိမ်အေးဆေးသည့်အသံကြားလေးက ရင်ထဲထိတိုင် နွေးသွား
သည့်နယ်ပါ။ ကြိုးစားပြီးလျှောက်မှ ဖြစ်မှာပါပဲ။ လက်ဖြင့် ပစ္စည်းပုံး
တွေကို ထိန်းကိုင်ရင်း ထောင့်ချိုးကို ကွေ့လိုက်မိလေသည်။

“လျှောက်ကုန်မယ် သတိထား”

“ဝုန်း!”

“အား!”

“ဟာ!”

မောင်နှင့်အတူ... ၂၂၉

အပေါ်ကလူကြောင့် ပစ္စည်းပုံးတွေ လျှောက်ကျတာမျိုး မဟုတ်
ရပါ။ ‘မောင်’ လက်ဖြင့်တွန်းလိုက်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်ပါ မှီချလိုက်သဖြင့်
ပစ္စည်းအလွတ် စက္ကန့်ပုံးတို့က ပြိုဆင်းကျလာလေတော့၏။ လက်ထဲမှ
phone က ခပ်ဝေးဝေးသို့ လွင့်ကျသွားသလို တစ်စုံတစ်ယောက်က
ပြေးရောက်လာပြီး မိုးကာကွယ်အုပ်ပေးလိုက်တာကိုသာ မှတ်မိသည်
က နောက်ဆုံးပါပဲ။

“ပြိုပြို ... ပြိုပြို ကိုထူး ဘာဖြစ်သွားလဲ”

သူ ချက်ချင်းမဖြေဖြစ်သေးဘဲ ရင်ခွင်ထဲ ပျော့ခွေသွားပါသည်။
မိန်းကလေးကိုသာ အာရုံစိုက်လိုက်မိလေ၏။ ဘုရားရေ! သူမက
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာရပါသလဲ။ သူ အလုပ်လုပ်နေပါ
သည့် နေရာကိုမှ သူမ ဘာကြောင့်လာရပါသလဲ။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ
ဘယ်တုန်းကများ ဝင်လုပ်နေပါသလဲ။ မေ့ခွန်းမပါင်းများစွာကသာ
တရစ် ဖြစ်ပေါ်နေပြီး အဖြေကဖြင့် နတ္ထိပါလေ။

“မောင် ... မောင် သတိထားလေ”

“ဟာ! ... မမလေးပါလား”

“မမလေး ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ MD ရဲ့သမီး။ လက်ထောက်မန်နေဂျာ
မိုးမြင့်မောင်ပါ”

“ဟင်!”

“ဆေးရုံမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“နေနေ... ငါပဲချီခဲ့မယ်”

“ဘာဖြစ်ကြ... ဟာ!... မမလေး”

စတိုမန်နေဂျာရောက်လာပြီးနောက် အရေးပေါ်ကားကို phone ဆက်ခေါ်လိုက်ပြီး ဂိုထောင်အပြင်သို့ သူ ဖွေချီလာခဲ့ရလေ၏။ Ambulance ကားပေါ်သို့တင်ရင်း လူနာတင်ကပ်ဆီတင်ပေစဉ် သူ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ‘မောင်’ လက်က ဖြုတ်မရပါလေ။ အလို! ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတာပါပဲလား။

“လိုက်ခဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ဖြုတ်မနေနဲ့”

“MD ကို ငါပြောလိုက်မယ် မောင်ထူး လိုက်သွားလိုက်”

ကားပေါ်သို့ ကုန်းကုန်းကွကွဖြင့် သူပါ တက်လိုက်ရလေ၏။ ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားပါသည့် လက်ကလေးကို ပြန်ကိုင်ထားစဉ် အေးစက်နေလေသည်။ ဆရာဝန်က oxygen ပိုက်တပ်ပေးကာ လေဝစေရန် ပြုစုပေးနေပါ၏။ သူကဖြင့် ဘာမှ မလုပ်တတ်ပါဘဲ သူမ မျက်နှာဖြူဖျော့ဖျော့လေးကိုသာ အငေးသား ကြည့်နေမိလေသည်။

ဘုရားရေ! ‘မောင်’ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။ အနီးဆုံးဆေးရုံသို့ရောက်ပြီနဲ့ သူမကို တွန်းလှည်းဖြင့် တွန်း

ခေါ်သွားလေတော့၏။ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် အနောက်မှ အခြားလိုက်လာမိပါသည်။ Uniform နှင့်ဖို့ ကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်းဖြစ်မှန်း သူ့ကိုမြင်ရုံနှင့် သိကြမှာပါ။ တာဝန်ကျဆရာဝန်တွေ အလုပ်များကုန်သဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမှ သူရပ်ကြည့်နေမိလေ၏။

“ကျွန်တော်ရောက်နေပြီ အန်ကယ်၊ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့”

“Patient က”

“ကိုယ့် Franchise ပါ”

“ဪ”

စောစောကဆရာဝန်တွေ ရှိခန့် ဘေးဖယ်ကုန်လေ၏။ အလို! ‘မောင်’ နှင့် စေ့စပ်ထားသည့် ဆရာဝန်တဲ့လား။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိပါဘဲ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေမိလေသည်။ ပိုင်ရှင်ရှိသည်ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်မျိုး သူမထံမှ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားမိတာ အမှန်ပါ။ ထိုဆရာဝန်က သူမကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးနောက် Drip ချိတ်ကာ စောင့်ကြည့်ပေးနေလေ၏။

“မလာလည်း ဖြစ်ပါတယ် အန်ကယ်။ အသက်ရှူမဝလို့ weak ဖြစ်သွားတာပါ။ ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ”

Phone ပြောနေရင်း လူနာအနီးမှ ခပ်ဝေးဝေးသို့ ငေါ့ကုန်သွားသည့် ဆရာဝန်ကို တစ်လှည့်၊ ဆေးရုံတင်ထက် ဖျော့နေမိ

၂၃၂ မမသဒ္ဓါမောင်

သည့် သူ့ကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေမိပါသည်။ အခုပဲ ပြန်ရမှာလား။
မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူမကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး ပြန်သလိုဖြစ်နေမှာကို သူ
မလိုလားပါချေ။ ခုတင်ခြေရင်းရှိတန်းကို ကိုင်ထားရင်း မျက်နှာလှလှ
လေးကို ရှုမဝနိုင်စဉ် စောစောက ဆရာဝန်က အနီးသို့ရောက်လာပြီး
သူ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ကြည့်လိုက်လေ၏။



မောင်နှင့်အတူ... ၂၃၃

အခန်း (၂၀)

“ခင်ဗျားက”

“မောင်ကို၊ အဲ! မမလေးကို ခေါ်လာပေးတဲ့ ဝန်ထမ်းပါ
ဒေါက်တာ”

ဟင်! သူ အံ့သြသွားရပါ၏။ ‘မောင်’ ကိုဟု လွှတ်ခနဲ
ပြောထွက်သွားပါသည့် လူငယ်က သူထက်ငယ်ပြီး Uniform နှင့်ပင်
အတော်ကြည့်ကောင်းနေတာပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဤလူငယ်လေးက
‘မောင်’ ကို တရင်းတနီး ခေါ်ဝေါ်လိုက်တာလိမ့်။ သတိမေ့မိသည့်
မိန်းကလေးအတွက် အဘယ်မျှ ပူပန်နေသလဲဆိုတာကို သိသာနေ

၂၃၄ မေသန္တရီမောင်

တာပါလေ။

“မောင်နဲ့ ရင်းနှီးလား”

“ဟုတ်ကဲ့! အဲ! မဟုတ်! မရင်းနှီးပါဘူး”

ကြည့်စမ်း! စကားပြောတာကိုက မူမမှန်သလိုပါပဲလား။

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေနှင့်တော့ တရင်းတနှီးရောပုံမရပါ။ ဒါဖြင့် ဒီလူငယ်
နှင့် ‘မောင်’ က ဘယ်နေရာ ဘယ်အချိန်မှာများ သိရှိခင်မင်ရင်းနှီးနေ
ခဲ့တာပါလိမ့်။

“မောင်နဲ့ ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ”

သူ နှုတ်ဆိတ်နေမိပါ၏။ ဖြေစရာမရှိပါ။ သူ့ကို မြင်ဖူးခဲ့ရုံသာ
ဖြစ်ပြီး စကားတစ်ခွန်းမျှပင် မပြောခဲ့ပါသည့် ‘မောင်’ က မည်သို့သိနိုင်ပါ
မည်နည်း။ တကယ်တမ်း အလုပ်ခန့်ဖေးခဲ့တာ မှန်ပါလျက် မဆံ့ချင်၍
တမင်ပင် ရှောင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ မျက်နှာမဲ့ ဆင်းရဲသားမို့
အရောမဝင်ချင်တာပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အားငယ်ဝမ်းနည်းစရာပါပဲလား ‘ထူးသစ္စာဦး’ ရယ်။

“ကျွန်တော်”

“အင်း ဟင်း ဟင်း”

ရုတ်တရက် လူးလွန်လာပါသည့် ‘မောင်’ ညည်းသံကြောင့်
နှစ်ယောက်သား သတိဝင်သွားရပါ၏။ ဆရာဝန်က သူမဘေးသို့

မောင်နှင့်အတူ... ၂၃၅

အမြန်ရွှေသွားပေးမယ့် သူကဖြင့် ခုတင်ခြေရင်းမှာ ဒီအတိုင်းရပ်နေခဲ့ပါ
လေ။ ‘မောင်’ သတိရတာ မြန်ပေလို့ တော်ပါသေးရဲ့။

“မောင် သတိရပြီလား”

“ကိုဘုန်း”

“ဟုတ်တယ်၊ မရန်းနဲ့နော်။ Drip ချိတ်ထားတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

“အလုပ်မှာ မောင်မေ့လဲသွားလို့လေ”

“ဪ ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့”

မျက်ဝန်းညှို့တိုက် ဖျတ်ခနဲ ရွှေလာလေ၏။ ခုတင်ခြေရင်းမှာ
ရပ်နေမိသည့်သူက ခေါင်ညှိတ်ပြရင်း ပြုံးပြလိုက်မိစဉ် အပြုံးယဉ်း
လေးဖြင့် တုံ့ပြန်လေသည်။ ကျေးဇူးပါ ‘မောင်’။ မျက်ကွယ်ပြုချင်တာ
မှန်ပေမယ့် ဒီအပြုံးလေးရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်မိတာအမှန်ပါ။ သူ
ဒီမှာ ဆက်နေဖို့ မလိုအပ်တော့ပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ပြန်သင့်ပြီ
ထင်ပါသည်။

“ကိုဦး”

“ဗျာ”

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရပါ၏။ ဤသို့ခေါ်မည်ဟု
လုံးဝမထင်မိပါ။ ဆရာဝန်ပင် တအံ့တကြည်ဖြင့် သူ့ကို ဟုည့်ကြည့်လေ

၂၃၆ မေသဒ္ဓါမောင်

တော့သည်။ လူက ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိသေးခင် ခြေလှမ်းတို့က သူမဘေးသို့ အလိုလိုရောက်သွားလေသည်။ နှလုံးသားဆီမှ တဒိတ် ဒိတ်ဖြင့် အမြန်ရထားမောင်းသည့်နှယ် ဆူညံသံတို့က ရင်တွင်းမှာ ညံ့နေတော့တာပါလေ။

“မောင် မှားသွားတယ်”

“ဟင်! ဘာကိုလဲ”

“ကိုဦးကို အဲဒီနေရာမှာမထားဖို့လေ”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“မောင် မောနေမယ်လေ။ စကားအများကြီး မပြောပါနဲ့”

“ပြောမှဖြစ်မှာမို့ပါ”

ဘုရားရေ! အထူးအဆန်းပါပဲလား။ ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့သူက သတိပေးနေတာတောင်မှ အားမရှိသည့်လေသံဖြင့် ပြောနေသည့် ‘မောင်’ က အလျှော့မပေးပါလေ။ ‘ကိုဦး’ တဲ့။ ခေါ်သံသဲ့သဲ့မျှ ဖြစ်ပေမယ့် ထိုခေါ်သံက သူ့ကိုခေါ်သည့်လေသံနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ နှုတ်သိပ်မွေ့လွန်ပြီး ကရုဏာတွေ ပြည့်နှက်နေသည့်နှယ်ပါ။

ပြောတော့ဖြင့် မခင်မင် မရင်းနှီးပါဟု ဆိုသည့်လူငယ်လေးက ‘မောင်’ ခေါ်သည်နှင့် အနားသို့ အလိုလိုတိုးကပ်လာတော့တာပါလေ။ နှစ်ဦးသား စကားအများကြီး ပြောနေသည့်နှယ် မျက်ဝန်းရင်း

မောင်နှင့်အတူ... ၂၃၇

အကြည့်ဆုံနေကြသည်က ဘေးမှာရှိနေပါသည့် သူ့ကို နေရခက်စေလေ၏။ ‘မောင်’ ဘာတွေလုပ်နေပါသလဲ။

“နောက်မှပြောလည်း”

“အခုပြောမှာပါ”

“ပြောလေ ပြောပါ၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်”

“သုံးလတည်းပါ”

“ဟင်! ဘာကိုလဲ”

“အဲဒီနေရာမှာ သုံးလလောက်ပဲ သည်းခံပြီး လုပ်ရမှာလို့ ပြောတာပါ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးရင်”

စကားပြောတာ မောသွား၍ထင် ခဏမျှ နားနေလေ၏။ ပင်ပန်းလွန်းလှချည်လား။ ကာယကံရှင်မဟုတ်တာတောင်မှ သူမအသက်ကို အားယူ၍ ရှုရှုနီကနေတာကိုကြည့်ပြီး သနားနေမိတာလေ။ ‘မောင်’ မှာ ဘာရောဂါများ ကြီးကြီးမားမားရှိနေလို့ ယခုလို ပင်ပန်းတကြီးဖြင့် အသက်ရှူနေရပါသလဲ။

“ပြီးရင် Construction ကိုပြောင်းပြီးလုပ်ရမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင့်ကို စိတ်မဆိုးဘူး၊ မဟုတ်လားဟင်”

“ဗျာ!”

“တမင် တမင်ရှောင်တာမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး၊ မောင် မျက်နှာ
ပူလို့”

“ငါ့တော် နားလည်ပါတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲ
မထားပါနဲ့”

အပြီးချီလေးပြီးလိုက်လေ၏။ အကြည့်ချင်းမခွာဘဲ
စူးစိုက်ကြည့်နေပါသည့် ‘မောင်’ နှင့်လူငယ်ကို ဘေးမှ သူ ဘာမှ
ဝင်မပြောနိုင်တာပါ။ တစ်ယောက်ပြောတာကို တစ်ယောက် အပြစ်
မတင်ပါဘဲ နားလည်ပါသတဲ့။ နားမလည်နိုင်သည်က သူတစ်ယောက်
တည်းသာရှိမည် ထင်ပါရဲ့။ ခက်ချေပြီကော ‘ပြည့်ဘုန်းလှ’။

“အဆူခံတိလို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“ပြီးစလွယ် လုပ်လိုက်မိလို့လေ”

“မဟုတ်တာ၊ မောင့်မှာ အဲ! မမလေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကိုက ဘယ်မှာ လုပ်ရလုပ်ရချီပြီး ရတဲ့နေရာမှာ
ဝင်လုပ်ခဲ့ရုံပါ။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့နော်”

အလိုလေး! ဇေးမကူညီလှည့်ပါဆိုသည့် စကားအတိုင်း

မျက်မြင်ပါပဲလား။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မှုတွေ၊
တောင်းပန်မှုတွေ၊ ခွင့်လွှတ်မှုတွေဖြင့် အချင်းချင်း ပြေလည်မှုယူနေ
လိုက်ကြတာများ ဘေးမှာ သူတစ်ယောက်လုံးရပ်နေတာကိုတောင်
ဂရုမစိုက်သည့်နယ်လေ။

ရင်တွင်းမှ ကျဉ်းခနဲခံစားမှုက သူ မတူအောင်ပါပဲလား။
သူ့ကိုယ်သူ အထင်တကြီးဖြင့် ဘဝင်လေဟင်နေမိတာ မှာဦးထင်ပါရဲ့။
လူကြီးမိဘတွေကြောင့် ဤမိန်းကလေး၏ ချစ်ခြင်းကို အချိန်မရွေး
ရရှိပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည်ဟု တရားသေသတ်မှတ်ထားချက်တို့က ပျက်ပြယ်
ကုန်လေပြီ။ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင် သိပ်မထွက်ပါဘဲ အိမ်တွင်းအောင်းနေ
ပါသည့် ကောင်မလေးမှာ ဤသို့ တိတ်တခိုးအကြည့် ကရုဏာအပြီး
တို့ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု သူ တကယ်ကို ထင်မထားမိပါလေ။

‘မောင်’ ရယ်။ ကိုယ်ကလွဲပြီး တခြားလူကို သံယောဇဉ်
တွယ်လိမ့်မည်ဟု၊ ကိုယ်က လွဲပြီး တခြားလူအပေါ် နောင်တွယ်မိမည်
ဟု၊ ကိုယ်ကလွဲ၍ တခြားသူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ချစ်မြတ်နိုးသွားလိမ့်
မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါလျက် ဤမျှ အချိန်တိုလေး
အတွင်းမှာ ဒီလူငယ်လေးအပေါ် ‘မောင်’ စိတ်အာရုံအစုံက ယိုင်လဲခဲ့လှ
ပါသလဲ။

“မောင်”

၂၄၀

မေသဒ္ဓါမောင်

“မောင်”

“ဟင်!”

“Drip ကုန်မှ ပြန်လို့ရမှာနော်”

“ကိုဘုန်း”

“: ပြောလေ”

“မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဘယ်လို”

“ကိုဦး”

“ဗျာ”

“မောင်နဲ့ အရင်းနှီးဆုံးအစ်ကိုလိုဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာ ပြည့်ဘုန်း

လျှံပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုဘုန်း”

“မောင်”

“ကျော်နဲ့လည်း ရင်းနှီးနေတဲ့ ထူးသစ္စာဦးပါ”

“ဪ”

“ကျော်ကြီးမေရဲ့ဘေးအိမ်မှာ နေလို့ မောင်သိခဲ့တာပါ”

“ဒါကြောင့်ကိုး”

မောင်နှင့်အတူ... ၂၄၁

“အရင်းနှီးဆုံးအစ်ကို” တဲ့။ မိတ်ဆက်ပေးခြင်းက သေသပ် လှပပါရဲ့။ သူကဖြင့် တွဲဖက်ဆရာဝန်တွေကို သူနှင့်စေ့စပ်ထားပါသည့် မိန်းကလေးဟုပြောထားပေမယ့် ‘မောင်’ သဘောထားကဖြင့် တိုသို့ မဟုတ်လေပြီ။ ဒါဖြင့် ‘ကျော်’ ကြောင့် ‘မောင်’ က ဤလူငယ်လေး နှင့် သိခွင့်ရခဲ့တာပေါ့။ အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ၏ ‘မောင်’ က ‘ကျော်’ နှင့်ဆက်သွယ်ပြီး သူစိမ်းအမျိုးသားတွေနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ရပါသလဲ။ ထူးဆန်းပါပေ။

“မမလေးသတ်ရပြီဆိုရင် ကျွန်တော် အလုပ်ကိုပြန်ပါဦး မယ်”

“တစ်ယောက်တော့ စောင့်ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုယ်ရှိတယ်လေ မောင်ရယ်”

“ကိုဘုန်းက duty နဲ့လေ”

သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိတော့၏။ တကယ်တမ်း အားကိုး ရမှာက သူဆိုသည့် ‘ပြည့်ဘုန်းလျှံ’ ဖြစ်ပေမယ့် သူ့အားကိုးနေသည် က ‘ထူးသစ္စာဦး’ ဖြစ်နေရတယ်လို့။ ဟိုကလည်း နှုတ်ကသာ ပြန်မည် ပြောပြီး ခြေလှမ်းက လုံးဝမရွေ့တာ ဘာသဘောပါလိမ့်။ ပြန်ဟု နှင်ချင်ပေမယ့် ‘မောင်’ မျက်ဝန်ညှိတို့၏ ကရုဏာအကြည့်တို့ကြောင့် မပြောရက်ပါချေ။

၂၄၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“အင်းလေ၊ ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ်”

“မောင် မူးလဲလို့ဆို”

“ကျော်”

ရုတ်တရက် ရောက်လာပါသည့် ‘အေမီကျော်’ ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး မတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ ‘မောင့်’ ကို ဂရုစိုက်ရပါမယ်ဆိုမှ ဒီချာတ်တ်မ ဘယ်ကသတင်းရသွားတာပါလိမ့်။ ဟိုလူငယ်က ‘ပေါက်ပေါက်’ ကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီး ‘မောင့်’ အနီးမှာကပ်နေရာမှ အလိုလိုခွာသွားလေ၏။

“ကိုဦးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

“မောင်တို့ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းပါ ကျော်”

“ဟင်!”

“မောင် သတိမေ့လဲလို့ လာပို့ပေးတာ”

“လေးလေးပြောလို့ ကျော်လည်း အပြေးလာခဲ့တာ။ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား ကိုဘုန်း”

“အသက်ရှူရခက်သွားလို့ ဖြစ်သွားတာပါ ပေါက်ပေါက်ရဲ့ အခု Ok ပါပြီ”

“ဖေဖေတော့ မောင်ကိုအနားယူခိုင်းတော့မှာ သေချာနေပြီ မောင်ကလည်းလေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်မှပေါ့”

မောင်နှင့်အတူ... ၂၄၃

“အလုပ်ပင်ပန်းသွားတာလည်း ပါလိမ့်မယ်”

‘အေမီ’ ကိုပါ ‘ပေါက်ပေါက်’ ဟု တရင်းတနှီးခေါ်လိုက်ပါသည့် ဒေါက်တာကြောင့် မိန်းကလေးနှစ်ဦးစလုံးနှင့် အတော်ရင်းနှီးမှန်း သူသိလိုက်ပါသည်။ နံဘေးမှာရှိပြီး ဘာမှမလုပ်တတ်သည့်သူက အသုံးမဝင်သည့်လူသာ ဖြစ်နေလေ၏။ အခုတော့ တကယ်ပြန်သင့်ပြီ ထင်ပါသည်။

“ကျွန်တော်ပြန်ပါဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်သား၊ ကိုဦးပြန်ချင်ပြန်တော့လေ။ မောင်ကို ကျော်ပဲ စောင့်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ကိုဦး”

“ဗျာ”

“အလုပ်ကို Taxi နဲ့ပဲပြန်နော်။ ကားခကို ကုမ္ပဏီက တာဝန်ရှိသူ ရှင်းပေးလိမ့်မယ်”

“မဟုတ်တာ”

“မောင်ပြောတာကို နားထောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အစစအရာရာအတွက် ကျေးဇူးပါနော်”

ဘေးမှာရှိနေသည့် လူသုံးယောက်သား မင်သက်သွားရပါ၏။

၂၄၄ မမသဒ္ဓါမောင်

အသက်ကယ်ပေးသည်က ‘ဒေါက်တာပြည့်ဘုန်းလှ’ သူငယ်ချင်း
အတွက် စိတ်ပူပြီးရောက်လာသူက အေမီကျော်။ ဒီနှစ်ယောက်ကို
တော့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမရှိပါဘဲ သာမန်ရုံးဝန်ထမ်းလေးဖြစ်သည့် သူ့ကိုမှ
ကွက်ပြီးကျေးဇူးတင်ရသတဲ့လား။

ကျေးဇူးပါ ‘မောင်’။ ‘ကိုညီး’ လို့ခေါ်တဲ့အတွက်ကိုရော၊
ကိုယ့်ကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အတွက်ကိုပါ ကိုယ်လည်း ‘မောင့်’ ကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်။



အခန်း (၂၁)

မေမေက သူပြောပြနေတာကို တအံ့တဩဖြစ်နေလေတော့
၏။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပြောနေကျမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ဒီနေ့ တစ်နေ့တာ
၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုနှင့် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့က တကယ့်ကို
စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စရာ အပြည့်နှင့်ပါလေ။

“ဘယ်လို... ဘယ်လို သမီးမောင်က”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ ကျွန်တော် အခုဝင်လုပ်နေတဲ့ကုမ္ပဏီ
ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး မိုးမြင့်မောင်ပါ”

“ဒါဖြင့် သားကိုအလုပ်ခန့်လိုက်တာ သူပဲပေါ့”

၂၄၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟယ်... ရေစက်ကလည်း ဆန်းကြယ်ပြီ”

“အဲဒါ ဒီနေ့ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်နေတဲ့နေရာကို ရောက်လာရင်း မေ့လဲသွားလို့ ဆေးရုံကို ပို့ပေးလိုက်ရတယ်”

“ဟောတော်!... ဖြစ်ရလေ။ သမီးလေး ဘာများဖြစ်သွားသေးလဲ။ သက်သာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... အခုတော့ သတိရပြီး ဆေးရုံကဆင်းလောက်ပါပြီ”

“အင်း... ငွေကြေးချင်းသာပြန်တော့လည်း ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေတော့ ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သမီးလေးသနားပါတယ် သားကြီးရယ်”

ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ခံစားမိပါ၏။ တကယ်တမ်း မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်သူက ကိုယ်တိုင်ပွေ့ချီပြီး သယ်ပို့ပေးခဲ့ရတာပါ။ မျက်စိရှေ့မှာ တင် မူးလဲသွားပါသည့်မြင်ကွင်းက ခုထိ မြင်ယောင်နေစုန်းပါပဲ။

‘ဒေါက်’ ခနဲ ကြားလိုက်ရသည်က အကွာအဝေး အနည်ငယ်မျှ လွင့်သွားပါသည့် phone ပါ။ အဲဒီနောက် ဖြူနုသွယ်လျှပ်ပါသည့် လက်ချောင်းတို့ဖြင့် ကိုင်လိုက်ပါသည့် စက္ကူပုံးတွေ၊ အိမ်နဲ့ ပြုယိုင်လဲ ကျလာပါသည့် ပုံးတွေကို အမှုမထားတော့ပါဘဲ ဒူးခွေကျသွားပါသည့်

မောင်နှင့်အတူ... ၂၄၇

ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်ကျစ်လေးကိုသာ ပြေးပွေ့အုပ်မိုးကာကွယ်ထားလိုက်မိတာလေ။

ခေါင်း၊ ပခုံး၊ ကျော၊ လက်မောင်းတို့ပေါ် ပစ်ကျလာပါသည့် ပစ္စည်းပုံးတွေ၏ဒဏ်ကို တောင့်ခံထားမိတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ မကွဲမရှုသည့်ပစ္စည်းတွေလည်း အထဲမှာရှိနေသဖြင့် အတော်အသင့် လေးပင်သည့် ပုံးတွေကြောင့် ရှုရာတို့ဖြင့် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဒဏ်ရာတို့ကို အမှတ်မထားဖြစ်ပါ။

Sport shirt (ကြက်ဥနှစ်ရောင်) ၏ ရင်ဘတ်နေရာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်ကောင်မလေးက သွေးမရှိတော့ သလို တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖြူအေးစက်သွားတာက စိုးရိမ်ပူပန်မှုတို့ဖြင့် နှလုံးခုန်ရပ်လုမတတ်ပါပဲ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပိုက်ထားမိသည်က ‘မောင်’ ဟူသည့် ကောင်မလေးတဲ့လေ။

“သမီးအေမီ လာကြည့်သေးလား”

“လာတယ် မေမေ၊ အေမီရောက်လာလို့ ကျွန်တော် အလုပ်ပြန်လို့ရတာ”

“ကလေးမလေးလည်း အတော်လန့်သွားရှာမှာပဲ။ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းမဟုတ်လား”

အချစ်ဆုံးတဲ့။ ထိုစကားလုံးက သူ့ရင်ကို ဂယက်ထစေပါ

၏။ 'ဒေါက်တာပြည့်ဘုန်းလှိုင်' က စေ့စပ်ထားပြီးသူဟု ပြောပေမယ့် 'မောင်' ကဖြင့် အစ်ကိုလို ရင်းနှီးသူတဲ့လေ။ နှစ်ယောက်စကားက အဘယ်ကြောင့် မည်ရပါသနည်း။ တကယ်ဆို ဟိုဒေါက်တာပြောသည့် အတိုင်း ပြောလိုက်ရုံသာ။

ကိုယ့်ကိုးညာနေတာများလား 'မောင်'။ အကြည့်နွေးနွေး လေးဖြင့် ကြည့်ခဲ့ပါသည့် ကြည်လင်မှုနဲ့ မျက်ဝန်ညှိတို့က ရင်တွင်းထိ တိုင် နွေးထွေးသွားစေတာပါ။ 'ကိုညီ' ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီးခေါ်မည်ဟု မထင်မိခဲ့။ နာမည်ခေါ်ပြော နှုတ်ဆက်ရအောင်လည်း သူနှင့် 'မောင်' က တိတိယယ သိကြသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

"မျက်နှာပူလို့" တဲ့။ အမှန်အတိုင်းပြောခြင်း၏ ရှက်ပြီးနောက် သူ့ကိုပင် ပြုံးမိလာစေရန် ကူးစက်ခဲ့တာပါလေ။ အခုမှ တကယ် မိတ်ဆက်ပြောနေပေမယ့် ဟိုးတုန်းက ရင်းနှီးခဲ့သလို ခံစားရတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ဟိုးတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ နီးနီးကပ်ကပ်၊ နွေးနွေး ထွေးထွေးနဲ့ ရှိန်းတိမ်းဖိန်းတိမ်း ရှိခဲ့ပါသလား 'မောင်' ရယ်။

အလုပ်ကိုအပြန်မှာ ရှပ်ပွနေပါသည့် ပစ္စည်းတွေကိုပြန်ရှင်း ရင်း 'မောင်' phone လေး မှန်ကွဲသွားတာကို သူ သိမ်းထားမိ၏။ အပြန်မှာ ဆိုင်အပ်ခဲ့ပြီး နောက်ရက်မှ လာယူရန် ရက်ချိန်းရခဲ့တာပါ။ ကူကယ်မည့်သူကိုခေါ်ဖို့ သတိရှိခဲ့ပါလျက် ဘာကြောင့်များ ဤသို့

မူးလဲခဲ့ရပါသနည်း။

'မောင်' မှာ 'မောင်' မှာ သူမသိနိုင်သေးတဲ့ ရောဂါများ ရှိနေပါသလား။ ရင်မောလိုက်တာနော်။ ကာယကံရှင်နယ် ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်ပြီး ခံရခက်စေတာ အမှန်ပါပဲ။ 'မောင်' ဆိုလျှင် အဘယ်မျှ နာကျင်ခံစားရရှာမလဲဟု စာနာမိပြီး တွေးမိလေသည်။ ဘုရားဓရ! သူတော့ သူတော့ 'မောင်' အပေါ် ကရုဏာမိုးရွာပြီး ချစ်မိလေပြီလား။

"ဟဲ့! သား"

"ဗျာ!"

"ရေချိုးဖို့ပြောနေတယ်လေ။ ဘာလို့ ငှိုငှိုနေရတာလဲ"

"အင်း... ချိုးမယ် မေမေ၊ ချိုးမယ်"

သူ အလုပ်စဆင်းပြီးမှ မနက်ကို စောစောထပြန်ပြီး ရေတွင်းမှ ရေငင်ကာ အိမ်ရှေ့ကျောက်စည်ရေ၊ နောက်ပေးရေတိုင်ကိုတွေ့ကိုပါ ရေဖြည့်ပြီးမှ ရေချိုးအလုပ်သွားခဲ့တာပါ။ မေမေ ချက်ပြုတ်၊ လျှော်ဖွပ် ပါက ရေသုံးပြီး လျော့ရမှာဖြစ်ပေမယ့် အပြည့်သာရှိနေလေ၏။ ကြည့် ရတာ လျော့သွားသည့် ရေကို 'ညီညီ' ပင် ကျောင်းမှပြန်လာပြီး ဖြည့်ပေးထားတာ ထင်ပါရဲ့။

ရေလဲပုဆိုးနှင့် တဘက်ကို ယူ၍ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်ပါ ၏။ အေးစိမ့်စိမ့်ရေတို့ကို တဖွမ်းဖွမ်းဖြင့် လောင်းချီးလိက်ပါသည်။

၂၅၀ မမသဒ္ဓါမောင်

Lux ဆပ်ပြာခဲအဖြူဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပွတ်တိုက်မိစဉ် အခုမှပင် ရှုရာတို့မှ စပ်သည့်ဒဏ်တို့က နာလေတော့၏။ ‘မောင်’ ရော ထိခိုက်မိတာများ ရှိလေမလား။ ရင်ထဲပူလိုက်တာနော်။

“ကိုကြီး”

“ဟေ!”

“Phone လာနေတယ်”

“ကိုင်လိုက်လေ ညီရယ်”

“ပြန်ကျသွားပြီ၊ ဘာမှမပြောဘူး”

ရေစိုပုဆိုးကို တစ်ခါတည်း လျှော်ရင်း တန်းမှာလှန်းခဲ့ပါ၏။ ရေလဲပုဆိုးကို ဆပ်တိုတိုဝတ်ကာ တဘက်ဖြင့် ရေသုတ်ရင်း ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်မိသည်။ ‘ညီထွေး’ က နောက်ဖေးခေါက်မှာ ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်လျက် phone ထောင်ပြလေ၏။ ဘယ်ကဆက်သည့် phone ပါလိမ့်။

“အေမီ မဟုတ်ဘူးလား”

“မအေမီဆို ကျွန်တော့်ကို ပေါက်စခိုပြီး စကားပြောမှာပေါ့။ မိန်းကလေးအသံပဲ”

“ဟင်!”

ဘုရားရေ!... ဒါဖြင့် ‘မောင်’ များဖြစ်နေမလား။ မဟုတ်

မောင်နှင့်အတူ... ၂၅၁

နိုင်တာ။ အိပ်ရာထဲလဲနေမည့် လူမမာက သူ့ကို phone ဆက်မှာတဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ Phone ကိုယူနေစဉ် အိပ် phone နံပါတ်ဖြစ်နေ၍ ပိုအံ့သြရလေ၏။ ဘယ်သူကများ သူ့ phone နံပါတ်ကို သိ၍ လှမ်းဆက်ပါသလဲ။

“အဝတ်ပြန်ပြန်လဲလေ၊ မေမေက ထမင်းစားမယ်တဲ့”

“အေးပါ”

ထမင်းက စားလို့ဝင်ပါ့မလား။ ဒီလိုပုံစံနှင့် အိပ်၍ ဖျော်မည်မထင်ပါ။ အိပ်နေဝတ်သည့် T-shirt ကို ခေါင်းမှစွပ်ချလိုက်စဉ် phone က ထပ်မြည်လာလေ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ရိုနေပြီမို့ ကိုင်မှဖြစ်မှာလေ။ ရေလဲပုဆိုးကိုမကာ Quater ဘောင်းဘီဝတ်နေရင်မှ ခုတင်ထက် ထိုင်ချလိုက်ရပါသည်။

“ဟဲလို”

“ကိုဦးလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူ့မျက်နှာ အလိုလိုပြုံးသွားမိပါ၏။ ကော်ဖီပူလေး သောက်ချလိုက်ရသည့်နှယ် နွေးထွေးလိုက်ပါဘိ။ နားနားနေနေ နေရပါမည့်သူမက သူ့ကို phone ဆက်ဖို့ အားရှိသတဲ့လား။ ဘယ်လို ကောင်မလေးပါလဲ။ ဝတ်လက်စ ဘောင်းဘီကို အမြန်ဝတ်ကာ ရေလဲပုဆိုးကို

၂၅၂ မေသဒ္ဓါမောင်

တန်းမှာလန်းလိုက်ပြီး အိမ်ပြင်သို့ထွက်ခဲ့ပါ၏။ အိမ်ထဲမှာ ဆက်ပါက
သူတို့ပြောသမျှ တစ်အိမ်လုံးကြားကုန်မှာ စိုးလို့ပါပဲ။

“ကိုဦး... ဟယ်လို၊ ဘယ်ပျောက်သွားပြီလဲ”

“ပြောလို့ရပြီ”

“ဘာလို့လဲဟင်”

“အခု အိမ်ပြင်ချောက်နေပြီမို့ ပြောလို့ရပြီလို့ ပြောတာလေ”

ရယ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာလေ၏။ မောင်ရီမျိုးပြုလရောင်က
ကဗျာမဆန် မှုန်တိမှုန်ဝါးပါ။ သို့သော် အဲဒီ မှုန်ပြု အလင်းအောက်မှ
ပင် သူရင်ထဲ နွေးထွေးလိုက်ဖို့နေတာလေ။ အဘယ်သို့သော စွမ်းအား
တွေက သူ့ထဲက ပို့ပေးနေရပါသနည်း။ အသံလေးကြားရုံမျှပင် ဖိတ်
ဖြာပြီး အပြီးတွေ ခိုသိလာရလေပြီ။

“နေရတာ သက်သာရဲ့လား”

“အင်း”

“ဆေးလည်း သောက်၊ အားရှိအောင်လည်းစားဖို့ မမေ့နဲ့
နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“တစ်ခါမှ အဲဒီလိုမတွေ့ဘူးတော့ တော်တော်လန့်သွား
တယ်။ နောက်ဆို တွေ့ချင်ရင် ရုံးခန်းကိုခေါ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်

မောင်နှင့်အတူ... ၂၅၃

လာတွေ့ပါမယ်”

“ကျွန်တော်လို့ မသုံးပါနဲ့”

“ဗျာ”

“ကိုဦးက မောင့်ထက် အသက်နည်းနည်းတော့ ကြီးတာပဲ
ဟာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်က မမလေးတို့ရဲ့ ဝန်ထမ်း
မဟုတ်လား”

“အဲဒီ... မမလေးခေါ်တာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး”

“ဟောဗျာ... ဒါဖြင့် ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“မောင်လို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဟာ... မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“လူတွေမရှိတဲ့အခါလေ”

သူ အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့် အသာကိုက်ထားလိုက်မိ
လေ၏။ ကျိတ်လိုက်! ‘ထူးသစ္စာဦး’ ရေ။ ပူပန်နေသမျှ စိတ်အစဉ်က
မျက်လှည့်ပြလိုက်သည့်နှယ် ဖျတ်ခနဲ လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်လေပြီ။
ချစ်ခြင်းက ဤမျှ တန်ဖိုးကြီးလေသလား။

ဪ ‘မောင်’ ရယ်။

“ခေါ်မှာလား”

“အင်း”

“ဘာအင်းလဲ”

“ခေါ်မယ် ... ခေါ်မယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့။ မောင့်ကို ကာပေးရင်းနဲ့ သူလည်း ဒဏ်ရာရတယ်ဆို”

ပူပန်ဖော်ရသားပါပဲ။ ကြီးကြီးမားမားဖြစ်သည့် သူမကိုယ်သူမ စိတ်မပူပါပဲ အသေးအမွှားဖြစ်သည့် သူလိုလူကိုမှ ပူပေးရပါသလား။ ပြောင်းပြန်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ ‘မောင်’။ စိတ်ထဲမှ ထပ်တလဲလဲ ခေါ်မိသည့် တစ်လုံးတည်းသော ဝိသေသကို ‘မောင့်’ ရှေ့မှာ သူမည်သို့ ခေါ်ဝံ့ပါမည်နည်း။

တစ်ခါတစ်ရံ ချစ်ခြင်းက စိတ်ကို မဝံ့မရဲ ဖြစ်စေသည် ထင်ပါရဲ့။

“နည်းနည်းပါးပါးပါ။ ဆေးလိမ်းလိုက်ရင် ပျောက်ပါတယ်”

“သူလည်း ဆေးလူး ဆေးသောက်ပြီးမှ အိပ်နော်။ မမေ့နဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“တရိတသေကြီး မပြောနဲ့လေ”

“ဒါလည်း မကြိုက်ဘူးလား”

“အင်း”

“စိတ်ချ မမောင်ရေ၊ ကိုကြီးကို သားပဲ ဆေးသေချာလိမ်းပေးပြီး ဆေးတိုက်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဟယ်! ... ကောင်လေး ကြားသွားပြန်ပြီ”

“ညစာစားဖို့လာခေါ်တာ ပီတိတွေဖြာပြီး ဗိုက်ဝနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဗျ”

“Sorry! sorry. ပါ။ မောင် မသိလို့ ခွင့်လွှတ်နော်။ ဒါနဲ့ ဘာဟင်းချက်လဲဟင်”

ရော်! ‘ညီညီ’ နောက်ကရောက်လာပြီး ကပ်ပြောတာကို စိတ်မဆိုးဘဲ မေးခွန်းကထပ်ထုတ်ပြန်ပါရောလား။ Phone က အလိုလို ‘ညီထွေး’ လက်ထဲ ရောက်သွားလေတော့၏။ တကယ်တမ်း စတွေ့ပြီး ရင်းနှီးခဲ့သည်က ‘ညီညီ’ ပထမမို့ ဒီလောက်တော့ ဦးစားပေးရမှာပါလေ။

“ရင်ဝယ် တဒုတ်ဒုတ်ပြည်မယ့် ငါးဖယ်ငါးဆုပ်ဟင်းနဲ့ ဒါမျိုး စဉ်းစားဆိုတဲ့ ကြာရိုးဟင်းခါးလေးနဲ့ စားရမှာပါခင်ဗျာ။ စားချင်ရင် လာစားလေ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... တော်ပါပြီ ကိုဦးကို ဂရုစိုက်လိုက်ဦးနော်။ Good night မောင်လေး”

၂၅၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“Good night ပါ မမောင်။ မှာတာကိုမမေ့ပါဘူး”

‘ညီထွေး’ က phone ကိုပိတ်ကာ သူ့ထံ ပြန်ပေးရင်း တခွီခွီ ခုတ်နေလေတော့၏။ ပလီစီချောက်ချက် စကားမျိုး ရှာကြံ ပြောတတ်ပါပေ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အိပ်ပေါ်ပြန်ရောက်စဉ် မေမေ က ထမင်းဖွဲ့ သင်သင့် ပြင်ပြီးနေလေပြီ။ စားဝင်အောင် စားလိုက်ပါ မယ် ‘မောင်’။ ကျေးဇူးပါ။



အခန်း (၂၂)

အိပ်ရာထက် လူတစ်ကိုယ်လုံး ပစ်လွဲချလိုက်ပြီး နဖူးထက် လက်တင်လျက် မျက်စိစုံမှိတ်ထားမိပါ၏။ သူ့အတွက် ကံဆိုးခြင်းတွေ က ဆက်တိုက်ချည်း ဖြစ်လာပါရောလား။ ‘စိုးဝိုင်’ တို့ဖိတ်စာကြောင့် ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်နေသည့်ကြားမှာ Accident ဖြစ်လာသမျှ အပြေး အလွှား လုပ်ပေးခဲ့ရတာပါ။ အဲဒါတွေ ဖြေရှင်းပြီး နားမည်ကြံရုံရှိသေး Anbulance ရောက်လာပြီးပို့ပေးသည့်လူနာက သူ၏ ‘မောင်’ ဖြစ်နေရတယ်လို့။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“သားရေ... ရေချိုးပြီးလည်း လာတော့လေကွယ်၊
Dinner စားရအောင်”

မာမိအသံကြောင့် ဝဲလာပါသည့် မျက်ရည်တို့ကို ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းလိုက်ရလေ၏။ ရင်တွင်းနာကျင်ကာ ပြည့်သိပ်မွန်းကြပ်မှုတို့က အသက်ရှူရပင် ခက်စေတာလေ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ နှစ်ကိုယ်တူ နီးစပ်ဖို့ခြေလှမ်းကို တိုးမည်ကြံရုံရှိသေး မျက်စိရှေ့ မြင်ကွင်းက သူ့ခြေလှမ်းအစုံကို ရပ်တန့်သွားစေတာ မဟုတ်ပါလား။

‘ထူးသစ္စာဦး’ ဘဲ။ Uniform အရောင်မျောနှင့်ပင်လျှင် ကြည့်ကောင်းပြီး ငယ်နုထွေးကြိုင်းလွန်းပါသည့် လူငယ်လေးက ‘မောင့်’ ကိုမှ စွဲဆောင်နိုင်လေသလား။ ပြောတော့ဖြင့် ရင်းနှီးရုံဆိုပြီး တကယ်တမ်း ကြင်နာသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေတာကဖြင့် သူမဟုတ်ပါဘဲ ‘ထူးသစ္စာဦး’ ဖြစ်နေရတယ်လို့။

“သား ဘုန်းလျှံ... မာမိဝင်ခဲ့မယ်”

တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ သူ့အခန်းထဲသို့ မာမိဝင်လာလေတော့၏။ ရေချိုးပြီး ရေခြောက်အောင် သေချာမသုတ်ဖြစ်ဘဲ အိပ်ရာထဲလဲလျောင်းနေပါသည့် သူ့ကိုမြင်လေတော့သည်။ မာမိတို့မသိအောင် မျိုသိပ်ထားချင်သည့် ဆန္ဒက ခဏလေးနှင့် ပျက်ပြယ်လေပြီ။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ သား”

“မာမိ”

“သမီးမောင်ကို သား စိတ်ပူနေမှန်း မာမိလည်း သိပါတယ်။ တော်ရုံသင့်ရုံပေါ့ သားရယ်။ ကိုယ်ကဆရာဝန်ပဲဟာ။ မိမိသမျှ လူနာတွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ”

“မောင်က ကျွန်တော့်အတွက် သာမန်လူနာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ မာမိရယ်”

“အေးလေ... ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့”

မျက်ရည်က ဝဲလာပြန်လေ၏။ စိတ်ပျော့သည့်လူလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငိုချင်လာရပြန်ပါသလဲ။ မျက်ရည်ကျတယ် ဆိုတာ ယောက်ျားတွေအတွက်မှမဟုတ်တာလေ။ မာမိက ငှပ်တုတ်ထထိုင်လိုက်ပါသည့် သူ့ကျောပြင်ကို အသာပွတ်သပ်ပေးလေ၏။ အစပထမတော့ မာမိတို့ဆုံခိုင်းသဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွားတွေ့ခဲ့ရုံပါ။

ပထမဦးဆုံးအကြိမ်မှာတင် သူ့နှလုံးသားအစုံကို ‘မောင်’ သိမ်းပိုက်ယူငင်သွားလိမ့်မည်ဟု မထင်လေခဲ့။ အပြစ်ကင်းစင်လွန်းပါသည့် မျက်ဝန်းညှို့တို့၏ တစ်ချက်အကြည့်ဆုံခဲ့စဉ်မှာပင် ရှိသမျှ မာန်တွေ ကျဆင်းခဲ့ရသည်က ‘ပြည့်ဘုန်းလျှံ’ ရယ်ပါ။

၂၆၀ မမသဒ္ဓါမောင်

သို့သော် သူချစ်နေသလောက် သေးသေးလေးသော်လည်း သူမ ပြန်မပေးချင်ရသည့်အကြောင်းက ချနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“မောင်က ဘာပြောလိုက်လို့လဲ သား။ နေမကောင်းဖြစ်နေ တဲ့ ကလေးက စကားမှားပြောတာမျိုးလည်း ရှိနိုင်ပါတယ် သားရယ်”

“မဟုတ်ဘူး မာမီ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မောင်က ... မောင်က ကျွန်တော်မဟုတ်တဲ့ လူတစ် ယောက်ကို သဘောကျနေတယ် မာမီ”

“ဘယ်လို”

“ရည်ရည်မွန်မွန်နဲ့ ပညာတတ်လေးပါပဲ။ မောင်နဲ့လည်း အသက် သိပ်မကွာဘူး”

“အဲဒါကို ဦးမိုးမြင့် သိလား”

“မသိသေးဘူး ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား သားရယ်။ သမီးလေးက ဗိုင်း ကောင်းကျောက်ဖိနေလာတဲ့ ကလေးပါ”

“မှန်ပါတယ် မေမေ။ အဲဒီလို မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့လည်း ကျွန်တော်က ဒီလိုဖြစ်လာမယ်လို့ ထင်မထားတာပေါ့”

မာမီ သက်ပြင်းရှိုက်လေတော့၏။ ရင်အပူငြိမ်းအောင် မလုပ်

မောင်နှင့်အတူ... ၂၆၁

နိုင်သည့်အပြင် မာမီထံပင် ကူးချေပြီ။ ‘မောင်’ ရယ် မင်းကို အမျှော် လင့်ကြီး မျှော်လင့်ပြီး စိတ်ရှည်စွာ စောင့်နေတဲ့ကိုယ့်ကို ဒီလောက်ထိ ရက်စက်မှ ဖြစ်မှာတဲ့လား။ သိပ်ကြီးနက်ရှိုင်းမှုမရှိသေးခင်မှာ ရုပ်ရှင် တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ဗီလိန်ဝင်လုပ်လို့လည်း မဖြစ်ပါဘူး။

အချစ်ဆိုသည့်အရာမျိုးက ကြမ်းတမ်းလို့မှ မရတာပဲ။ ချစ် ခြင်း၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတွေကို အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်လေအောင် သူ မပြုလုပ်ရက်ပါ။ အထူးသဖြင့် နယ်လွန်းပါသည့် ‘မောင့်’ ရဲ့ နှလုံးသားလေးကို ဒဏ်ရာအနာတရ မရစေချင်လို့ပါပဲ။ ချစ်မိသည့် သူ့ကို အန္တရာယ်မဖြစ်စေရန် ကာကွယ်ပေးရမှသာ အချစ်သူရဲကောင်း တို့၏ တာဝန်တစ်ရပ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“တိတိကျကျကြီး ချစ်နေမိကြပြီလား”

“ဟင့်အင်း။ အဲဒီအဆင့်တော့ ရောက်ပုံမရသေးပါဘူး”

“ဒါနဲ့များ ပူနေရတယ်လို့ သားရယ်။ လေတိုက်ရင် ယိမ်းတဲ့ ပန်းပွင့်လေးကို ညင်ညင်သာသာနဲ့ထိန်းရင် ရမှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး မာမီ။ ကျွန်တော် သိနေတယ်။ သူတို့နှစ် ယောက်ရဲ့အကြည့်တွေ၊ အပြုံးတွေကို မြင်ရုံနဲ့ စိတ်ထဲက အလိုလိုလို လိုက်တာပါ။ မောင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ သေချာတယ်။ ဟို ကောင်လေးကလည်း အတူတူပဲ”

“ကောင်လေးဆိုတာ”

“ထူးသစ္စာဦးတဲ့”

“ဟယ်!...နာမည်ကလည်း စီးပိုးလွန်းလိုက်တာ”

“လူကလည်း သန့်ပြီးခန့်တယ် မာမီ၊ တစ်ခုပဲ”

“ဘာတစ်ခုလဲ”

“သိပ်ကြီးပြည့်စုံတဲ့ ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်း...ခက်တော့တာပဲ။ ဒီသမီးလေးကလည်း ဘယ်လိုအမြင် ဘယ်လိုအကြည့်နဲ့မှား ဒီကောင်လေးအပေါ် တိမ်ညွတ်မိတာလည်း မသိတော့ပါဘူး။ သူ့အစား ရင်မောလိုက်တာနော်”

ကျွန်တော်က ပိုဆိုးတာပေါ့ မာမီရယ်။ ကိုယ်ချစ်နေပါသည့် မိန်းကလေးကို လူယူခံရတာလောက် ခံရခက် နာရခက်တာမျိုး ဘာရှိတော့မှာလဲ။ ဒီလူကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ဟိုလူကိုမချစ်နဲ့လို့ တားရအောင်လည်း သူက ‘မောင့်’ ရဲ့ တရားဝင်ချစ်သူမှ မဟုတ်တာလေ။ ကိုယ့်ကိုတော့ ပေးဖို့ တွေဝေနေပြီး ဒီကောင်လေးကိုကျ လွယ်လင့်တကူ လိုက်လျောချင်နေသလိုပါပဲ။

“သားက ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကျစ်! အဲဒါခက်တာပေါ့။ သားက အရင်ဖွင့်ပြောမှသာ

သူ့ဘက်က စဉ်းစားပေးနိုင်မှာမို့။ ဒီလိုချည်း တွေ့လိုက် ပြန်လိုက်နဲ့ လွန်းဆဲလို လုပ်နေလို့ ဘာထူးမှာလဲ သားရယ်။ သားကိုပေးဖို့အတွက် သူ စဉ်းစားနေရင် အဲဒီကောင်လေးက သူ့အတွေးထဲ ဘယ်ဝင်လာရဲပါ့မလဲ”

မှန်လိုက်တာ။ ဒါကို ဘာလို့များ သူ မစဉ်းစားမိတာပါလိမ့်။ သူသာ တိတိပပ ဖွင့်ပြောထားပါလျက် ‘မောင့်’ ခေါင်းထဲမှာရော ‘မောင့်’ နှလုံးသားမှာပါ နေရာအပြည့်နီးပါး သူရနိုင်တာလေ။ အခုတော့ စဉ်းစားချင်ချိန်မှက တွေဝေခြင်းဘက်သို့ကူးပြီး နောက်ကျခြင်း မြစ်ကျဉ်းထဲမှာ အဝိတ်ခံနေရတယ်လို့။

“ပြောဖို့ ရွယ်နေတာပဲ မာမီ။ အလုပ်မအားတာနဲ့ပဲ မပြောဖြစ်နေသေးတာ”

“ကောင်လေးက ဘာလုပ်လဲ”

“မောင်တို့ကုမ္ပဏီမှာ အခုမှ အလုပ်စတင်တာပါ”

“ကြည့်စမ်း!...ဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့ကကောင်လေးကိုများ ယိုင်ရတယ်လို့”

“Construction ဘက်ပြောင်းရမှာဆိုတော့ G.T.C ဆင့် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“အဲဒီအဆင့်လောက်နဲ့များ မာမီသားကို ယှဉ်နိုင်မှာတဲ့လား”

၂၆၄ မမသဒ္ဓါမောင်

မှားနေပြီ မာမီ။ အချစ်မှာ အဆင့်အတန်းဆိုတာတွေ မရှိဘူး။ မျိုးရိုးသိက္ခာတွေလည်း မရှိဘူး။ ဆင်းရဲချမ်းသာဆိုတာလည်း ထည့်မတွက်ဘူး။ အချစ်ကိုအချစ်လို့ပဲ ရိုးရိုးလေး ဘာသာပြန်လို့ရမှာပါ။ ချောတာ၊ လှတာ၊ ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်တာတွေကို ထည့်မတွက်ဘဲ နှလုံးသားက ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း ရွေးချယ်တာကိုသာ အချစ်လို့ ယူဆနိုင်တာလေ။

“ခက်တော့ ခက်တယ် မာမီ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကောင်လေးက အတော်အေးတာ”

“ဒါဖြင့် သမီးကပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကိုမိုးမြင့်ကို အသိပေးရတော့မှာပဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့ မာမီ။ အန်ကယ် ဘယ်လောက်ဒေါသကြီးတယ် ဆိုတာ။ တော်ကြာ ကျွန်တော်တို့ပြောလိုက်မှ မောင့်ရောဂါ ပိုဆိုး သွားဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် သားက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့လူငယ်ချင်း ညှိနှိုင်းလို့ရရင် အဆင်ပြေမှာပါ။ မောင့်ကို ချောပြောပြီး ဟိုကောင်လေးကို ရှင်းပြနိုင်ရင်ပေါ့”

မောင်နှင့်အတူ... ၂၆၅

“အေးလေ သားပြောလို့ အဆင်ပြေသွားရင်တော့ ကောင်း တာပေါ့။ မာမီလည်း လူကြီးတွေစီစဉ်ပေးထားတာကို မပျက်ချင်ဘူး သား။ ဆွေမျိုးတွေလည်း တော်တော်များများ သိနေပြီမို့ မျက်နှာ မပျက်ချင်ဘူး။ အဲဒါအမှန်ပဲ”

“ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး မြန်မြန်လုပ်ပါ့မယ် မာမီ။ လော လောဆယ် မောင့်ကျန်းမာရေးကို စောင့်ကြည့်ရဦးမှာမို့ပါ”

“ဟင်း... စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်တာလည်း ရှိတာရှိမှာပေါ့။ ကိုယ့် ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ပါဦးသားရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ”

“ဒါဆို Dinner စားရအောင်”

“ကျွန်တော် မဆာသေးလို့ပါ၊ မာမီ။ ဆာလာတော့မှ ဆင်း လာပြီး စားပါ့မယ်”

“အေးလေ ... ပြီးတာပဲ။ အိပ်ရေးလည်း မပျက်စေနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မာမီက သူ့အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ကာ တံခါးပြန်ပိတ်ပေးခဲ့ပါ၏။ အိပ်ရာထက် ပြန်လွဲချလိုက်ပြီး phone ကို လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ ည (၈) နာရီထိုးခါနီးနေပြီမို့ ခုချိန်ဆို ‘မောင်’ တစ်ယောက် ဘေးရှိန် ဖြင့် အိပ်ပျော်နေလောက်ပြီ။ ‘I miss you. Goodnight!’ ဆိုသည့်

၂၆၆ မမသဒ္ဓါမောင်

မောင်နှင့်အတူ... ၂၆၇

message လေးတောင် မပို့လိုက်ဖြစ်တော့ပါလား။

အချစ်မှာ အချိန်နဲ့ကံကြမ္မာ လိုအပ်ပါတယ်။ နောက်ကျပြီး ဆုံတွေ့ရတာနဲ့ လွဲချော်တောတာပဲတဲ့လေ။

သူက 'မောင်' နှင့် အရင်ဆုံးတွေ့ခွင့်ရခဲ့တဲ့သူပါ။ ဒါတောင်မှ နောက်မှတွေ့တဲ့ကောင်လေးက 'မောင်' ၏ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ရခဲ့တာ တဲ့လား။ သူနှင့် မကြာခဏတွေ့ခွင့်၊ စကားပြောခွင့်ရခဲ့ပါလျက် နောက် မှတွေ့ရသည့် လူငယ်လေးက 'မောင်' နှလုံးသားကို ယိုင်ခဲ့အောင် ပြုစားနိုင်သတဲ့လား။ သူနှင့်သာ မကြာခဏ phone ပြော mes- sage ပို့ဖြစ်ပါလျက် ဤလူငယ်လေးကပဲ 'မောင်' ၏စိတ်အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်သတဲ့လား။

အချစ်ဆိုတာ ပေးချင်တိုင်းလည်းမရနိုင်သလို လိုချင်သလို တောင်းလို့လည်း ပေးနိုင်သည့်အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာလေ။ ဥယျာဉ် တွင်းမှ ပန်းလေးဖူးရာမှ ပွင့်အာလာသည်ကို စောင့်ကြည့်ပြီး ဖိတ်ဖြာ နေသည့် ဥယျာဉ်မှူးနယ် သူ့အဖြစ်က ဆင်တူနေလေပြီ။ ကိုယ်က မခူးရက်ဘဲ အလှကြည့်နေမိတာကို တခြားလူက လက်မြန်မြန်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ခူးသွားသလိုပါပဲ။

ပြောကြတာဖြင့် ချစ်ခြင်းမှာ အရာအားလုံး တရားမျှတပါ တယ်ဆို။ ဒါဖြင့် သူလည်း 'မောင်' နှင့်ပတ်သက်ပြီး ထိုကောင်လေးကို

စစ်ခင်းဖို့ ကြေညာရတော့မည် ထင်ပါရဲ့။ အားနည်းသူကို အနိုင်ကျင့် ရာများ ကျနေလေပြီလား။ အချစ်က အရာအားလုံးကို မျှတစေမှာပါ လေ။

'မောင်' ရယ် ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေကို ဝဲ့ကြည့် ပေးပါ။ 'မောင်' ကြောင့် ခုန်လှုပ်နေပါသည့် ကိုယ့်နှလုံးသားကို မြင်ကြည့်ပေးပါ။ 'မောင်' ကြောင့် ချစ်ရည်တို့ရွန်းစို့နေပါသည့် မျက်ဝန်းအစုံကို ဖတ်ကြည့်ပေးပါ။ 'မောင်' အတွက် အရာရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်စေမည့် ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတို့ကို အသိအမှတ်ပြုပေးလှည့် ပါနော်။

'မောင်' သာ ကိုယ့်အချစ်။

'မောင်' သာလျှင် ကိုယ့်ဘဝ။

'မောင်' သာ ကိုယ့်ရဲ့အနာဂတ်လေးပါ။

'မောင်' ကြောင့်သာ ရင်ခုန်ခြင်း အတတ်ပညာကို ကိုယ် တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်ခဲ့ရတာပါလေ။

တကယ်ပါ 'မောင်'။

ရင်ထဲရှိသမျှ 'မောင်' မြင်သာအောင် ဖွင့်ထုတ်ပြလိုက်ချင်ပါ

ရဲ့။

ချစ်ရတဲ့ 'မိုးမြင့်မောင်'။

၂၆၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ကိုယ်သာ စကြာဝဠာကြီးဖြစ်ခဲ့ရင် -

မင်းက ကမ္ဘာလေးဖြစ်မှာပါ။

ကိုယ်သာ နေမင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့ရင် -

မင်းက မြက်ခင်းစိမ်းလေး ဖြစ်မှာပါ။

ကိုယ်သာ လမင်းကြီးဖြစ်ခဲ့ရင် -

မင်းက ညချမ်းလေးဖြစ်မှာပါ။

ဪ ကိုယ့်ရဲ့ 'မောင်' ရယ်။



အခန်း (၂၃)

ရိုးရိုးလှေကားမှပင် အပေါ်ထပ်သို့ သူတက်လာပါ၏။ လက်ထောက် မန်နေဂျာခုံခန်းရှေ့မှာ အထဲသို့ဝင်ရန် တံခါးမခေါက်ဖြစ်သေးပါဘဲ ခြေစုံရပ်နေမိသည်က အတော်ကြာလေသည်။ တစ်ခုခု အကြောင်းထူးလို့ ခေါ်တာပဲဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ အလုပ်လာတိုင်း ခိုဝှက်နေမှု မြင်လိုက်ရသည့် ပုံရိပ်လေးကို တစ်ချက်မြင်ရုံမျှဖြင့် သူ ရောင့်ရဲနိုင်ခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။

“အဟမ်း!”

နောက်နားဆီမှ ချောင်းဟန်သံကြောင့် အလန်လာကြား ဖြစ်

၂၃၀ မေသန္တရမောင်

သွားရပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ကုမ္ပဏီ MD ကြီးရင်နေသဖြင့် ခါးကင်းလျက် ဦးညွှတ်လိုက်ရလေသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းအစုံကို သူ ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် မျက်လွှာချထားလိုက်မိပါ၏။

“ထားလို့ ရောက်လာတာလား”

“ဗျာ!... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

တံခါးကို ခေါက်သံပင်မပေးပဲ Door lock ကို လှည့်ဖွင့် ဝင်သွားပါသည့် လူကြီးကြောင့် အသက်အောင့်ထားတာကိုမှတ်ထုတ်ကာ ရဲရဲရှုဖြစ်လေ၏။ အလိုလေး! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး Boss နဲ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံရပါသနည်း။ ပြန်လှည့်ရမှာလား။ သို့တည်းမဟုတ် စောင့်ရမှာထင်ပါရဲ့။ အနီးကပ်မြင်ရဦးမည့် လှတစ်မျက်နှာ အတွက် ရင်တွင်းမှ တိတ်တခိုး ခုန်ပေါက်နေခြင်းကို မသိပါစေနှင့်။

“အာ... လန့်လိုက်တာ ဖေဖေရာ။ အသံလေး ဘာလေး မပေးဘူး”

“ပြန်ဖို့ လာခေါ်တာလေ၊ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“မောင်တွေ့ရမယ့်သူ ရှိသေးတယ်”

မောင်နှင့်အတူ... ၂၃၁

“စောင့်ဖို့မလိုပါဘူး။ ရောက်နေပါပြီ”

“ဖေဖေကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖေဖေကလည်း တခြားသူကို ပြောတာပါပဲ၊ ခေါ်လိုက်လေ”

သမီးဖြစ်သူ မျက်နှာလေး ဝင်းသွားတာ၊ မျက်လုံးလေးတွေ ပင်မက နှုတ်ခမ်းလေးပင် ပြီးသွားသည်ကို ‘ဦးမိုးမြင့်’ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်လေ၏။ လက်ထဲကိုင်ထားပါသည့် စာအိတ်မှာ computer ဖြင့်မစီမံဘဲ လက်ရေးလှလေးဖြင့် ရေးထားပါသည့်အမည်ကိုပါ လှမ်းမြင်လိုက်ရတာပါ။

“ထူးသစ္စာဦး” တဲ့။ အလို! တစ်မူထူးခြားလွန်းပါသည့် အမည်နှင့် ထိုလူငယ်လေးက မိမိ၏သမီးဖြစ်သူကို ထူးခြားသည့်အမူအရာမျိုး ဖြစ်စေပါသလား။ နားပါတော့ဟု အတန်တန်ပြောခဲ့သော်ငြား သုံးလပြည့်အောင် ဆက်ဆင်ခဲ့ပါသည့် ရည်ရွယ်ချက်က ဘာများ ပါလိမ့်။

“ဖေဖေ ကားပေါ်ကပဲ”

“ဒီမှာပဲစောင့်မယ်”

“ဖေဖေရှိနေရင် သူ ရှိန်လန့်နေမှာစိုးလို့ပါ”

ကြည့်စမ်း! စိုးမိမ့်သတဲ့လား။ သမီးဖြစ်သူက လေးခြားသူစိမ်း

၂၃၂ မမသဒ္ဓါမောင်

တစ်ယောက်အပေါ် ဤသို့ အကဲခတ်တာကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူး
ခဲ့တာမို့ အံ့သြစရာပါ။ မိမိနှင့်အတူတူ အလုပ်တက်ဆင်းလုပ်ခဲ့တာ
ကြာခဲ့ပါလျက် သမီး၏ ဤသို့ ပြောင်းလဲနေခြင်းကို မိမိဘာကြောင့်
မသိမမြင်ခဲ့ရပါသလဲ။

“ နင့်”

“ဒါဖြင့် ခဏလေးပါ ဖေဖေ”

စာအိတ်ဖြူလေးကို စားပွဲထက် တင်ကာ အခန်းဝသို့
လျှောက်သွားလေ၏။ ပြီးနောက် တံခါးကို အသာဖွင့်ကာ ခေါင်းညိတ်
ပြလျက် ဝင်ခိုင်းလေပြီ။ စောစောကလူငယ်လေးက ခပ်ယိုယိုပုံစံဖြင့်
ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။ ကြည့်စမ်း! အခုသေချာကြည့်မှပင်
အတော်လေး ကြည့်ကောင်းသည့် လူငယ်လေးမှန်း မြင်ရလေတော့
၏။

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ”

“အေး”

ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းကြောင့် အမ်းတမ်းတမ်း
ဖြစ်သွားရလေသည်။ သမီးက စားပွဲနောက်ရှိ ခုံမှာ မထိုင်ဘဲ စားပွဲ
ရှေ့မှာပင်ရပ်လိုက်သလို ဟိုကောင်လေးကို စကားပြောနေလေ၏။
ကြည့်ပါဦး။ နှစ်ယောက်သား အကြည့်တို့က တစ်မျိုးလေးကို ထူးခြား

မောင်နှင့်အတူ... ၂၃၃

နေသလိုပါလေ။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး construction မှာ ပြောင်းလုပ်ရမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သွားလုပ်ရမယ့်နေရာရဲ့လိပ်စာကို ကတ်မှာရေးပေးထား
တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင် မေ့လဲကျတုန်းက phone ကျကွဲသွားတာကို ပြင်
ပေးထားတာဆို၊ ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“အဲဒါက”

ကောင်လေးက ချက်ချင်းမဖြေဘဲ မိမိထံ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်
ရောက်လာလေ၏။ ‘မောင်’ တဲ့။ သမီးဖြစ်သူက ကိုယ့်နာမည်ထည့်
ပြောရလောကအောင် ဤသူငယ်နှင့် မည်မျှရင်းနှီးပတ်သက်မှု ရှိနေပါ
သလဲ။

မေးခွန်းပေါင်းများစွာက အတွေးထဲ တိုးဝင်လာလေပြီ။ ဘာ
တွေ လျှောက်လုပ်နေသလဲ ‘မိုးမြင့်မောင်’။

“ဦးစံလင်းပြောမှပဲ မောင်သိတော့တယ်။ အဲဒီကျသင့်ငွေပါ
ဒီလ လစာနဲ့အတူ ပေါင်းပြီး ထည့်ပေးထားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

၂၇၄ မေသံခွါမောင်

ဒါပဲလား။ သမီးပြောသမျှ ‘ဟုတ်ကဲ့’ ချည်း ပြန်ဖြေနေတာ တော့ သိပ်ဘဝင်မကျလှပါ။ တ၊ ယ်ဆို “မမလေး” ဟု တခြား ဝန်ထမ်းတွေ ခေါ်သလို တစ်ခွန်းတလေလောက်တော့ ခေါ်သင့်တာ မဟုတ်လား။ မိမိရှိနေသဖြင့် အလိုလို ရှိနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ ၏။ ‘မောင်’ မေ့လဲကျစဉ်က ပွေ့ချီခဲ့ပါသည့် လူငယ်လေးတဲ့လေး။

“ဒါ ကိုဦးအတွက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ”

“ခဏနေဦး”

“ဗျာ!”

ရုတ်တရက် တားလိုက်ခြင်းကြောင့် လူငယ်လေး လန့်သွား လေ၏။ လစာလေးခေါ်ပေးရုံမျှဖြင့် ကုမ္ပဏီ MD ကြီးက ဝင်ပြောစရာ အကြောင်း မရှိပါလေ။ ခက်သည်က ဖခင်ရှေ့မှာ သူမကိုယ်သူမ ‘မောင်’ ဟု အခါခါ ရေရွတ်တာကို သူမ မတားနိုင်တာပဲ။ ပြဿနာ တက်တော့မည် ထင်ပါရဲ့။

“နာမည်က ထူးသစ္စာဦးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဖေဖေ”

မောင်နှင့်အတူ... ၂၇၅

“ငါ့သမီးနဲ့ ဘာများပတ်သက်နေသလဲ”

“ဗျာ!”

“ဖေဖေ ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ။ ကိုဦး ပြန်လို့ရပြီ”

“အဲဒီလိုခေါ်နေလို့ကို မေးချင်နေတာ”

“ကျွန်တော်”

“ဖေဖေကို မောင်ပြောဖူးပါတယ်။ ကျော်ကြီးမေရဲ့ ဘေးအိမ် က”

“သမီးပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း မောင်။ ဖေဖေ သူ့ကိုမေးနေတာ။ သမီးဝင်ဖြေစရာမလိုဘူး”

“ဖေဖေ”

“တိတ်တိတ်နေဆိုနေမှ”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းအေးစက်သွားသည်နယ်ပါ။ ဒီထက်ပိုအဆင်ပြေမည့်နေရာသို့ ပြောင်းရမည်ဆိုကာမှ ပြဿနာပါပဲ လား။ သူမတို့သားအဖချင်းပြောရမည့်စကားကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့ကိုမှ မေးရတာပါလဲ။

“ပြောလေ၊ မောင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲလို့”

“ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး”

“မယုံဘူး၊ မညာနဲ့”

၂၃၆ မေသဒ္ဒါမောင်

“ခင်ဗျာ”

“ဖေဖေ”

“တိတ်စမ်း!... ငါ့သမီးနှုတ်က ကိုဦးဆိုပြီး ဒီလောက်ရေ
ရွတ်နေတာ သာမန်ရင်းနှီးမှုလား။ ငါ ဒီလောက် မည့်ဘူးကွ!”

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောနေတာပါ ခင်ဗျာ”

“အပြင်မှာ ဘယ်နှစ်ကြိမ် ဆိုပြီးပြီလဲ”

“ဗျာ!”

“လိမ်ဖို့မကြံနဲ့ ထူးသစ္စာဦး”

“ဖေဖေ လွန်နေပြီ”

“ဘာ!... ဘာကိုလွန်ရမှာလဲ”

“သူ့ကို မဆိုင်တာတွေ လျှောက်မေးနေလို့ပေါ့။ ဆူစရာရှိရင်
မောင့်ကိုပဲ ဆူပါဖေဖေ။ အပြစ်မရှိတဲ့သူကို အပြစ်မရှာချင်ပါနဲ့”

အလို! သတ္တိတွေ ရှိပြီလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရောက်
သည်ဆိုတာကိုမေ့ထားပြီး သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကို ကာကွယ်ပေးလိမ့်
မည်ဟု ထင်မထားမိပါလေ။ မိမိ ဆုံးမထိန်းမတ်ပေးခဲ့ပါသည့် သမီး
ဖြစ်သူက ဘာကြောင့်များ လမ်းလွဲကိုမှ ရွေးချယ်နေရတာလိမ့်။

“အပြစ်မလုပ်ထားရင် ဝန်ခံရဲမှာပေါ့ မောင်၊ ဘာလို့ သူ့စိမ်း
ဘက်ကလိုက်ပြီး ဖေဖေကို အာခံချင်နေရတာလဲ”

မောင်နှင့်အတူ... ၂၃၇

“ဖေဖေက မှားနေတာကိုး”

“ဘာ!... ငါ့က ဘာများမှားနေလို့လဲ။ ပြောစမ်းပါဦး မိုးမြင့်
မောင်ရဲ့”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဦး။ ဦးအထင်လွဲနေတာပါ။
ကျွန်တော်နဲ့ ဦးသမီးက ရိုးရိုးသားသား”

“ဒီလိုအကြည့်၊ ဒီလိုအပြောတွေက ရိုးသားတာလားကွ!
ယုံအောင်လည်း ရှိစမ်းပါဦး”

ဟိုက်! ... ရှင်းမှပဲ ပိုဆိုးလေပြီ။ သူမက ဘာမှမပြောနိုင်
တော့သဖြင့် မျက်ရည်ဝဲလာလေတော့၏။ မငိုလိုက်နဲ့နော်။ ‘မောင်’
ငိုချလိုက်မှ အခြေအနေပိုဆိုးဝါးသွားနိုင်တာလေ။ သူတို့နှစ်ဦး
သတိမထားမိသည့်ကိစ္စကိုမှ ‘မောင်’ ဖေဖေက မြင်သတဲ့လား။
ရှင်းရင်းနှင့် ရှုပ်လာသည့် အရှုပ်ထုပ်မှာ သူက တရားမဖြစ်ရတယ်လို့
ရင်မောရပါနော်။

“တော်ပါတော့ ဖေဖေရယ်”

“မျက်ရည်မကျပြန် မိမောင်။ ဒီကိစ္စမှာ မျက်ရည်ခံတိုးပြန်နဲ့
ဖေဖေ အလျှော့ပေးလိမ့်မယ်မထင်နဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ မရဘူးဟုတ်!”

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှပဲ။ ခက်လိုက်တာ ဖေဖေရယ်။ ဖေဖေ
အထင်မှားနေတာပါ”

“ထင်နေတာ မဟုတ်ဘူးမောင်။ ဟောဒီမျက်လုံးအစုံနဲ့ မြင်နေတာကို ပြောနေတာ”

စိတ်တွင်းမှ သတိပေးနေပါလျက်နှင့် ငိုချလိုက်ပါသည့် သူမကြောင့် သူ ပိုအခက်တွေ့ရလေပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေ့ညနေ ဒီလို ရုံးခန်းမှာ ဒီ MD သားအဖနှင့်များ စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုသည်က တမင်ဖန်တီးလိုက်သည့်နှယ် ရုတ်တရက် ဖြစ်လာတော့တာ မဟုတ်ပါလား။

ဘုရား! ... ကယ်တော်မူပါ။

“သမီးကို မောင်ဘုန်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ဖေဖေသဘောတူထားတယ်။ ဒါကိုသိထားလျက်နဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်လုပ်နေရသလား မိမောင်”

“မောင် ... ကိုဘုန်းကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“ဘာ! ... ဘာပြောတယ်”

ဟာ! ... ပြောရင်းမှ ပိုရှုပ်လေပြီ။ သူ့ကွယ်ရာပြောရမှာဖြစ်ပါလျက် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့ရှေ့မှာပင် ပြောချလိုက်ရပါသလဲ။ အဖေဖြစ်သူကို သတ္တိရှိစွာ ဆန့်ကျင်နေတာကအကြောင်းမဟုတ်ပါ။ ကြားထဲမှာ နေရခက်နေသည်က သူ့ဖြစ်နေရလို့ပါပဲ။ ကျေးဇူးပြုပြီး အဖေကို ကလန်ကဆန်မလုပ်ပြပါနဲ့လား ‘မောင်’။

“ကိုဘုန်းကို မောင်မချစ်ဘူး ဖေဖေ။ ဒီတော့ လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ပြောတာပါ”

“မိမောင်!”

ဝုန်း! ခနဲ သူတို့ရပ်နေရာဆီ ရောက်လာပါသည့် ‘မောင့်’ ဖေဖေကြောင့် သူ အလိုလိုနောက်ဆုတ်လိုက်မိ၏။ သူ့နောက်မှာ ကွယ်ရပ်နေသလို ဖြစ်သွားရသည်က ‘မောင်’ ရယ်ပါ။ သူ့မျက်စိရှေ့မှာတင် သမီးဖြစ်သူကို ရိုက်လားနှက်လား အဆင့်ထိတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးနော်။

“မောင့်မှာ ချစ်ရမယ့်သူရှိနေပြီ”

“သမီးမိုက်!”

“ဖြန်း!”

“ဟာ! ... ဦး မလုပ်ပါနဲ့”

သူ လှမ်းတားလိုက်သော်ငြား မရတော့ပြီ။ MD ကြီး၏ လက်ပြန်ရိုက်ချက်မှာ ပုံခနဲ လဲကျသွားပါသည့် ‘မောင့်’ ကို သူ အမြန် ပွေ့လျက် ထိန်းလိုက်ရလေသည်။ အချစ်ကြီးလျှင် အမျက်ကြီးတတ်သည်တဲ့။ ဒီသမီးလေးကို ငုံထားလုမတတ် အမြတ်တနိုး ချစ်လို့ပါသည့် ဖခင်က လက်နှင့်မရွယ်ခဲ့ဖူးပါဘဲ ဒီတစ်ကြိမ်သာ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တာလေ။

၂၈၀ မေသဒ္ဓါမောင်

နာကျင်ခြင်းက ရင်နှင့်ပင် မမျှတပါ။ ရိုက်လိုက်သည့်အခါရာ
ထက် ရင်တွင်းရှိ နာကျင်မှုက ပို၍ နက်ရှိုင်းသည်ကို 'မောင့်' ဖေဖေ
သိပါလေစ။



အခန်း (၂၄)

“တောက်!... ခွေးလောက်မိုက်တဲ့သမီး”

“ဖိတ်ကိုလျှော့မှပေါ့ ကိုကိုရယ်။ သမီးလေး သတိလစ်တဲ့
အထိ ဖြစ်နေတာတောင်မှ”

“နင် ဘာမှမသိဘဲဝင်မပြောနဲ့။ ငါ လူသတ်မိတော့မယ်”

သွေးပေါင်ချိန်တာ၊ နှလုံးနှင့်သွေးခုန်နှုန်း စမ်းသပ်တာတို့ကို
လုပ်ပေးရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ‘မောင့်’ အိပ်ခန်းအတွင်းမှာ
ဟိုဒီလျှောက်ရင်း တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်နေပါသည်
‘အန်ကယ်ဦးမိုးမြင့်’ ၏ ဒေါသကို သူ ခန့်မှန်းမိလို့ပါ။ ဘယ်လိုများ

ဖြစ်ပြီး ပြဿနာတက်ကာ အစိုက်ခံရသည်အထိ ဖြစ်ရပါသလဲ ‘မောင်’ ရယ်။

“အလိုလိုက်မှန်းသိလို့ အမိုက်စော်ကားခံရတာ”

“ကလေးကို သနားဦးမှပေါ့ ကိုကိုရယ်။ ရောဂါက ပြန် ဖောက်လာပြီ မဟုတ်လား”

“နင့်တူမက အတော်သနားစရာကောင်းတာကို။ အတော် လည်း လိုက်ဖက်တဲ့အဒေါ်နဲ့တူမ။ ဒါကြောင့်ပြောတာ ရှေ့ကနွားက ကွေ့ကောက်သွားမှတော့ နောက်နွားက ဖြောင့်ဖြောင့်လိုက်ပါတော့ မလား။ နင်သွန်သင်ဆုံးမမှု ညံ့ဖျင်းလို့ အခုလို ဖြစ်ကုန်တာ”

“နေရင်းထိုင်ရင်း အမှုက ပတ်ပြန်ပြီ။ နှိုင်းစရာ သတ္တဝါရော ကျန်သေးရဲ့လား မသိဘူး”

“ငါ့ကို ပွစိ ပွစိနဲ့ ပြန်မပြောနဲ့။ နာရင်းအုပ်မိတော့မယ်။ မိဆွေ့နော်”

“မောင့်ကို ကျွန်တော်နဲ့ အနီတီလေး စောင့်လိုက်ပါမယ်။ အန်ကယ် ပင်ပန်းနေပြီမို့ သွားနားပါတော့။ တော်ကြာ pressure ထွေတက်လာဦးမယ်”

“သူမှ သတိမရသေးတာ”

“ဆေးထိုးထားလို့ အိပ်ပျော်နေတာပါ။ အန်ကယ်။ စိတ်မပူ

ပါနဲ့။ ကျွန်တော် တစ်ညလုံးစောင့်ကြည့်နေပါမယ်။ စိတ်ချပါ”

“သားကို အားနာလိုက်တာ”

“မလိုပါဘူး အန်ကယ်ရယ်။ မသိမရင်းနှီးသေးတဲ့ သူစိမ်းမှ မဟုတ်တာ။ သွားနားပါတော့နော်”

“အဲဒါ အဲဒီကောင်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ။ ဒင်းကို အလုပ်ဖြုတ် ကို ဖြုတ်ပစ်ရမယ်”

“ကြည့်!... မဆီမဆိုင်နဲ့ အလုပ်ကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ရောထွေးနေပြန်ပါပြီ”

“နင် လျှာမရှည်ပါနဲ့။ ဒုက္ခတွင်းထဲ ခုန်ချချင်ရင် နင့်ဘာသာ နင် ခုန်ဆင်း။ ငါ့သမီးကို မဟုတ်တာ မြှောက်ပင့်မပေးနဲ့။ ဒါပဲ!”

“ဟင်း!... စိတ်ကြီးနဲ့ငါနဲ့ ညစ်ရပါနော်”

‘ဦးစိုးမြင့်’ ခြေဆောင့်နင်းလျက် ‘မောင့်’ အခန်းထဲမှ ထွက် သွားစဉ် အနီတီဆွေက သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်လေ၏။ အလုပ်က နေ phone ဆက်ခေါ်လိုက်သဖြင့် အရေးကြီးမှန်း သိပြီး သူ အပြေး ရောက်သွားရတာပါ။ သူရောက်သွားချိန်မှာတော့ ဟိုတစ်ခါလိုပင် ‘မောင်’က ဟိုကောင်လေးရင်ခွင်ထဲမှာ မေ့မျောနေပြန်တာ မဟုတ် လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူမဟုတ်တဲ့ ထိုရင်ခွင်မှာပဲ ‘မောင်’ မှေးစက် နေရပါသနည်း။

“အန်တီဆွေလည်း စိတ်ကိုလျှော့ပါ။ လူငယ်ထက်လူကြီး ဖြစ်လာရင် ပိုပြီးကုသရခက်မှာမို့ပါ အန်တီ”

“သိပါတယ် သားရယ်။ ဒီအစ်ကိုအကြောင်း အန်တီ အသိ ဆုံးပါ။ အန်တီသိသလောက် မိမောင်က ဘာလို့ မသိရသလဲ၊ ဆိုး လိုက်တဲ့ကလေး”

“မောင်က ငယ်သေးတယ်လေ အန်တီရယ်”

“ငယ်တဲ့သူက အချစ်ဆိုတာကို ရှာတွေ့ပါ့မလား သားရယ်။ အချစ်မှာ ကြီးသည် ငယ်သည်ဆိုပြီး ရှိမှ မရှိတာပဲ”

သူ နှုတ်ဆိတ်သွားရပါတယ်။ အချစ်ဟူသည့်ခေါင်းစဉ်ဖြင့် သူနှင့် ‘မောင်’ ဒီဘဝမှာ ဆွေးနွေးခွင့် မရတော့မှန်း စိတ်တွင်းမှ အလိုလို သိနေတာပါ။ ‘ချစ်တယ်’ ဆိုသည့်စကားတစ်ခွန်းကို ပြောဖို့အားယူစဉ် မှာပင် အပြီးတိုင် မျိုချသိမ်းဆည်းထားလိုက်ရမှာတဲ့လား။ ‘မောင့်မှာ ချစ်ရမယ့်သူရှိနေပြီ’ ဟူသည့်စကားကို ရဲရဲပြောသံသည်အထိ ‘မောင့်’ မှာ သတ္တိရှိနေမည်ဟု လုံးဝမထင်ခဲ့ပါချေ။

အချစ်မှာ သတ္တိရှိတယ်ဆိုသည့်က အမှန်ပါပဲလား။

“အန်တီဆွေက အရွယ်ရှိမှ ချစ်သူရှိခဲ့တာပါသားရယ်။ ကိုကို သဘောမတူမှန်းသိလို့လည်း နောက်ဆုတ်ခဲ့တာ အချိန်မီပါတယ်။ သူပြောသလို လက်ကြောမတင်းဘဲ သောက်သောက်စားစား

လူမင်းသားဘဝနဲ့ပဲ အသက်ဆုံးသွားခဲ့တာ အမှန်ပါ”

“ဪ”

“ဒါပေမဲ့ အန်တီတုန်းကလိုမျိုး သမီးအလှည့်မှာ ဖြစ်မယ်လို့ တော့ မယူဆစေချင်ပါဘူး။ ဆင်းရဲချမ်းသာဆိုတာမျိုးက ရှေးကုသိုလ် ကံနဲ့သာ သက်ဆိုင်တာပါ။ ရင်ကဖြစ်တဲ့ ရင်နှစ်မို့ အတ္တကြီးတာကို အန်တီလည်း မိဘနေရာကမြင်ကြည့်လို့ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ မျက်စိဆိုတာ နှစ်ဖက်စလုံးမြင်နိုင်အောင်လို့ စက္ကနစ်လုံးအဖြစ် ရှိခဲ့တာ မှန်ရင် သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် မျှမျှတတ တွေးသင့်မြင်သင့်တယ်လို့ ယူဆမိတယ်လေ။ ကလေးဘက်ကိုလည်း ငဲ့ကြည့်နိုင်မှ မြင်သာမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အန်တီကတော့ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာဖို့ထက် သမီးကိုပဲ ပိုဦးညှာစေချင်တယ်။ သူ့ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာနဲ့ အသက်ဘယ်လောက် များ ဆက်ရှင်ခွင့်ပြေး နေခွင့်ရမှာတဲ့လဲ။ ရှင်သန်ချိန်လေး ခဏတာမျှ ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် အပျော်ဆိုတာလေးနဲ့ သမီးကို မွေ့လျော်စေချင်တာ အမှန်ပါပဲကွယ်”

ရင်ထဲ ဆိုနှင့်လာရသဖြင့် ဘာမှ မပြောနိုင်ပါဘဲ ခေါင်းကိုသာ အသာညှိတ်ပြလိုက်မိပါတယ်။ တင်းတင်းစေ့စွတ်ထားပါသည့် မျက်စိနှစ်

၂၈၆ မမသဒ္ဓါမောင်

လေးတွေက အဘယ်မျှ ငိုကျွေးခဲ့သည်ကို သိသာစေသလို ညှိရောင်သန်းနေပါသည်။ ပါးပြင်ထက်မှအော်ရာကြောင့် ရင်ထဲ ကျဉ်နေဖြစ်သွားရလေ၏။ ‘မောင့်’ အပေါ် ဤမျှအထိ ရက်စက်ရလောက်အောင် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရတာပါလား အန်ကယ်ရယ်။

“ကို သမီးနဲ့ အန်တီလည်း သဘောတူခဲ့တာ တကယ်ပါ။ သမီးလေးအတွက် ကျန်းမာရေးရော ဘဝတစ်သက်တာ အားကိုးဖော်အဖြစ် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးနိုင်မယ့် ဘဝအဖော်မွန်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့တာပါ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ် အန်တီ”

“အေးပါကွယ်။ ခက်တာက ကံကြမ္မာဆိုတာ အန်တီတို့ လူသားတွေ ဖန်တီးချင်သလို ဖန်တီးလို့ရတဲ့ အရာမဟုတ်လေတော့”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အန်တီဆွေ၊ ဘာကိုလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သလဲဆိုတာကိုလည်း သိနေပါတယ်”

“သားရဲရင်ထဲကိုလည်း အန်တီမြင်ပါတယ် မောင်ဘုန်း။ အချစ်ဆိုတာ တမင်တကာ ဖန်တီးယူလို့မရတာကို သားလည်း သိမှာပါ”

ခေါင်းကို အနိုင်နိုင်ဖြင့် ညှိတ်ပြရပြန်ပါ၏။ ဖန်တီးယူ၍မရသည့် အရာတဲ့။ ကိုယ်က နင့်နှင့်သည်းသည်းဖြင့် အမြတ်တနိုး

မောင်နှင့်အတူ... ၂၈၇

တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ခဲ့ပါလျက် တူညီသည့်တန်ပြန်မှုတို့က ဘာကြောင့် မရခဲ့ရပါသလဲ။ မေတ္တာဆိုတာ အလျားအနံ့မရှိပေမယ့် အသွားအပြန် ရှိတတ်တာပါဆို။ အခုတော့ ဘယ်မှာလဲ တူညီတဲ့တုံ့ပြန်မှု၊ ဘယ်နေရာမှာလဲ တူညီတဲ့သံယောဇဉ်၊ ဘယ်ဆီမှာလဲ တူညီသည့်နှောင်တွယ်ခြင်းတွေ။ ထိုအရာတို့က လေယူရာ လွင့်ပါသွားသည့် တိမ်ဆိုင်တိမ်လိပ်တွေနယ် ပျက်ပြယ်သွားလေပြီ။

‘မောင်’ ရယ်။

ကိုယ် ဖွင့်ပြောဖို့ စိစဉ်နေပါလျက် ‘မောင့်’ အတွက် စေ့စပ်ဖို့ လက်စွပ်လေးတောင် ဝယ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါလျက် ‘မောင်’ နှင့်တစ်နေရာရာမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ဖို့ စိစဉ်ပြီးပါလျက်နှင့် တကယ်ပဲ ဒီအစီအစဉ်က ပျက်သုဉ်းလေပြီလား။ သူ ကမ်းပေးနေပါသည့် လက်ကိုမှ ‘မောင်’ က မမြင်ပါပဲ ဥပေက္ခာပြုရက်ရတယ်လို့ကွယ်။

“ကျွန်တော် မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာပါ”

“အန်တီ သိပါတယ်”

“ချစ်လွန်းလို့ ရင်နာနာနဲ့ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါမယ် အန်တီရယ်”

“သားရယ်”

အန်တီဆွေက သူထိုင်နေပါသည့် ထိုင်ခုံနောက်ကျောမှာ

၂၈၈ မမသဒ္ဓါမောင်

လာမရင် သူ့ပန်းတို့ကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဆုပ်ညှစ်အားပေးလေ၏။
ယောက်ျားမို့ မငိုမိအောင် စိတ်တင်းထားရတာကို ရင်ကိုဆို့နှင့် ပြည့်
သိပ်စေတာ အမှန်ပါ။ “ချစ်လျှင် စွန့်လွှတ်နိုင်ရမည်” တဲ့။ ရာဇဝင်
တွင်မည့် သူရဲကောင်းမျိုး မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် ‘မောင့်’ အပေါ်ထားရှိသည့်
ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် ဂန္ဓဝင်တွင်ချင်တာ အမှန်ပါလေ။

“မောင့်ကို စိတ်ချမ်းသာပြီးပျော်စေချင်လို့ပါပဲ”

“-----”

“အန်တီပြောတာမှန်ပါတယ်။ ချစ်ခြင်းမှာ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်
လောဘမျိုးရှိသလို ပေးဆပ်အနစ်နာခံနိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းမျိုးလည်း ရှိပါ
တယ်။ ကျွန်တော့်ကြောင့်နဲ့ မောင့်ရဲ့စိတ်နှလုံးအစုံကို လှောင်ပိတ်
အကျဉ်းကျတာမျိုး မရှိစေချင်ပါဘူး။ အဲဒါ မောင့်ကို သိပ်ချစ်ရလွန်းလို့
ပါ”

“အန်တီ ယုံမိတယ် သားရယ်”

“ကျွန်တော့်တို့ကိုစွဲကို ကျွန်တော့်ဘက်ကပဲ ဖျက်သိမ်းပေးပါ
မယ် အန်တီ။ မောင် သိက္ခာကျမယ့်အဖြစ်မျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သားရယ်”

လူးလွန်လိုက်ပါသည့် ‘မောင့်’ ထံမှ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် စကား
ပြောခြင်းကို ရပ်ထားလိုက်ရပါ၏။ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ခပ်ဖြည်း

မောင်နှင့်အတူ... ၂၈၉

ဖြည်းလေး ပွင့်လာပါသည်။ မျက်ခွံတို့ကြောင့် ဝှံ့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။
ရုန်းဖယ်ပါက Drip သွင်းထားပါသည့်အပ် မပြုတ်စေရန် ‘မောင့်’
လက်ကို သူ ခပ်ဖွဖွ ကိုင်ထားလိုက်မိလေ၏။

“မောင်”

“သမီးလေး... သတိရလာပြီလား”

ဘာမှ ပြန်မဖြေပါဘဲ မျက်ဝန်းထောင့်မှ စီးကျလာသည်က
မျက်ရည်စီးကြောင်းတို့ပါလေ။ ရင်ထဲမှာ အရမ်းနာကျင်နေပြီထင်ပါရဲ့။
ကိုယ်စားယူလို့ရပါက သူပင် ဒီဝေဒနာကို ယူလိုက်ချင်ပါသည်။ တစ်ခု
ခုကို နာကြည်းနေပုံဖြင့် ဘာဆိုဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောပါဘဲ မျက်နှာ
ကြက်ကိုသာ ငေးကြောင်ကြည့်နေလေ၏။

“မောင် ကိုယ်ခေါ်နေတာ ကြားရဲ့လား။ ဒီကိုကြည့်ပါဦး”

“သမီးလေး... အန်တီလေး ခေါ်နေတယ်လေ”

“ကိုဦး”

“ဘာရယ်”

“ကိုဦးကို ခေါ်ပေးပါ”

“သမီးရယ်... သမီးမေဖေ”

“မောင်နေကောင်းရင် ကိုယ်ခေါ်လာပေးမယ်လေ။ ဒီသို
လူမမာပုံစံကြီးနဲ့တော့ သူ့ကို မတွေ့ချင်ဘူး မဟုတ်လား”

၂၉၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ ဒါကိုတော့ ကြားနိုင်တယ်ပေါ့လေ။
မျက်ဆံညှိတို့က ဝိအရောင်မှိုနီဖျေ့ သာသည့်နယ်ပါ။ ဖြည်းဖြည်းလေး
ကြည့်လာသည့် အကြည့်ကို သူခေါင်းညိတ်ပြရင်း တုံ့ပြန်လိုက်မိ၏။
ယဲ့ယဲ့လေးသော်မျှ အပြုံးတို့ မရှိတော့ပြီ။ ဖြစ်ရလေ ‘မောင်’ ရယ်။

“ကိုယ့်ကိုယ့်တယ်မဟုတ်လား မောင်။ ကိုယ် တကယ်
ကတိပေးတာပါ”

“ကိုဘုန်း”

“ပြောပါမောင်”

“မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ မောင် ဘာအပြစ်မှ လုပ်ထားတာမှ
မရှိတာ”

မျက်ရည်တို့က ထပ်ကျလာပြန်လေ၏။ အန်တီဆွေက မချို
တင်ကဲ့ စိတ်ဖြင့် ရှိုက်မိရင်း အခန်းထဲမှပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။
တူမဖြစ်သူရှေ့မှာ မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဝိကျွေးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ
မလဲ။

သူကိုင်ထားပါသည့် လက်ဖျားကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်
လက်ချောင်းသွယ်သွယ်တို့က ရေခဲတမျှ အေးစက်နေပါ၏။

“သူက ... သူက မသိဘူး”

မောင်နှင့်အတူ... ၂၉၁

“ကိုယ်သိတယ်လေ။ သူ နားလည်အောင် ကိုယ်ပြောပေး
မှာပါ”

“ကျွန်ကို”

“သူလည်း မောင့်ကိုချစ်နေမှာပါ မောင်ရယ်။ အန်ကယ်
တောင် ခိုပ်မိနေတာပဲဟာ”

“ကျော် စိတ်ဆိုးမှာပဲ”

“ပေါက်ပေါက်ကိုလည်း ကိုယ်ရှင်ပြောပါ”

“မောင် လောဘတွေကြီးနေပြီလား ဟင်”

“မဟုတ်တာ”

မျက်နှာလေးမဲ့သွားပြန်လေ၏။ ဤမျှချော့မော့ပြောနေတာ
တောင်မှ စိတ်မဖြေနိုင်ပါလား။ ‘မောင့်’ ကိုယ်စား ပြောပေးမည့်ဆိုတာ
ကို စိတ်မချနိုင်သလိုပါလေ။ ဝေဒနာသည်က လူကောင်းတွေအတွက်
ပြန်စဉ်းစားပေးနေသဖြင့် ပိုရင်နှင့်စရာကောင်းလွန်းနေလေ၏။ ဖြစ်မှ
ဖြစ်ရလေ ‘မောင်’ ရယ်။

“မောင့်ကို နားလည်ပေးပါနော်”

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ် မောင်ရယ်။ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ။
မောင်ပြန်အိပ်လိုက်နော်။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ မောင်မြင်ချင်တဲ့ မျက်နှာ
လေးကို မြင်ရပါစေမယ်”

၂၉၂

မမသဒ္ဓါမောင်

နှုတ်ခမ်းထက်မှာ ခုမှပင် အပြုံးထင်လေ၏။ မျက်တောင်ရှည်တို့ ပြန်လည်ပိတ်ကျသွားလေပြီ။ ညဉ့်ယံက ပို၍ နက်လာလေတော့သည်။ အခန်းထဲမှာ 'မောင်' ၏ အသက်ရှူသံသဲ့သဲ့မျှလွဲ၍ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရတော့ပါလေ။ 'မောင်' အိပ်မောကျသွားမှပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေသည့် Dream bed မှာ သူ လှဲချလိုက်မိ၏။ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ယင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းသဖြင့် ခဏအတွင်းမှာပင် သူ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။



အခန်း (၂၅)

ခေါင်းချင်းပြတင်းပေါက်ဝမှ လေအေးတို့က အိပ်ခန်းတွင်းသို့ တိုးဝင်ရောက်လာမှုကို အလိုလိုသိနေပါ၏။ လေးစာနေပါသည့် မျက်ခွံတို့က ချက်ချင်းဖွင့်မရပါလေ။ ဘေးနားမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေသည့်နှယ် အသက်ရှူသံနှင့်အတူ 'မောင်' ပါးပြင်ထက် လေနွေးနွေးလေးထိလိုက်သည့်နှယ်ပါ။

ဘယ်သူလဲ။ 'ကိုဘုန်း' တော့မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ 'ကိုဘုန်း' ဆို 'မောင်' မျက်နှာကို ဤမျှအထိ နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်မှာ မဟုတ်တာလေ။ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားပါသည့် ခြံသံတွေရော

၂၉၄ မမသဒ္ဓါမောင်

ဝင်လာသည့် ခြေသံဖွဖွတို့ကိုပါ နားထဲမှ ကြားနေရပါ၏။ ဘယ်သူ
တွေများ ‘မောင်’ အနားရောက်နေပါသလဲ။

“မနီးသေးဘူးလား၊ မနက် (၈) နာရီထိုးနေပြီ။ အိပ်ပျက်သိုး
လိုက်ပါ၊ မိမောင်”

ဒါ ‘ကျော်’ အသံပါပဲ။ မျက်စိဖွင့်ကြည့်ချင်ပေမယ့် မဖွင့်ရဲ
ပြန်။ နဖူးကို လက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွထိကာ ပြန်ဖယ်သွားလေ၏။ ဒါ
‘ကျော်’ လက်ဟု နှုတ်မှုကြောင့် သိနေပါသည်။ ဒါဖြင့် ‘မောင်’ နား
အနီးကပ်မှာရှိနေတာက ဘယ်သူများပါလိမ့်။

“၇။!”

လေခွေးခွေးဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး မှုတ်လိုက်လေ၏။
အကောင်တစ်ခုခုကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ သေချာပါတယ်။ ‘မောင်’ ရှိခဲ့ဖူး
သည့် ရင်ငွေ့ခွေးခွေးကြောင့် သူ့မှန်း အလိုလိုသိလိုက်ရလေ၏။
လေးပင်သည့် မျက်ခွံတို့ကို ဖျက်ခနဲ ဖွင့်လိုက်စဉ် အံ့သြသွားပါသည့်
မျက်နှာနှင့်အတူ လန်းဆန်းသည့်အပြုံးချိုချိုကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

သေချာပါတယ်။ ဒါ ‘မောင်’ ရင်ထဲက နှလုံးသားကို အပိုင်
သိမ်းပိုက်သွားပါသည့် ‘ထူးသစ္စာဦး’ ပါပဲ။

“မောင်”

“ကိုဦး”

မောင်နှင့်အတူ... ၂၉၅

“ကိုယ်ရောက်နေပြီ”

“မောင် ကိုဦးကို ကိုဦးကို”

“ကိုယ်သိပါတယ်”

“ဟင်”

“ကိုယ်လည်း မောင်ကို ချစ်နေတာပဲဟာ။ သိနေတာပေါ့”

ဘယ်သူမျှ မကြားအောင် လေသံတိုးတိုးလေးဖြင့် ပြောလိုက်
ပါသည် သူက ရှက်မျက်နှာဖြင့် ရယ်ချလိုက်လေတော့၏။

‘မောင်’ နှင့်အတူ တစ်သက်တာ ထာဝရ လက်တွဲနိုင်ဖို့
အနီးဆုံးမှာ သူရှိနေပါပြီလေ။

လေးစားလျက်

မမသဒ္ဓါမောင်
17th Nov. 2016
AM (1:58)